

EGYETEMES REGÉNYTÁR.

14.964 OSZK
V. 2.

A HEGYSÉG TÜNDÉRE

Írta

Beniczkyné Bajza Lenke

Második kötet.

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA BUDAPESTEN.

EGYETEMES REGÉNYTÁR

Eredeti és fordított
regények gyűjteménye.

72 kötet elismert kitűnő regény jelent már meg **«Egyetemes Regénytár»**-unkban, melyet nemcsak a szépirodalmi közönség is folyton fokozódó pártfogással támogat. **Gyűjteményünk kötetei körülbelül 100 példányban forognak közkezen.** A **Regénytár** maga e tény is — minővel alig dicsekedhetünk hasonló magyar vállalat — teljesen igazán, hogy sikerült t. olvasóink igényeinek s kívánatainak megfelelni. Ez volt célunk az eddigi köteteknél s erre fogunk törekedni a továbbiaknál is. Az eddig megjelent kötetekben az újabb francia, angol, német, orosz és spanyol s mi nekünk legérdekesebb, a hazai regényirodalom van előnyösen bemutatva. Ily irányt tűztünk ki programul a jövőben is, a tartós, izléses külső és példátlan olcsó ár mellett. **Közelebb megjelenendő kötetek**ünk részére már több kitűnő író műve áll rendelkezésünkre.

Köteteink ugyanily időrendben és kiállításban fognak megjelenni, mint eddig: havonként egy teljes regény 1—2 kötetben, jól olvasható szép tiszta nyomással, finom papíron és díszes, piros vászonkötésben.

Egy-egy kötet bolti ára 50 kr.

Minden kötet külön és bármely könyvkereskedésben megszerezhető.

Előfizetési ár postal bérmentes küldéssel:

20 kötetre 10 frt, 10 kötetre 5 frt, 6 kötetre 3 frt.

Eddig megjelent négy teljes évfolyam vagyis = 72 kötet 4 díszes tokban 36 forintért, minden megjelent egyes évfolyam díszes tokban 9 forintért szerezhető meg.

Kiadja Singer és Wolfner könyvkereskedése. Budapest, Andrásy-ut. 10.

Jegyzéke az eddig megjelent köteteknek:

I. évfolyam:

I. és II. **A BÁNYA**, Ohnet Györgytől, ford. *Fái J. Béla*, két kötet.

III. **A LOHINAI FÜ**, elbeszélés Mikszáth Kálmántól és Egy Éjszakára Bezárva, vig beszély Welten Oszkár német eredetije után, egy kötetben.

IV. V. **BEATRICE HÁZAS-SÁGA**, angolból, Hugh Conway-tól (F. J. Fargus), két kötet.

VI. **A JUBILÁNSOK**, regény, írta Tolnai Lajos, I köt.

VII. és VIII. **A KÉK FÁTYOL**, francia regény, írta Fortuné du Boisgobey, két kötet.

IX. **A HALOTT**, regény, írta Feuillet Oktáv.

X. és XI. **LISE FLEURON**, írta Ohnet György, fordította *Fái J. Béla*, két kötet.

XII. **AFÜLEMILE**. Írta Petelei István.

XIII. és XIV. **NEM!** Írta Wilkie Collins.

XV. **VIOLANTA**, regény, írta Eckstein Ernő, fordította *Fái J. Béla*.

XVI. **SAJÁT KEZÉBE**, regény írta Beniczky Lenke.

XVII. **EGY CSONTVÁZ EL-BESZÉLÉSE**. Írta Manuel Gonzales.

XVIII. **AZ ÚRI KÖRÖKBEN**, regény írta Hamilton Aidé.

II. évfolyam:

I. és II. **A CROIX-MORT GRÓFNÖK**, regény, és **A HATTYUDAL**, elbeszélés, írta Ohnet György. A regényben a féktelen szenvedélynek a tiszta erénnyel való harca van festve megdöbbentő képekben és drámai jelenetekben. Az elbeszélés egy megkapó lélektani regény kicsinyben.

III. és IV. **ÉLŐ HALOTT**, Hugh Conway regénye. A Beatrice házasságának méltó mása, érdekfeszítő mesével s a jelenetek és változatok oly sokaságával s mégis oly egységes egészet képezve, a minővel alig találkozunk más regényben.

V. **MEGÖLT LELKEK**, regény, írta Margitay Dezső. A modern társasági életnek egy megkapó, érdekes részletekben gazdag rajza.

VI. **AZ ÖZVEGY**. Írta Feuillet Oktáv. A francziák méltán divatos regényírójának legérdekesebb alkotása. Csupa dráma. — A z ű t a z ó, egy drámai alakban könnyedén odavetett pompás kis jellemrajz.

VII. VIII. **MAGDUSKA ÖRÖKSÉGE**, regény, írta Abonyi Lajos. A legnépiesebb magyar írónak kiválóan érdekes műve, a tősgyökeres, hamisítatlan népnyelv és beszéd egyszerű, de művészi keretében.

— **CSILLÁM-BRITA**, norvég elbeszélés, írta **Boyesen**, ford. *Fái J. Béla*.

IX. JUNG HELEN, elbeszélés, írta **Lindau Pál**, németből ford. és bevezetéssel ellátta *Tábori Róbert*.

A jeles német elbeszélőnek ez irodalmi becsessel bíró műve, meghatározó rajzát adja egy fiatal leány kedélyéletének és sorsának. A mese mindvégig érdekfeszítő.

X. és XI. SARAH GRÓFNŐ, írta **Ohnet György**, fordította *Dr. Sziklay János*.

A világhírű író egyik legszebb, legérdekesebb műve. Színre alkalmazva nemzeti színházunknak is repertoire darabját képezi.

XII. BALASSA BÁLINT, írta **P. Szathmáry Károly**.

Vonzó előadásban veszi itt az olvasó a tősgyökeres magyar lautosnak, Balassa Bálintnak, kalandos és regényes élete történetét.

XIII. és XIV. A MARQUISNÉ, regény írta **Delpit Albert**, ford. *Fái J. Béla*.

A modern francia regényírók egyik legkiválóbbikának rendkívül érdekes műve, telve hatásos drámai jelenetekkel.

XV. ELSŐ SZERELEM. — KIP-KOP. Írta **Turgenyev Iván**.

A legkitűnőbb orosz regényírónak két kiválóan jellemzetes műve, remek lélektani rajzokkal és az orosz társadalmi élet sajátos jelenségeinek feltűntetésével.

XVI. A FÉSZEK REGÉNYEI.

Írta **Mikszáth K.** Pompás humorral, kifogyhatatlan leleményességgel írott elbeszélések, az eredetiség és tősgyökeres magyarság zamatával.

XVII., XVIII. TÁBORI POSTA,

regény, írta **Carmen Sylva** (Díto és Idem), ford. *Fái J. Béla*.

Erzsébet román királynénak legújabb műve. Érdekes mese, tökéletes jellemzés, finom stílus magas színvonalra emelik e művet.

III. évfolyam:

I. és II. Ő AZ! Regény, írta **Beniczkyné-Bajza Lenke**.

A kétkötetes regény tárgya a magyar főúri világból van véve, értékének jelzésére, azt hiszszük, elég fölemlitenünk, hogy német és angol kiadásban is megjelent.

III. és IV. A HITETLEN, regény két kötetben, írta **Delpit E.** Rendkívül érdekfeszítő, ragyogó stílusú, mely a szereplők két nemzedékének egybeolvasztott történetén át köti le az olvasónak pillanatig sem lankadható figyelmét.

V. és VI. ALMANACH 1888.

évre, szerkeszti **Mikszáth Kálmán**. Tartalma 14 elbeszélés legelőkelőbb magyar íróktól, u. m.: Ágai, Beniczkyné, Bródy, Flevesi, Jókai, Kazár, Mikszáth, Petelei, Rákosi, Sebők, Tolnai, Tóth, Vadnai és Vértesitől.

VII. és VIII. HOLDENIS META,

írta **Cherbuliez** ford. *Ambrus Zoltán*. Ez a két kötet a legszellemesebb, legérdekesebb és legbájosabb regényt tartalmazza, mely valaha Cherbuliez tolla alól kikerült.

EGYETEMES REGÉNYTÁR.

V. ÉVFOLYAM.

II. KÖTET.

A

609
2-2

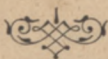
HEGYSÉG TÜNDÉRE

REGÉNY

IRTA

BENICZKYNÉ BAJZA LENKE

MÁSODIK RÉSZ

„ELITE“
KÖLCSONKÖNYVTÁR
SOPRON, Torna u. 1.

754 b

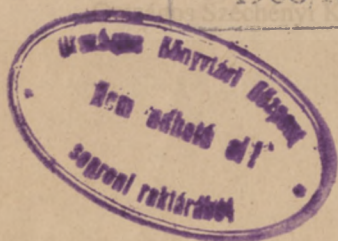
BUDAPEST, 1890.

KIADJA SINGER ÉS WOLFNER KÖNYVKERESKEDÉSE.

ANDRÁSSY-ÚT 10.

IX 14 969 / VI 2

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
1968/R Ieltár

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Fehéres köd ereszkedett a tengerre s elvette a távoli kilátást.

Fulvió a parton állt és megfeszített erővel iparkodott a tenger távoli tükrén kivenni a várva-várt bárkát, mely Ithakát visszahozza.

Alkony volt, az ifjú herczegre nézve az ígéret alkonya.

Szíve hangosan dobogott a türelmetlenségtől és izgatottságtól, s hogy mit érzett belsejében, azt csak az tudhatja, ki valaha rettegve várt kedvesére.

A tenger alkonyatkor rendszeren erős hullámokat ver, s bár apály volt, szokatlan magasnak látszott a víz tükre, melyen a bárkának érkeznie kellett egyetlen evező által vezetve, melyen női karok kormányoztak. De Fulvió tudta, hogy ezek a karok nem először vezetnek ily járművet s hogy Ithaka nem ijed meg semmi veszélytől.

Ez volt nagy nyugtalanságában az egyedüli csillapító tudat.

Föl és alá járt a parton, a kavicsok szökdeltek lábai alatt; mély gondolatokba, tépelődésbe merülve, nem vette észre a közeledő alakot, mely a szikla-útról egyenesen és sietve feléje tartott.

Ossimó Olympia volt.

— A «hegység tündérét» várja Fulvió; nemde?
— kérdé mellette teremve félíg gúnyos, félíg nyugtalan hangon.

— A herczeg láthatólag összerezzen e nem várt megszólításra.

— Ot! — felelt majdnem mogorván és elutasítólag. De mi hozza kegyedet ide grófné? Ilyen messze e szürkülő alkonyon, gyalog...

A kíváncsiság, kedves barátom. Alig várom, hogy meglássam a csodalényt, kiről már annyi magasztalást hallottam. Tudja, hogy mindig kedveltem a szépet.

— Ezt a kastélyban is megtehetette volna.

— De én itt akartam, — mondá oly határozott bosszús és izgatott hangon a grófné, hogy Fulvió meglepetve nézett reá és nem felelt.

E perczen kissé föllebbent a fehéres köd, egy utolsó sugár csillám deríté föl a vidéket, és Fulvió sas szeme közeledő sötét pontot vett észre a láthatár végén, mely ég és föld között látszott lebegni.

— Amott jön! — kiálta elragadtatással, kinyújtván karját a közeledő pont felé. — Vissza jött. Beváltá ígéretét...

Ossimó grófné ajkába harapott. Sötét szemeiben baljóslatú tűz lobbant föl, s olyan kifejezés, a milyen egykor Medea tekintetében lehetett.

Fulvió nem látott semmit a közeledő bárkán kívül, szíve, lelke, tekintetébe gyült, s kezét ernyőként emelte szemei fölé, hogy tisztábban láthassa, a mi eleinte csak halvány reménységnek látszott.

Végre teljesen kivehető volt a lebegő zászló, mely vígan lengett a szélben s mely a kormányrúdra volt tűzve, és Ithaka alakja is felismerhető, a mint két felől az evezőt tartva szelte a habokat, melyek hintázva dobálták ide s tova a könnyű járművet.

— Megtartá szavát! — kiáltott fel még egyszer a herceg, s lefutott a hullámok széléig, bokáig érő vízbe, a sűrű káka közé, karjait a közeledő felé nyújtva, s alig várhatva a perczet, midőn a bárka orrán függő lánczot megragadhatja s a parton megerősítheti.

Végre megérkezett az. A kisdud jármű telve volt friss fűvel, vízi lencsével, kavicscsal, Ithaka fején myrtus levelekből font koszorú...

— Leszállt a nap! — mondá mély komoly hangján Ithaka a láthatárra mutatva, mialatt

megragadta a herczeg feléje nyujtott kezét, s a partra ugrott.

— Vártalak! — szólt halk, az izgatottságtól és örömtől elfogult hangon Fulvió. — Aggódtam, hogy nem jössz vissza.

Ithaka egy pillantást vetett reá s nem felelt. Ez a pillantás meglepte, bámulatba ejté Olympiát, ki közel állt hozzájuk. Ilyen szemeket még sohasem látott, s ilyen tekintetről nem volt eddig fogalma.

Ithaka csak most vette őt észre. Végig tekintett rajta, azután érdek nélkül fordult vissza a tenger felé.

— Jer, — mondá Fulvió, gyönyörködve szemlélvén őt és myrtus-koszorúval díszített barna fürteit, — nemsokára este lesz s a kastély messze van innét.

— Mit tesz az? Éjjel legüdébb a levegő, leg-hallhatóbb a tenger zúgása s fényesek a csillagok.

— Azt szobáid ablakaiból is láthatod. Jer Ithaka, siessünk.

Ossimó grófnéről teljesen elfelejtkezett.

Olympia pár perczig elmerülten szemlélte a leányt, azután hozzájuk lépett.

Épen indulni akartak a hegység felé.

— Várjanak egy perczig, Fulvió, — mondá elfogultság, harag, düh és keserüségtől reszkető hangon.

Fulvió csak most vette észre, hogy rajtok kívül még más is van közelökben.

— Bocsánat grófné...

— Látom, hogy elfelejtkezett rólam s féltem egyedül maradni. Együtt megyünk.

Ithaka reá szögezte szemeit.

Mindhárman megindultak a hegység felé.

— Ithakának hívnak? — kérde Olympia a leánytól.

— Jerichóban Ithának neveztek.

— Jobban szereted úgy? — kérde élénken Fulvió. — Ezentúl Itkának foglak hívni.

A leány könnyedén felvonta vállát.

— A mint akarod, — mondá egykedvűen.

— Ki nevezett el Ithakának? — kérde tőle a grófné.

— Nem tudom.

— Úgy mondják, az öreg Leticzia, a ki a sansovinói vásáron felfogadta.

— Hol született? — kérde lélegzetét visszafojtva Ossimóné.

— Egy szigeten.

A herczeg meglepetve nézett reá.

— Honnét tudod ezt? — kérde tőle csodálkozva. — Ki mondta?

— Egy idegen, a kinek nagyon fehér arcza volt és fekete szeme. Jerichóban volt, de szicíliai.

E szavak után ott hagyta őket és futni kez-

dett föl a vad lencse és borostyán között, a hegyoldalban.

— Mit mond ön hozzá, grófné? — kérde a herczeg.

— Ember és állat egy személyben, — felelt gúnyosan a kérdett. — Ezt nem soká fogja itt tartani.

— Nem eresztem el többé magamtól egyedül.

— Mi célja vele?

— Nem tudom, semmi. Örülten szerelmes vagyok szépségébe!

— Szeszély, képzelődés. Szerencsére gyorsan el fog múlni, mint a hogy jött. Szórakozni, mulatni, nem lehet vele.

— Kisértse meg... csodálatos báj van a vele való társalgásban. Egészen más, mint a mit valaha hallottam.

— Teljesen tudatlan.

— Gyermekek, de sokat tanult már. Midőn San-sovinóban megtalálták, beszélni sem tudott.

— Nézze! — kiáltá fölfelé mutatva Olympia, merre jár, a szikla csúcsokon, mint a zergék... most mindjárt lezuhan.

— Ne féltse őt, ügyes, mint a menyét, s bátor, merész, mint az oroszlán.

— Különös tulajdonságok leánynak.

Levelek zörgése szakítá őket félbe s Ithaka keresztül törtetve a sűrű bozóton, mellettök ter-

mett, és csendesen haladt Fulvió mellett, gondolkozva csüggesztve keblére fejét.

— Koszorúdat elvesztetted, — mondá a herczeg.

— Eldobtam.

— Pedig olyan szép volt.

— Meguntam.

— Ilyen gyorsan, hisz alig hogy fürteidre tetted, úgy látszik, szereted a változást.

— Nem változik-e mindennap az ég, a föld, vissza lehet-e hívni a felhőt, a mely elment, s megállítani a madarat röptében?

Olympia érdekekkel, csodálkozással tekintett reá, míg a herczeg mosolyogva gyönyörrel hallgatá.

— Hol tanulta e szavakat, e kifejezéseket? — kérde a grófné Fulviótól.

— Az eszmék egyéniségében rejlenek s Jerichóban nevelőnőt tartottak mellette, ki megtanítá gondolatait szavakba foglalni.

Ithaka nem hallá e szavakat, elmerülve haladt mellettök.

Olympia nem vette le róla szemeit. Minden-
kire ugyazt a hatást tette. Vonzalmat gerjesztett és bámulatot maga iránt, a miről neki magának fogalma sem volt.

— Szóljon hozzá Fulvió, — sugta a grófné, — beszéljen vele. Hallani akarom hangját és szavait. Sohasem hallottam még ehhez hasonlót.

— Hol jártál a bárkán ma egész nap? — kérde Ithához fordulva a herczeg.

A kérdett reá emelé szemeit, melyek sötét kékségökben hasonlítottak az aczél színéhez s kifejezésökben csodálatos idegenszerű, majd vad-ság, majd szelidség váltakozott, mi majd vonzott, majd eltaszított magától. Csak ajkai körül volt egy mosoly, mely a legelzárkózottabb szívet is megnyerte.

— Nem tudom, hol voltam, — szólt álmodozva. — Feküdtem a bárka fenekén s Leticziát láttam a hullámokon.

— Nem tudod az öreg nőt elfeledni?

— Anyám volt! — felelt röviden, határozottan s majdnem elutasítólag a leány.

Olympia félrefordítá fejét.

— És mégis elhagytad, midőn Jerichóba mentél s ott maradtál.

— Ő vitt oda. Eladott signor Dobsiádónak, a kitől elszöktem.

— Nem szerettél Jerichóban lenni?

— Szerettem lovagolni, a zenét és az előadásokat, de Párisba akart vinni Dobsiádó s nem akarta, hogy Leticzia anyótól elbúcsúzzam, tehát ott hagytam őt és a czirkuszt.

— Párisba? — kérde élénk csodálkozással Olympia. — Minek?

Itha végig nézett rajta s nem felelt.

— Miért nem felelsz a grófnénak? — kérde Fulvió.

— Nem ismerem, — felelt daczosan a leány.

Olympia neheztelve nézett reá. Boszantá a leány fel sem vevő modora, de azt, hogy ördögi vagy istenien szép, — nem tagadhatta.

— Miért akarták Párisba vinni? — kérde Fulviótól.

— Az a vén paraszt asszony, a ki magához fogadta, eladta őt egy czirkusz-tulajdonosnak, s az Párisba akarta vinni, valószínűleg a Hippodromba, hol nagy lármát ütött volna szépségével.

— És ő megszökött tőle?

— Ott hagyta őt. Éjjel, gyalog hazajött Jerichóból, s ha tudná signor Dobsiádó, hogy nálam van, rég visszakövetelte volna. A mi bizonynyal be is fog következni.

— Hol tartózkodik Dobsiádó?

— Akkor Jerichóban volt, most nem tudom.

Olympia újra Ithakára függeszté szemeit s erősen tépelődni látszott...

Így értek haza a várkastélyba.

A hold már feljött az égen. Az egyik oldalát a kastélynak fényesen megvilágítá, a másik árnyékban feküdt. A lépcsők előtt a homályban két férfi állt, kik meglátván a közeledőket, elő léptek s tiszteletteljesen köszönték a herceget.

— Fragóni herczeg? — kérdé az egyik, meghajtva magát.

— Az vagyok. Mit kíván?

E perczben élénk fölkiáltás hallatszott.

— Signor Dobsiádó! — kiáltá Ithaka s futott föl a lépcsőkön, mialatt a czirkusztulajdonos arcát az örömtől sötét pirosság borítá el és gyönyörrel nézett a repülő alak után.

Olympia Fulvió oldalánál maradt. Ezalatt az udvarmester is leérkezett a lépcsőkön.

— Megtiltám az uraknak, hogy itt várakozzanak, — mondá, de lehetetlen volt őket elküldeni.

— Beszélni kívánnak velem? — kérdé keletlen hatás alatt Fulvió.

— Leghatározottabb kérelmemet kívánom előadni, herczeg, arra nézve, mit követelni volna jogom.

— Ah! Beszéljen, csak arra kérem, röviden.

— Ithakát kérem vissza.

— Miféle czímen?

— Jogaim vannak hozzá.

— Ki ruházta önre e jogokat?

— Szerződtettem őt czirkuszomhoz, s ő felbontva a szerződést, megszökött.

— Kezei között van a szerződés?

— Egy nyugtatvány csak, a mely ama pénzösszegről szól, a mit Ithakáért nevelő anyjának, Tarcilla Leticziának lefizettem.

— Nos, ezt az összeget meg fogja kapni, signor Dobsiádó, Ithaka pedig itt marad, — mondá a herczeg s hátat fordítva neki, megindult a lépcsőkön fölfelé.

— De, kegyelmes úr, — kiáltá megbotránkozva e bánásmódon, Dobsiádó.

Olympia gyorsan hozzálépett.

— Tartózkodjék a kastély közelében, ma este még beszélni kívánok önnel.

— Ithakáról?

— Róla. Meg fogja őt kapni, csak legyen csendesen és türelemmel.

Dobsiádó visszahúzódott a lépcsők árnyékába társához, ki Orlandó volt. Ossimó grófné fölsietett a lépcsőkön. Senki sem hallá e rövid szóváltást. Senki sem törődött többet a két idegennel.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Ebéd ideje volt. Olympia szobáiba sietett, hogy gyorsan átöltözzék.

Arcza sötét, baljóslatú volt, mialatt öltözéket váltott s mélyen elmerülten látszott tűnődni valami fölött.

Barba, vöröshajú komornája, ismerte urnője arczán ezt a kifejezést s figyelve leste annak minden változását.

Végre midőn készen volt, s a grófné még mindig nem szólt hozzá, alkalmoszerűnek látta megkérdezni tőle, ha parancsol-e még valamit.

Ossimó Olympia várni látszott e kérdést.

— A nagy lépcsők alján, jobbról az oszlopok árnyékában, várakozik két férfi, — mondá, — menjen le hozzájuk Barba, és kérdezze meg tőlök, melyiket hívják signor Dobsiádónak.

— Értem, asszonyom.

— A ki annak fogja magát nevezni, hívja ide hozzám, beszélni kívánok vele.

A komorna futott az ajtó felé.

— Megálljon! Ha valaki fel akarná tartóztatni jövetelében azt az urat, mondja, hogy én hívatom. Ekkor nem merik kiutasítani! — folytatá a grófné.

Barba eltűnt a függönyök között.

Olympia sóhajtva simítá meg feltűnően halvány arcát s föl és alá járt a szobában.

Néhány percz múlva a mellékteremben felhangzó léptek jelezték, hogy a kit várt, megérkezett. — Sietett végezni vele.

Signor Dobsiádó feltűnő csinos ember volt. Külsejéről ítélve, művésznak lehetett volna tartani. Tartása öntudatos, tekintete elárulta a szellemet és ügyességet, a mivel az életen keresztül küzdötte magát.

Mélyen hajtá meg magát, midőn a grófnét belépni látta, mit az futó, büszke főhajtással viszonzott.

— On Ithakáért jött? — kérde minden bevezetés nélkül.

— Ugy van, asszonyom. Ő az én tulajdonom s vissza kell őt kapnom.

— Ez nehezen fog menni, ha a herceg nem akarja. Ő ellene semmit sem tehet.

— A törvényhez folyamodom

Ossimóné felkaczagott.

— A törvény! Fragóni herczeg ellen . . . Nálunk a törvényt csak a nép ellen alkalmazák, a herczeg ki van az alól véve.

— Grófné . . . dadogá bámulva Dobsiádó.

— A törvény önnek nem használ semmit. Bizonyítványa, írott szerződése nincs. És kivel is volna, kinek lett volna joga Ithakát eladni? Az az öreg nő nem rendelkezhetett fölötte. Sem anyja, sem rokona nem volt Ithakának, s az a körülmény, hogy a leány másfél évig nála lakott, nem adott neki rendelkezési jogot fölötte. És különben is embert eladni egyáltalán tilos.

— De hát mit tegyek? Ide hivattatásomból gyanítom, hogy a grófnénak ezélja van velem. Mit tanácsol?

Olympia habozott. Körül tekintett, azután egészen közel lépett társához, halk, elfojtott hangon mondá:

— El kell őt rabolnia önnek.

Az olasz meglepetve hökkent vissza.

— Elrabolni! . . . de hogyan? mi módon?

Olympia vállat vont.

— Az az ön dolga, signor Dobsiádó.

— De hisz ez lehetetlen, grófné. Ebből a várkastélyból leányt rabolni! Azután én nem is vagyok zshivány, s nekem jogom van ahhoz, a mit követelek.

— Így nincs mit beszélünk többé együtt.

Dobsiádó rémulten látta Ossimónét egy büszke főhajtással hátat fordítani.

— De hát lehetségesnek tartja azt, grófné, hogy Ithakát akarata ellenére elrabolhassuk?

— Kétségekivül, különben nem hivattam volna önt ide.

— Adjon hát tanácsot exelenza, hogyan lehetséges ez?

Olympia visszatért az olaszhoz.

— Én segédkezet nyujtok önnek, egy feltétel alatt, — suttogá a grófné.

— És az?

— Ha megesküszik a boldogságos szűzre, hogy bármi történjék is, soha az én nevemet ki nem ejti.

— Arra megesküszöm.

— És még egyet, signor Dobsiádó. Ithakát csak feltételesen bocsátom az ön birtokába... Nemde, ő nagyon szép, s kegyed el van tőle ragadtatva?

— Az örültségig szerelmes vagyok bele...

— Ezt gondoltam arról a hévről és lelkesedésről, a mivel beszélt róla és reá tekintett. Kegyed nőtelen?

— Az vagyok, grófné, s helyzetemben nem szándékozom megőszülni.

— Én pedig éppen azt szabom feltételül.

— Mit? Hogy megnősüljek?

— Nőül vegye Ithakát. Ő nem lesz hozomány nélkül. Én gondoskodom hozományáról.

— De grófnő! Mily különös gondolat!

— Ön szerelmes bele, s ha törvényesen magához csatolja, akkor meg vannak jogai fölötte. Czirkuszának gyöngye, királynője lesz. Oly vonzerőt fog gyakorolni a közönségre, a minőt senki más el nem érhet, s az a pénzösszeg, a mit vele kap, felülmúlja három-négy évi jövedelmét önnek.

Dobsiádó csodálkozva nézett reá.

— De hát mit érdekli excellenzát e leány sorsa? Midőn Orlandó nekem Jerichóba hozta őt, azt monda, senkije sincsen e világon, egy öreg szegény pórónék fogadott gyermeke, s most...

— Egy herczeg pártfogoltja, s én gondoskodom jövőjéről, — vágott türelmetlenül Dobsiádó szavába Olympia.

— Ezt akartam mondani.

— A herczeg érdeklődését, látva Ithakát, nem kell magyaráznom, én pedig elég gazdag vagyok arra, hogy egy ily szegény árva leányt kiházassítsak, ki ma még ártatlan, s ki e helyen veszélyben forog.

Az olasz elismerőleg hajtá meg magát. Olympia grófnő e szavai minden ismerőse ajkára mosolyt csaltak volna, de Dobsiádó ma látva őt először, multjáról mit sem tudott.

— Nos, signor Dobsiádó, mire határozza magát? Szóljon gyorsan, mert ebédhez kell sietnem.

— Gondolkozási időt kérek.

— Határozzon most, vagy vége közöttünk mindennek.

— De ily rögtön...

— Van valamely szerelmi viszonya?

— Futó kalandok. Az nem tartóztatna...

— Igen, vagy nem? Beszéljen gyorsan.

— Nos, ha nem lehet másként, — igen!

— Adja ezt nekem írásban. Most menjen vissza, a honnét jött. Küldje el az ígéretet írásban, s mához egy hétre legyen a tengerparton, én ott fogom önnek Ithakát átadni.

— Milyen órában?

— Az alkonyat idejében... vagy várjon ott reám egész nap. Az időt pontosan nem határozhatom meg, de *okvetetlen* eljövök.

— Bocsánat, excellenza, de mi biztosít engem arról, hogy Ithakát megkapom?

Ossimó grófné gúnyosan végig nézett rajta.

— *Szavam!* — mondá hátat fordítva a megrémült czirkusz-igazgatónak, ki elhagyta a szobát.

Dobsiádó sietett le Orlandó barátjához, ki már várva-várta, miután a cselédség minden öt perczben megkérde tőle, hogy mire vár.

— Nos, nos? — tudakozá Dobsiádótól, midőn az hozzá érkezett.

— Menjünk. Utközben mindent elmondok, — válaszolt Dobsiádó, előre sietve s Orlandótól követve, elhagyták a Fragóni-kastélyt.

Olympia grófnő ez idő alatt megjelent a nagyteremben, hol már vártak reá, hogy ebédhez ülhessenek, s Fulvió herczeg azonnal karját nyújtá neki. Ossimó gróf Peruggia grófnét vezette, Selikának a vendégifjak egyike, Kabaldas marquis jutott asztaltársul.

Az ebéd vidám hangulatban kezdődött. Senki sem vette észre Olympia koronként elkomolyodó arcát, s Fulvió szórakozottságát. A többiek mulattak és élveztek, az egész napi fáradozás után.

— Szerencsés volt a vadászat? — kérde a háziúr vendégeitől, illendőnek tartván beleszólni a társalgásba.

— Redkívül szerencsés, — felelt Ossimó gróf, élvezettel hajtván föl xeresi borral telt poharát. — És te hol voltál ma délután? Gyalog láttunk sérült lábaddal a tengerpart felé sietni?...

— Ithakát vártam vissza, ki egész nap távol volt a tengeren.

Peruggia grófné arcza elborult s jelentőségteljes tekintetet váltott Selikával.

— És visszakerült? — kérde Ossimó.

— Az alkony első csillagával visszajött, — mondá fél gúny, fél páthosszal Olympia.

— Láttad őt? — kérde Ossimó.

— Láttam és csodáltam.

— Bámulatos is ez a fél ember, fél állat, — jegyzé meg csípősen Peruggia grófné egy pillanattal fivérére.

— Ezt nem lehet mondani, grófné! — kiáltott fel mosolyogva Ossimó, eltalálván az okot, mi ezt előidézte. — Ithaka teljesen emberi lény, nemcsak, de bájos, elragadó nő.

— Ezt nem lehet tagadni, — szólt közbe Olympia grófnő erőltett nyugalommal. — Külseje ember, de annál kevesebbet lehet mondani belsejéről. Esze fejletlen, mint a gyermeké, fogalmai nincsenek, tudatlan s ha jól ítélem meg rövid ismeretségünk után, makacs és vad, veszélyes hajlamokkal bír s egy szép napon ápolónőjét, az öreg Máját, elvágott gégével találják meg ágyában, ő maga pedig árkon-bokron túl lesz.

Fulvió rendesen szép halvány arca lángolni kezdett.

— Én mindettől nem félek, grófné, s legjobban szeretném, ha nem beszélnének Ithakáról, — mondá hidegen.

— Miért? — kérde hévvel Olympia. — Sőt nagyon érdekelne mindnyájunkat tudni, milyen ő, ha egyedül van önnel, Fulvió, s emlékezik-e valamely részletére multjának?

— A multról még sohasem beszéltem vele.

Minek? Tudom, hogy volt egy sehonnai emberpár, mely gyermekével így bánt. Látom, hogy oly szép, a minő alakokat csak álom vagy nagy művészek képzelete alkothat, a többi közönyös előttem s inkább beszélek vele a jelenről, napról-napra észlelvén lelke, szelleme fejlődését.

— Miért nem vezeti be ide közénk?

— Először, mert nem jönne, vagy már itt lévén, nem sokáig maradna, másodszor nem akarom őt az önök mulatságának tárgyává tenni.

— Ez pedig nagyon elősegítené épen szellemi fejlődését. — folytatá makacsul Olympia, sehogy se akarva elejteni a beszéd tárgyát, bár látta, hogy a herczegnek ez határozottan kellemetlen.

— Meg akarom őt tartani eredetiségében, s nem kívánom a szalon-nyelvre és szokásokra megtanítani.

— Végre is mi czéled vele? — kérdé kitörve s bosszankodását nem fojthatva el tovább Perugia grófné.

Fulvió vállat vont.

— Semmi. Sohasem gondolkoztam még erről. Gyönyörködöm benne, mint egy délszaki virágban vagy klasszikus szoborban... Ez az egész, a mit róla mondhatok.

Ossimó látván a szóbeli harcz kellemetlen voltát, másra téríté a beszédet s a társaság férfi része segédkezet nyujtván neki ez igyekezetben,

az ebéd végéig másról folyt a társalgás; elhagyva a pompás ebédlőt, a kastély déli részén fekvő verandára mentek kávézni, honnét gyönyörű kilátás nyílt a szabad tengerre, megvilágítva a fehérfényű holdvilágtól, míg a terem kitárt ajtaján a csillárok ezerfényű gyertyáinak világossága áramlott a társaságra.

Olympia czigarette-re gyújtva, kihajolt az erkély vasrácsozatán.

— Mondja csak, Fulvió, — kérde a herczegre pillantva, — hová lett önnek pompás, aranyos bárkája, melyen azelőtt oly gyakran tettünk kirándulásokat, ha itt voltam?

— Megvan, de csak akkor lesz használva, ha vendégeim vannak, mert nekem egyedül igen nagy. Kivánja, hogy fölszereltessem?

— Örömet tennénk rajta kirándulásokat, nemde Selika? Természetesen nem egész nap étlen és szomjan, mint az ön tündér leánya, de naponként pár órát alkonyatkor.

Már ismét Ithakánál volt a társalgás.

— Azonnal kiadom a rendeletet, — szólt Fulvió felugorva, s mintegy menekedni akarva ez új fordulat elől, az ajtó felé sietett.

— Miért nem csengetsz a komornyiknak? — kiáltott utána nővére.

— Jerdán már nem egészen megbízható, feledékeny, — kiáltott vissza a herczeg s pillanat

alatt eltűnt a nehéz damaszk-függönyök sötét árnyékában.

— Ez valóságos örültség, — mondá keserű haraggal Peruggia grófné. — És mi lehet még a vége, hová vezethet?

Mindnyájan csudálkozva néztek reá.

— Kiről beszél grófné? — kérdé Ossimó.

— Fulvióról, a ki most itt hagyott minket, hogy Ithakához mehessen.

— A bárka fölszerelésére ad ki rendeletet, — jegyzé meg Selika, röstelvén anyjának kitörését.

— Mit tudod te, Selika? Majd meglátják, meddig marad távol... Ez valóságos illetlenség, mire Fulviót sohasem hittem volna képesnek. Az ő finom lelkülete, gyengéd szíve s nemes gondolkozásmódja: mind, mind szenved e megfoghatatlan érzés miatt.

— Nem soká fog ez tartani, — mondá odavetve Olympia, lerázva cigarette-jéről a hamut.

— Félek, hogy nincs igazad; bár adná az ég, hogy jövendőlésed teljesülne! — sóhajtott a grófné.

— A leány el fog tűnni. Az ily vad madár nem maradhat soká az aranyos kalitkában, s elmegy és nem tér többé vissza.

Ez a föltevés, úgy látszott, az egész társaságban visszhangra talált, mert senki sem próbálta megcáfolni.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

Peruggia grófné eltalálta fivérének szándékát, midőn az az első kínálkozó alkalmat megragadva, oly gyorsan elhagyta a társaságot.

Ellenállhatatlan vágy szállta meg újra látni Ithakát.

Az, hogy annyit beszéltek róla, csak fokozá érdeklődését iránta, s az a körülmény, hogy ebéd előtt oly gyorsan el kellett tőle válni, rossz kedvvel tölté el, csak alig birt uralkodni türelmetlenségén. Majdnem kiállhatatlan volt neki a vendégei között töltött idő.

A mint a nagy terem ajtaján kilépett, teljesen elfelejté a bárkára vonatkozó ígéretét. Sietett Ithaka lakosztálya felé.

Halkan benyitott az előszobába, hol zöld üveggel borított lámpa égett, homályos világot terjesztve maga körül. Senki sem volt benne, ki

a terem ajtaját föltárhatta volna a herczeg előtt.

Ment tovább. A következő terem egészen sötét és üres volt s ez megfoghatatlan volt Fulvió előtt, miután rendelete szerint azt minden este úgy kellett kivilágítani, mintha társaságot vártak volna.

Az ablakok nyitva voltak. Illatos levegő áramlott be rajtuk. A messze, távoli láthatáron látható volt a csendes tenger s a csillagok állása az égen éjfél mutatott.

Ha nem lett volna e szokatlan körülmény miatt nyugtalan, okvetetlen megáll a terem különböző fekvésű nyitott ablakainál, oly szép s oly változatos volt e látvány. Így csak a tengert szemlélte egy perczig ezüstös tükrével s az átelleni ablakon Sansovinó sötétes házai tüntek szemébe, csak itt-ott pislogván egy-egy halvány mécs a helység lakóinak ablakaiban. Azután ment tovább. A mellékszoba szinte sötét volt, az ajtók mind tárva nyitva. A következő terem Ithaka alvószobája volt, azon túl Mája lakása következett, az egyedüli hely, honnét Fulvió gyenge világosságot látott derengeni. Mindez érthetetlen, megfoghatatlan volt neki s nyugtalan szívvel haladt tovább.

A puha keleti szőnyeg elvette lépteinek zaját s észrevétlenül ért el Mája szobájának ajtajáig, honnét halk hangokat és csendes beszédet hallott.

Ithaka hangja volt.

A belső sötétség láthatatlanná tette Fulviót. Megállt az ajtóban s figyelmesen tekintett a szobába, hol az öreg Máját ágyában fekvé látta, s mellette egy széken Ithát, oly nyájas, szelid, enyhe kifejezéssel gyönyörű arczán, a minőt Fulvió még sohasem látott azon.

Elfojtott lélegzettel figyelt szavaira.

Mája megmozdult ágyában, Itha elhallgatott.

— Hol fáj, Mája? — kérdé rövid szünet után, részvéttel megfogva az öreg nő kezét, s hangja, mint a zengzetes fuvola, rezgett keresztül a szobán.

— Fáj az öregség, — viszonzá Mája keserűen, — nemsokára ott leszek, a hova Leticzia anyót vitték.

— Meghalsz?

— Mindnyájunknak meg kell halni.

Ithaka hallgatott; elborult szeme mutatá, hogy tűnődik.

— Szívesen élnék még, — folytatá az öreg Mája. — Most szívesebben, mint eddig, mióta herczegem melléd rendelt felvigyázónak.

— Szeretsz? — kérdé hízalgő hangon Ithaka.

— Téged nem lehet nem szeretni.

— Leticzia is azt mondta, hogy szeret és mégis Jerichóban hagyott annál a borzasztó Dobsiadónál. Akkor még nem tudtam, mi a szeretet. Ma már tudom, sokat beszéltek nekem arról.

— Ki mondta el, hogy mi a szeretet?

— Talán csak a fáktól, füvektől, madaraktól tanultam. Jerichóban hallottam először róla, ott mindenki azt mondta, hogy szép vagyok s hogy szeret. Akkor még — folytatá sóhajtván — egyiket sem értettem, hogy mit jelent.

— És most? — kérde Mája. A herczeg feszült kíváncsiságot vett észre hangján.

— Most láttam szép asszonyokat, mint ma is azt, a ki a herczeggel a tengerparton várakozott reám, s azt a másik kettőt, a kik e várkastélyban laknak. Mind nagyon szépek...

— És a szeretetet honnét ismered? Azt is itt tanultad?

Fulvió érdekléssel várta a feleletet.

Ithaka hallgatott.

— Kinek a gyermeke vagy te? — kérde Mája, a herczeg nagy bosszúságára elejtván a beszéd tárgyát, miután Ithaka nem felelt.

— Nem tudom. Egy szigeten nevelkedtem s csak annak a nevét tudtam megmondani, midőn Leticziához jutottam. Ithaka volt az az egyetlen szó, a mit megtanultam azoktól, a kik a szigeten laktak.

— Honnan tudod, hogy sziget volt?

— Körül volt véve vízzel és Dobsiádó mondta, hogy Ithaka sziget.

— Nem emlékezel semmire gyermekkorodból?

Újra szünet állt be. Fulvió félve várta a feleletet. Attól tartott, hogy ismét megszakad a beszéd fonala.

Csalódott. Ithaka komor hangon válaszolt:

— Egy kegyetlen rút férfira s egy szép asszonyra. Mindketten rosszul bántak velem.

— Ütöttek, vertek, koplaltattak?

— Nem. De azt szerették volna, hogy elveszszek valahol, én pedig mindig visszamentem a rút férfihoz. Napokig barangoltam hegyeken, sziklákon, erdőkben és vizen, de visszatértem mindig s most már tudom, hogy szerettek volna megölni.

— Miért nem tették?

— Akkor nem tudtam, most már azt hiszem, féltek a karabinieriktől,

Fulvió nesztelenül lépett pár lépéssel közelebb; leirhatatlan vágyat érzett Ithakát jobban látni s a mit beszélt, az százszoros érdekléssel birt előtte.

— Hogy jutottál Sansovinóba?

— Nem tudom. Nem emlékezem, hogyan mentem el a szigetről. Hosszú utat jártunk be a rút férfival, végre Sansovinóban egyedül hagyott s a karabinierik akartak magukkal vinni.

— És azt a szép asszonyt sohasem láttad azóta?

— Soha. De emlékezem reá. Egyszer egész nap a tengeren voltam, egy bárkába gyöngy-

halászok vettek magukhoz és egy sor korálgyöngygyel ajándékoztak meg. Nagyon örültem neki. Haza vittem, de az a szép asszony elvette tőlem és midőn nem akarva engedni, megragadtam karját és megráztam, eltaszított, úgy hogy fejem erősen vérzett.

— Szegény Ithaka.

— Azután nem láttam oly gyakran őt, mint azelőtt. Mindig haraggal nézett reám. Egyszer sok idő múlva...

— Folytasd, miért hallgatsz el?

— Arra, a mit mondani akarok, nem egészen jól emlékezem... Gondolkoznom kell.

— Csak gondolkozzál.

Ismét szünet állt be. Mély csend volt a szobában. Fulvió visszatartotta lélekzetét.

— Egyszer, — folytatá azután gondolkozva a leány s hátradőlt a széken, melyről pár percze fölemelkedett, a beteghez egészen közel hajolva, — ismét eljött hozzánk a szép asszony, hosszú fekete ruhában. Én borzadtam tőle. Mikor engem meglátott, nagyon sírt, zokogott s nem nézett reám oly haraggal, mint azelőtt.

— Beszélt veled?

— Nem tudtam beszélni, csak az állatok-madarak-, fák- és füvekkel, azok értették meg csupán, a mit nekik mondtam.

— Sokáig éltél a szigeten?

— Nem tudom, meddig. A napot sokszor láttam a tengerbe szállni és ismét fölkelni a hegyek csúcsán, mindig szabad ég alatt aludtam, a pásztorok lovain lovagoltam s a czirkuszban bámultak rajta, milyen jól ülök a lovon.

— Sohasem voltál beteg?

— Soha. Nem ismerek semmi olyat, a mi reám nézve rossz lett volna, sem, a mi jó. Nem félttem soha semmitől.

A herczeg önkéntelenül ismét pár lépést közeledett. Csodás varázst gyakorolt reá Itha hangja s elbeszélése. Szeretett volna egészen belépni, de félt, hogy az ő jelenléte elhallgattatja elbeszélésében.

— Elvittek Ithakáról, — kezdé egyszerre hallható lélekzettel.

— Hova?

— Nem tudom. Egy ilyen nagy kastélyba, mint ez itt. Nagy kert közepén állt. Az erdő közel volt, de bezártak egy szobába s én kiugrottam az ablakon és elszöktem a rengetegbe.

— Az állatok közé?

— Oda, ők jobbak voltak hozzám, mint azok, kik abba a levegőbe zártak, a mit kileheltem és ismét be kellett szívnom. Meg akartak ölni.

— Milyen gondolat!

Ithaka nem felelt, lehorgasztá fejét újra és gondolkozni látszott.

— Mi történt veled azután? — kérde Mája.

— Kóboroltam az erdőben és nagyon boldog voltam, gyökereket, erdei gyümölcsöt ettem. A földből viz bugyogott föl, abból ittam, de egyszer elaludtam a fűben s akkor megtaláltak, megfogtak, nem vittek vissza többé a nagy kastélyba, melynek tornyait messziről mindig láttam, hanem az erdőben egy kised házba zártak s onnét hoztak el Sansovinóba.

— Emlékszel arra az emberre, a ki a vásárra hozott.

— Nem ismerném meg. Elfelejtettem. Csak azokra gondolok, a kik nagyon szépek vagy a kik jók voltak hozzám.

— A kiket szeretsz... És kik azok?

— Leticzia anyó és a...

— Miért akadozol, Dobsiádóra gondolsz?

— Nem, ő reá nem, borzadok tőle... hanem... közelebb hajolt Májához s halkán súgá: a herczegre, a ki nagyon szép.

Fulvió alig érthetvé szavait, oly halkán beszélt, de a hang melegsége szívéig hatott s a «herczeg» szó megmondá neki a mondat értelmét.

TIZENNYOLCZADIK FEJEZET.

Nem birt tovább uralkodni magán.

Kilépett a homályból s a beszélgetőket megriasztá.

Ithaka észrevehetőleg elsápadt a meglepetéstől. Mája gyorsan felült ágyában s zavarral mondá:

— Engedelmet kérek, herczegem, hogy így fogadom.

— Beteg vagy, Mája? Még sohasem láttalak ágyban... mondá a herczeg szórakozottan, Ithakára függesztve szemeit.

— Öreg vagyok és egész nap szédült a fejem, le kellett feküdnöm. De ha parancsolja...

— Maradj, — mondá Fulvió kegyes hangon. — És te, Itha, nem vagy elfáradva a hosszú séta és evezés után.

— Ne bántsd Máját, — mondá a leány kérő hangon s bájosan téve össze kezeit felelet he-

lyett. — Engedd feküdni, beteg s ha meghalna, mint Leticzia anyó, nagyon boldogtalan volnék.

— Azt teszi Mája, a mit akar és te is, Itha. Ő feküdjék, ha jól esik neki, te pedig maradj vele, ha ez mulattat.

A leány hálás pillantást vetett reá.

Fulvió széket vett s leült, mi az öreg dajkát valóságos ijedségbe hozta.

— Kegyelmes úr! — kiáltá zavarral — leülni nálam, szegény szolgájánál...

— Nem ültem-e számtalanszor öledben, nem aludtam-e karjaid között?

— Az más, akkor kis gyermek volt, de most...

— Ne gondolj vele, — mondá mosolyogva Fulvió, — én jól érzem magam itt.

Lábait egymásra keresztbe tette, mintha hosszasán szándékoznék Májánál maradni.

— De mi közénk ülni, ide a cselédszobába, herczeg, gondolja meg...

Fulvió vállat vont, mialatt Itha csodálkozva nézte és hallgatta e párbeszédet.

— Másforma ember vagy te, mint mi? — kérde komoly, kérdő tekintettel a herczegtől.

— Mi visz erre a gondolatra, Itha?

— Mája beszéde, ki nem akarja, hogy szobájában maradj.

Az öreg dajka megrémült e kérdésen.

— Milyen beszéd, Ithaka. Milyen merész kérdés! — mondá megrovóan.

— Hagyd őt beszélni, Mája! — mondá a herczeg, gyönyörködve szemlélvén a leányt. — Bájos ő e csodálatos tapasztalatlanságában.

— Mája visszaesett vánkosára. A mitől félt s a mit gyanított, igazolva látta.

— Nem vagy velünk egyforma; — folytatá eszméjéhez ragaszkodva a leány. — Nem vagy pásztor, sem hajós, sem erdész... De hát mi vagy? Leticzia azt mondta, nagy úr vagy s azt teheted, a mit akarsz házával és a falával, mikor kérni küldött hozzád egy reggel. Mondd meg, mi vagy?

Fulvió nevetett a leány aggodalmas arcának kifejezésén és szavain.

— Az, a mi te, Itha: ember, — mondá, nyájasan fogva meg a leány kezét, ki visszahuzódott tőle.

— Minden embert az Isten teremtet?

— Mindenkit. Állatot és embert. Az egyiket ily bájosnak, mint te vagy, a másikat rútnak...

— Mint Dobsiádó! — kiáltá nevetve Itha.

Fulvió most először látta őt enyelgő hangon beszélni s vidáman elnevetni magát és kétszere-sen szépnek találta.

— Te rútnak találtad Dobsiádót? — kérde tőle.

Itha hirtelen komoly lett.

— Ma itt volt, mit akart? — kérde aggodalmat kifejező hangon.

— Téged követelt vissza.

— Nem, nem, én nem megyek többé Jerichóba, sem Párisba! — kiáltá izgatottan ugorva fel helyéből. — Jobb szeretem az erdőt, hegyeket és a tengert. Nem akarok embereket látni.

— Itt óhajtasz maradni? — kérde Fulvió.

— Tied ez a nagy kastély, herczeg?

— Az.

— Kik azok a szép asszonyok, a kik itt laknak veled s a kik közül egy ma a tengerparton sétált és velünk jött a kastélyba?

— Ketten a nők közül rokonaim. A kit ma láttál, az Ossimó grófné.

— Ő is itt lakik?

— Csak vendég. Rövid időre jött.

Itha gondolkozva nézett a herczegre.

— Szereted őt? — kérde komoran.

— Mint mindenkit. De nem úgy, mint téged, Itha.

— Egyszer álmodtam erről az asszonyról. Akkor fekete ruha volt rajta, hosszú fátyol, s úgy nevezték exczellenza... Régen volt!

Mája fölemelkedett vánkosáról, csodálkozva vizsgálá Itha arcát.

Olyan különös kifejezésű volt, hogy Fulvió rajta felejté szemeit.

— Csak álom volt? — kérde Ithától. — Bizonyos vagy benne, hogy csak az volt?

— Nem tudom, — mondá villámló szemekkel, komor hangon. — Meglehet, hogy egyszer már láttam őt, de nem ismerem meg.

Fulvió azt hitte, Ithaka félrebeszél. A fáradtság, izgatottság, szokatlan légkör és erőltető társalgás felizgatták őt. Arcza lángolt, ajkai reszkettek.

— Menj aludni, Itha, — mondá gyengéd, csilapító hangon neki. — Feküdj le, holnap korán reggel a tengerpartra megyünk s veled együtt a bárkába ülök. Többé nem hagylak egyedül menni.

— Velem jössz? — kérde Itha az öröm felvilanó ragyogásával arczán.

— A többiek a nagy bárkán mennek hat evezővel, mi pedig a tiéden, s egész nap a sík tengeren leszünk.

Ithaka elhagyta helyét. A boldog kilátás holnapra, engedelmessé tette.

— Jó éjt, Mája, mondá mosolyogva, azután ment előre, Fulvió követte s a mellékszobában megállt.

— Ablakaid nyitva vannak, — mondá, — nem zárod be?

— Ne csukjuk ki a holdvilágot, — viszonzá

Ithaka az ablakhoz sietve s körültekintett a csendes, méla vidéken. — Régen ismer ő engem, nézd, herczeg, mily mosolyogva tekint le reám a magasból.

Fulvió kitekintett. Nem a hold mosolygását nézte, hanem kihajolt, meggyőződést akarván szerezni, vajjon nem lehetne-e felmászni kívülről a szobába. Valami különös nyugtalanságot érzett. Nem attól tartott most, hogy a leány titkon elhagyhatná a kastélyt, hanem hogy elrabolhatnák s önkéntelenül Dobsiádóra gondolt. Láta, hogy az ablak alatt semmi oly tárgy nincs, a min fel lehetne kapaszkodni; az emelet igen magas s a sugár fák távol álltak az ablaktól arra, hogy azokon felkúszva, az ablakra lehetne szökni.

Megnyugodott.

— A levegő üde és enyhe, ha szereted a holdat, Itha, maradjon nyitva az ablak, — mondá hozzá fordulva, ki elmerülve állt háta mögött s a hegyek fehér fényben úszó ormait szemlélé s ez ajánlatra fejével intett.

— És most, jó éjszakát! — mondá a herczeg.

— Jó éjt! — viszonzá szórakozottan Itha, — holnap reggel a bárkában megyünk a tengerre.

— Megigérttem s úgy lesz.

Fulvió e szavak után elhagyta a szobát.

Mája hallá távozó lépteit s az ajtó csukódását és valódi megkönnyebbülést érzett.

Ithakát nagyon megkedvelte s nem egyszer aggódott sorsán, jövőjén; ugyanaz a kérdés foglalkoztatta, a mi Peruggia grófnét: mi célja vele Fulvió herczegnek. Mi fog történni ezzel a védtelen, tapasztalatlan, tündér szépségű leánynyal?

Minden csendes lett.

A herczeg léptei elhangzottak. Itha az ablaknál maradt. Távolról a tenger zúgása hallatszott s az éjjeli szél zörgetve játszadozott a platánok leveleivel.

Az öreg Mája nem tudott aludni, köszvényes lábainak fájdalma elkergeté szeméről az álmot, hallotta a kastély tornyának óráját kongari. Egy, kettő... számítá egymásután s tudta, hogy a kastélyban ilyenkor az utolsó cseléd is lefeküdt, csak a bástyán hangzott még az örök fel és alá járása okozta kopogása.

Egyszerre halk nesz üté meg füleit.

Közeledő léptek csendes csoszogása. Mintha valaki selyemcipőkben suhant volna keresztül az előszobán s Itha ajtajának közelében állt volna meg.

Szíve hangosan dobogni kezdett a félelemtől. Maga sem tudta, mitől tartott. Felült ágyában, vánkosára támaszkodva hallgatá, mi fog történni. Bizonyos volt benne, hogy Itha szobájának ajtaja előtt megállt valaki s azt is tudta, hogy az nincs bezárva.

— Itha! — szólítá a leányt nagyon halkan, de az nem felelt. Álmadozva ült az ablaknál s Mája azt hitte, elaludt.

Majdnem reszketni kezdett a félelemtől. Rajtuk kettőjükön kívül senki sem volt a közelben, egy tehetetlen agg s egy tapasztalatlan, félelmet s veszélyt nem ismerő gyermekleány.

Egy ideig minden csendes maradt, nem hallatszott semmi.

Lecsendesülve feküdt vissza helyére.

Néhány percz múlt el s ekkor halk kopogtatást hallott és megzörrenését az ajtó zárjának, azután rögtön világosság terjedt szét a mellékszobában. Valaki Itha szobájába lépett és gyermelyát hozott magával.

— Ithaka, — suttogá egy elfojtott hang. — Ithaka, alszol, felelj!

Ossimó grófné lépett a szobába.

Itha felé fordítá fejét. Nagy álmodozó szemével csodálkozva tekintett reá, azután felugrott. Tekintete Olympia nyakára, keblére esett, melyet átlátszó csipke-derék borított; még ugyanazon öltözékben volt, a melyet az ebédnél viselt, s a csipkederék fölött egy sor borsó nagyságú remek rózsakorall díszíté a szoborszerű keblet és emelte az öltözék fényét.

— Ez az én gyöngyöm! — kiáltá hozzá ugorva Itha, megragadta azt és letépte. A korall-

szemek szanaszét gurultak. — Te voltál az, a ki megvertél és elvetted tőlem. Te csukattál be a szobába, te vetted el a szabad levegőt s a fák és füvek illatát tőlem. Rád ismerek, miért jöttél hozzám?

Úgy állt előtte, mint egy büntető istennő. Arcán égő meleg volt a barna bőr, tündöklő szeme, kibomlott vöröses haja bámulatos széppé tevék. Kihívóan, büszkén egyenesedett föl vendége előtt, ki halálsápadt lett s önkéntelen hátrálni kezdett.

Mája a mellékszobában némán figyelt. Megmagyarázhatatlan volt előtte Itha viselete, értelmetlenek szavai, sőt azt sem tudta, kivel beszél, ki az, ki ily késő éjszaka kereste fel őt, s kit Itha ily módon, ily szemrehányó szavakkal fogadott.

— Csendesen! — mondá halkan, elfojtva, de parancsoló hangon a grófné, s most Mája megismerte hangját. Ismerte a grófnét legifjabb éveitől kezdve.

— Beszélni akarok veled.

Itha megvetően fordítá el fejét. Ösztönszerű volt minden mozdulata, soha sem tanítá őt arra senki és mégis annyit tudott kifejezni, a mennyi egy fejedelemnőnek becsületére vált volna. Némán adta meg Olympia kívánságára a választ.

Nem akart róla semmit tudni.

De Ossimó grófné nem hagyta elriasztani magát.

A kezében levő arany gyertyatartót egy közel álló asztalra helyezte s egészen Ithához lépve, kérdé:

— Ki van itt a mellékszobában?

— Mája! — viszonzá az és hangja e névre melegebb lett. — Az öreg Mája...

— Alszik? — tudakozá halkán a grófné.

— Nem tudom.

— Be kell csuknod az ajtót. Menj.

Ithaka nem mozdult.

Olympia maga ment hát és halkán becsukta Mája ajtaját nagy bosszúságára annak, ki ezentúl nem hallhatott semmit, de nem mert ellenszegülni Ossimó grófné akaratának.

Itha nyugodtan szemlélte társnője majdnem minden mozdulatát. Nem szegült ellen, de nem is törődött vele.

Visszatért az ablakhoz, leült elhagyott helyére, fejét karjára támasztá és nézte a fehér fényben úszó tájat.

Olympia követte őt. Széket vett, leült vele szemben s egészen közel hajolt hozzá, hogy az öreg Mája a mellékszobában ne hallja szavait.

— Látom, hogy emlékezel reám, hogy megismertél, -- kezdé komor, szigorú hangon.

— A gyöngyről, — viszonzá Itha s végig pillantott a szőnyegen, hová lehullott a korall, mely nem érdekelte többé.

— Tudod, hogy nekem engedelmeskedned kell?

— kérde a grófné.

— Kí vagy te?

— A ki rendelkezik fölötted s a kitől elraboltak. Azt kell tenned, a mit én parancsolok.

Itha nem felelt, nem is figyelt reá.

— El foglak innét vinni, — folytatá hévvel Olympia.

— Ha Leticzia kunyhóját visszaadod. A kecskét és a bárkát, úgy veled megyek.

— Ott szeretnél lakni?

— Csak ott, — viszonzá kipirult arczczal, vágyó szemekkel a leány.

— Nem köt ide semmi?

— Szeretem itt az öreg Máját, ki jobb hozzám, mint Leticzia anyó volt, de kit még sem tudok elfeledni.

— Ha Leticzia kunyhóját neked adom, elhagyod e kastélyt?

— Azonnal veled megyek, de csak oda.

— Semmi más nem tartóztat itt, mint Mája?

— Más? — kérde csodálkozva Itha, fel nem fogva a grófné jelentőségteljes hangon kiejtett szavait.

— Nem szereted a herczeget?

Itha megdöbbenve nézett reá. Összerezcent. Csak félig sejté e kérdés jelentőségét, de új és szokatlan volt előtte, a mit hallott. Nem érté,

de hatással volt reá. Arcza lángpiros lett, ajkait összeszorítá.

— Szereted a herceget? — kérde majdnem sziszegve a belső izgatottságtól Olympia.

— Nem tudom, — viszonzá bátortalanul a leány. — Nem tudom...

— Ő szeret téged s ez halálos veszély rád nézve, melytől meg kell szabadulnod. Távozni fogsz innét mielőbb.

— Hova? Leticzia kunyhójába.

— Lejössz velem a tengerpartra. A bárkába ülünk. A tenger keleti része felé evezünk, ott vár rád valaki, a kinek át foglak adni, s a kinél szabad léssz, mint a madár, s a ki jól fog bánni veled.

— Dobsiádó?

Ossimó grófné összerázkódott. Miféle ördög adta a leány ajkára ezt a nevet. Honnét tudta vagy sejté az ő legtitkosabb, legrejtettebb szándékát. Csupán ösztön, vagy sugallat lehetett ez, mert senki sem tudhatta azt, a mit ő négy szem között Dobsiádóval beszélt.

— Nem ő. Nem Dobsiádó! — mondá határozottan. — Nem ismerem őt, ki az, a kiről beszélsz?

— Hozzá nem megyek, mert gyűlölöm, sem Jerichóba, sem Párisba, — mondá határozottan Itha.

— Máshova még, a hol szeretni fogsz.

A leány kétkedve nézett reá.

— Miért jöttél ide, miért mutattad meg a gyöngyöt, a miről rád ismertem? Ma este a tengerparton nem ismertelek meg. Elfelejték mindent; Leticzia azt mondta, állat voltam, nem ember s átkozta azokat, a kik így bántak velem, a kik még beszélni sem tanítottak meg, s ez te voltál és az a másik...

— Csitt! — mondá Olympia halálsápadtan. — Hallgass és ne merd ezt senki előtt ismételni.

— Félsz, hogy a karabinierik bezárnak?

— Nem félek semmitől. Hatalmasabb vagyok, mint bárki ez országban. Egy szavamra eltűnsz a föld színéről, sötét börtönbe vetnek, hol a férgek kiássák szemedvilágát, ha nem engedelmeskedel nekem.

A leány önkéntelen összerázkódott s hátrább húzódott tőle.

— A herczeg hatalmasabb, mint te vagy, — mondá, önmagát vigasztalva e fenyegetéssel szemben.

— A herczeg nem tehet érted semmit, ha én megmondom: ki vagy! — mondá dühvel Ossimó grófné. — Ne bizzál benne, ne bizzál senkibe rajtam kívül; tedd, a mit mondok s jó dolgod lesz.

Itha kezeibe rejté arcját.

— Min gondolkozol?

— Várom a hajnalt. Ha reggel lesz, eljön a herczeg, s megkérdzem tőle, mit tegyek.

Olympia türelmének vége volt.

Ő, a ki soha kérni, csak parancsolni tudott, most hasztalannak látta minden rábeszélését e tapasztalatlan leánynyal szemben, ki megtagadta neki az engedelmességet s kinél látta, hogy csak erőszakkal lehet valamit elérni. Még egy utolsó próbához folyamodott, tudva, hogy az erőszak mily veszélylyel lehet reá nézve összekötve.

— Emlékszel azon magas, erőteljes férfira, a kit gyermekkorodban gyakran láttál velem?

— Nem, — viszonzá Itha elfordulva.

— Lehetetlen. Valld meg, hogy emlékezel.

A leány nem felelt.

— Hosszú fekete köpenybe volt burkolva fején háromszögű kalapot hordott. Erős, férfias és szép volt... Gondolkozzál.

— Gyűlölöm őt és téged! — mondá Itha kitérve. — Menj... Álmos vagyok, mindjárt itt lesz a hajnal.

— Hallgass reám.

— Ott van a hegyek csúcsán a reggeli szürkület, minden ébredni kezd, — folytatá Ithaka rá sem hallgatva s elhagyta helyét és úgy, a hogy volt, fehér függönyös ágyára dobta magát, lehúnyta szemeit, jeléül, hogy aludni akar.

Olympia fölvette a gyertyát s távozni akart, de az ágy előtt elhaladva, nem állhatta meg, hogy Ithára ne pillantson.

Megbűvölve állt meg a remek kép előtt. Nem tudta legyőzni csodálatát. Sohasem látott ily elragadó szépséget... Eszébe jutott egy másik ily fiatal arc, ilyen erőteljes, szoborszerű, kifogástalan termet, mely éppen oly viruló volt, s most a kriptá sötétségében enyészik és őrületes kétségbeesést érzett.

— Kegyetlen sors! — suttogá lázas izgatottságban. — Még csak helyre hozni sem engedi a vétket. De én lerombolom az akadályokat s győzni fogok!

Még egy hosszú pillantást vetve a hosszú pillákkal árnyékolt, harmatos fényben tündökölni látszó viruló arcra és szoborszerű termetre, csendes, nesztelen léptekkel hagyta el a szobát, hal-kan téve be az ajtót, nehogy nyikorgása fölverje az öreg Máját.

Az pedig az egész idő alatt a kulcslyukon tartá fülét s a párbeszédnek legnagyobb részét hallani vélte azon egyes szavakból, mik eljutottak hozzá az ajtón keresztül, bár összefüggést és értelmet nem talált bennük, de mindamellett elhatározta, hogy azokat a herczeggel közölni fogja s Ithát kikérdezi a párbeszéd értelme felől, ki neki soha sem említé, hogy Ossimó grófnét ismeri, vagy valaha találkozott vele.

Még alig virradt, midőn Fulvió Ithaka ajtaján kopogtatott, hogy a tengeri kirándulásra

hívja őt, de választ nem kapván, a kilincsre tette kezét, mely ugyanazon pillanatban belülről megzörrent, az ajtó felnyílt s Mája állt előtte.

— Hol van Ithaka? — kérde a herceg.

— Alig szürkült s már elhagyta az ágyat, melyben alig feküdt egy órát; azt mondta, a tengerpartra megy s ott vár hercezségedre.

— Azt mondd, Mája, alig feküdt le egy órára? — kérde Fulvió.

— Vendége volt, a ki késő éjjelig maradt nála s nem hagyta aludni.

— Vendége Ithakának... ki volt az?

— Ossimó grófné.

— Olympia? — kérde bámulva a herceg. — Mit akart?

— Csak egyes szavakat hallék a párbeszéd-ből, mert az ajtót a grófné betette, de fontos ok vezette ide. Hangja fenyegető volt, s Ithakát rá akarta venni valamire.

— És ő nem volt arra hajlandó? — kérde észrevehető izgatottsággal a herceg.

— Úgy látszik, nem akart szavára hajtani, azután az ágyra dobta magát s a grófné ekkor távozott.

Fulvió már alig hallá az utolsó szavakat. Nagy izgatottságban rohant el, kocsija már a udvaron várta s ő kezébe kapva a gyeplőt, gyors ügetésben rohant ki a bástya hídján át a lejtős sziklaútra.

Ezerféle különböző eszme kergeté egymást agyában. Találgatta Olympia látogatásának okát, de képzelete semmi valószínűséget sem birt ki-találni, a mi megmagyarázhatta volna Ossimó grófné Ithakánál tett látogatását. A legfölin-dul-tabb kedélyállapotban érkezett a tengerpartra.

Maga sem tudta, mitől félt, mi okozta nyug-talanságát, de láthatatlan, ismeretlen veszélytől tartott, s ha őszinte akart lenni, Olympiát sok mindenre képesnek tartá.

Kiérve az útról, a tengerparton volt, hová a nap első sugarai önték szét arany fényöket, a sárgás homok csillogott az éji dagály áramlatá-tól, mig most az apály idejében teljesen csendes volt minden. A végtelennek látszó Oczeán sima tükörnek látszott.

Fulvió mindezt nem látva, a bárka kikötő helyére irányzá feszült figyelmét. Attól tartott, hogy annak hült helyét találja, s hogy Ithaka már maga úszik az Oceánon.

Megkönnyebbülve sóhajtott föl, midőn a bárka árboczát megpillantá, vidáman lengő zászlajával s a következő pillanatban Ithakát, ki zöld fűvön ült, mit ő maga hordott, felhalmozva a bárkába; várni látszott, bár az egyik evező már kezében volt indulásra készen.

Fulvió a groomnak dobva a gyeplőt, percz alatt nála termett s a bárkába ugrott.

Itha mosolyogva szemlélte jövetelét, szemében pillanatra meleg fény lobbant fel, azután szó vagy köszöntés nélkül ügyes kézzel akasztá ki a bárkát tartó lánczot kapesából s ellökte azt a parttól, még mielőtt Fulvió helyet foglalhatott volna.

Alig száz lépésre tőlük tündöklött a nagy, tágas, aranyozott bárka, készen a kastélyban lévő társaság számára, melyen evezősök ültek a Fragoni hercegi egyenruhában; fölállva üdvözlék urukat, kiről azt hitték, velök megy s bámulva látták, hogy a másik bárkán tova indul.

— Várjatok! — kiáltá nekik Fulvió s a szél elvitte hozzájuk hangját. — Peruggia grófné fog veletek menni, én előre indulok, kövessetek az adott irányban.

Azok hurrah-t kiáltának a rendelet vételére s urok elindulására, azután visszaültek helyeikre s hosszasan kísérték szemeikkel a tovairamló kisdéd bárkát, melyet Ithaka biztos kézzel, erőteljes karral taszított tova a csillogó habokon, a meleg napsugárban és zamatos szélben.

— Jó reggelt, Itha! — köszönté a herceg szembeülve vele s kezébe vette a másik evezőt.

A leány némán intett fejével. Csak átható pillantása mondott köszönetet az üdvözlétért, bele volt süppedve a fűbe, melynek üde illata megtölté a bárkát, csak deréktől látszott ki föl-

felé, keble, nyaka, feje és dúsan leomló haja... Fulviónak a gránátvirág jutott eszébe, vagy egy ifjú Minerva, vagy a pompás paradicsom-madár... Minden, minden, ember, állat és virág között, a mit e földön valaha legszebbet látott.

— Miért nem vártál meg? — kérde tőle, feszülten várva feleletét az éjszaka történeteiről.

— Sokáig nem jöttél, a nap már keresztül tört a szürkületen.

— Mája azt mondja, keveset aludtál.

— Keveset, — válaszolt komoran a leány.

— Vendéged volt, ki majdnem hajnalig maradt nálad.

Ithaka nem felelt.

— Ossimó grófné.

Ithaka a felhőket nézte.

— Ismerted őt már azelőtt?

A leány fejével intett, azután elfordult s a távoli láthatárra mutatott.

— Zivatar lesz ma, — mondá, a felhőkre függesztve szemeit. — A sirályok nagyon alant röpködnek.

Fulvió látta, hogy nem ákar az éjszaka történeteiről beszélni s ez a legnagyobb nyugtalan-ságba hozta.

— A zivatar még messze van, — mondá komoran, Itha zárkózottsága miatt bosszankodva. — Addig visszatérhetünk a kastélyba.

Itha hevesen dobta le a bárka fenekére az evezőt.

— Nem térek vissza többé, — mondá határozottan.

— Nem térsz vissza, elhagyod Jónát?

— Nem szívhatom azt a levegőt, a mit az a fekete hajú asszony... Ő ott van s én elmegyek.

— Ki az, a kiről beszélsz, Itha? — kérde elhalványodva Fulvió. — Ossimó grófné?

— Nem tudom, mi a neve.

— A ki az éjjel nálad volt?

— Ő! Nem akarom többé látni. Borzadok tőle, mint Dobsiádó és Orlandótól.

— Ő el fogja hagyni a kastélyt, — válaszolt csillapítólag a herczeg.

— Nem megyek vissza. Nappal a tengeren, éjjel a hegységben fogok lakni. Nem akarom többé őt látni.

— Mit vétett neked?

— Nem tudom, de ő is azt akarja, a mit én, hogy hagyjam el a kastélyt.

— Olympia? — kiáltott fel meglepetve Fulvió.

— Az a neve?

— Ismered őt és nevét nem tudod?

— Sohasem mondta meg s én nem kérdeztem.

— De hát honnét ismered? Ő sohasem volt Jerichóban, sem Sansovinóban, te pedig nem láthattad másutt.

— Egy szigeten, — felelt a lány, fogait haragjában össze szorítva.

— Hol, merre, mikor?

— Elvette tőlem vörös gyöngyömet és eltaszított. Azután nagy erdőségben láttam, egy hosszú fekete köpönyegbe burkolt férfival, ki magasabb és vastagabb volt, mint te. Mindketten sokáig néztek reám. Nem értém, mit beszéltek rólam. Azt hiszem, meg akartak ölni, de nem mert senki hozzám nyulni s az, a ki a vásárra hozott Leticziához, szeretett.

— Az a nő, a kiről beszélsz, Ossimó grófné volt? — kérde bámulva Fulvió.

— Az éjszakai asszony.

— A ki nálad volt?

— Ő.

— De hisz tegnap már láttad amott a parton s nem mutattál iránta haragot?

— Nem ismertem meg, csak midőn a gyöngyöt láttam.

— Hol van a gyöngy?

— Ott hever a szőnyegen, letéptem nyakáról és széjjel szórtam.

Fulvió egy szót sem értett ez elbeszélésből.

— Vissza fogsz jönni, — mondá kérve. Én veled vagyok s nem érhet semmi, ne félj.

— Nem ismerem, mi az a miről beszélsz, — mondá büszkén a leány, s előhuzta kebléből rövid

nyelű éles kését. — De őt nem akarom többé látni.

— Jó, — mondá rövid gondolkozás után, Fulvió. — Elviszlek a hegységbe valakihez, a ki, gondodat viseli s míg Olympia Jónán lesz, nem fogsz oda visszatérni.

Itha láthatólag megnyugodott ez ígéretre. Föl-emelte az evezőt s vígan, kedvvel szeldeste vele a vizet. A bárka könnyedén iramlott tova a síma felszínen.

Érthetetlen, megfoghatatlan volt a herczegnek, a mit Ithától hallott s nem tudott megnyugodni rajta.

Gondolatokba merült és sokáig nem beszéltek együtt. Itha a felhőket s a tenger habjait nézte és koronkint kitárta karját, egy-egy átsuhanó sirály után, míg Fulvió bámuló és vágyó tekintettel szemlélte. Ő, az elkényezett világfi, kinek megjelenése elég volt, hogy Itália bármelyik palotája tárt kapukkal fogadja, kis iskolás fiúként ült helyén, néma ajkakkal, bámuló szemekkel, mintha a Louvre Venus szobra előtt ülne csodálva a természet remekét, megnémulva az elragadtatástól.

Csak gitár kellett volna kezébe, hogy troubadour legyen s hogy szerelmi dallamokat énekeljen.

Ezalatt a kastély vendégei szinte a tenger-

partra gyülekeztek s Selika nagy örömeire ott találták a ragyogó bárkát, lengő zászlókkal, útra készen várakozó legénységével.

Ossimó gróf tudakozódott Fulvió herczeg hol-léte felől, mielőtt a kastélyból elindultak s Jerdán komornyiktól azt nyerte válaszul, hogy ura már hajnalban eltávozott a kastélyból s valószínűleg a tengerparton várja őket.

Ez a hír némi reményt adott a nőknek arra, hogy a herczeg velök megy a kirándulásra, kiket leirhatatlanul boszantott Fulvió viselete; kivéve Selikát, komor hangulatban ültek a fogatokra és haladtak a tengerpart felé, hol a herczeget nem találták.

Az evezősök egyike hallván, hogy urokról beszélnek s találgatják a hollétét, közbe szólt.

— A herczeg a másik bárkára szállt, — mondá kalaplevéve. — Alig kelt föl a nap, midőn a bárka elindult.

— Egyedül? — kérdé hévvel Ossimó grófné.

— Nem exellenza, a herczeg nem volt egyedül.

— Egy leánynyál ment el, nemde?

— Egy fiatal nőszemélylyel, ki már előbb ide érkezett, füvet és kagylókat hordott a bárkába, azután várni látszott, a míg a herczeg eljött s együtt mentek kelet felé.

Olympia ajkába harapott, a férfiak nem fojt-

hattak vissza egy kétes mosolyt, Peruggia grófné halvány lett a haragtól, csak Selika élvezte egész teljességében a kirándulás gyönyörét.

Az egész úton Fulvióról és Ithakáról beszéltek.

Peruggia grófné örültnek mondá fivérét. Olympia csak udvariatlannak vendégei iránt, Selika men-tegeté nagybátyját s az urak okosan elhallgat-ták, mit gondolnak a dolog felől.

A nap mind a mellett kellemesen mult el. Az olaszok bármily kedélyállapotban is, nem áll-hatnak ellent annak, a mi szép, legyen az ter-mészet vagy művészet s kiérve a sík tengerre, elragadtatva tekintének körül és feledve az indu-láskor érzett csalódást, a hölgyek is átadták magukat a gyönyörű vidék csodálatának s élvezet-ének. A nap lemenőben volt, midőn visszatérve partra szálltak s nagy csodálkozásokra a kisedd bárkát már ott találták üresen. A fogatok kocsi-sai mondták, hogy a herczeg már a kastélyba ment. Mindnyájan a fogatokra ültek. Jónára ér-kezve, Fulvió fogadta őket, ki szokatlan vidám hangulatban látszott lenni, legkevésbé sem zavarta őt meg Olympia fürkésző tekintete és nővére komor, megróvó pillantása.

Alig pár pillanat előtt érhetett a kastélyba, mert a ponnyk akkor léptettek csak a hátulsó udvarok felé, mi mutatta, hogy a herczeg lépést jöhetett fel a hegyre s alig hagyta el kocsiját.

Néhány rövid szó váltása után a társaság szobáiba sietett, átöltözködni az ebédhez.

Hét óra rég elmúlt, midőn a nagyterembe gyülekeztek, honnét Fulvió Olympiát az ebédlőbe vezetve, a többiek párosával követték.

A herczeg különösen vidám és szellemdús volt ez este, egészen a régi rendes Fragóni Fulvió, ki előkelő ifjú olaszok szokása szerint életét utazás és szerelmi kalandok között osztá meg s híres volt az asszonyoknál szerencséjéről és ellenállhatatlanságáról.

A legszigorúbb nevelésben részesült egy jézsuita nevelő oldalán s midőn felszabadult, árva létére független, nagy vagyonának birtokosa lett, s százszorosán akarta az élet örömeit élvezni; beledobta magát a nagy városok árába, tettei, szerelmi kalandjai közbeszéd tárgyául szolgáltak az olasz társaságban. Majd Róma, Florencz, Milánó volt tartózkodási helye, majd otthon Jónán élt pár hónapig egy-egy szerelmi kaland gyorsan elrepülő napjainak. Olykor a külföld varázsa tartá fogva, máskor a vadászat fáradtságos örömeit választá szórakozásul, szóval nem ismert határt, nem tartott szünetet az élvezetekben, s mert egyénisége vonzó, kedves, a nőket megigéző bájakkal volt felruházva, a világ mindent megbocsátott neki, és nem egy előkelő, a legnagyobb családokból származott leány, örömmel bizta volna jövőjét

a szép Fulvióra, ki ugyancsak kétes biztosítékot nyújtott a házasi élet boldogságáról.

Ez este a régi Fulvió volt, kit csodálatos érdeklődése Ithaka iránt végkép ki látszott venni sodrából egy időre.

Mindnyájan észrevették e változást s mindnyájan csodálkoztak rajta.

Olympiát nyugtalanítja ez a változás, s elhatározta, hogy kifürkészi annak okát.

— Nagyon meg voltunk lepetve ma reggel, Fulvió, — kezdé zöld poharában xeresi borának aranszínét nézegetve, — midőn a bárka legénységétől azt ballottuk, hogy Ithakával előre ment; azt hittük, velünk teszi meg a kirándulást.

— Már akkor megígérttem neki, hogy vele megyek.

— Azt hiszem, — mondá nagyon hidegen Peruggia grófné, — az ilyen ígélet nem kötelező.

— Szerintem minden ígélet kötelező, válaszolt Fulvió.

— Attól függ, kinek adjuk azt.

— Bárkinek adjuk is, szavunk mindig a mienk marad, s annak megszégése reánk háramlik.

— Egyenlő rangú és műveltségű egyének között.

— Szűnjék meg haragod Ithaka iránt, — szólt mosolyogva Fulvió nővérének. — Ithaka nincs többé a kastélyban és nem is tér ide vissza.

Olympia tányérjára ejté kését, s a sèvres-i porcellán összetörött.

Mindnyájan meglepetve néztek reá. Arcza halál-sápadt volt, ajka reszketett.

Nem birt uralkodni magán.

— Ithaka, — dadogá, de a következő szó elhalt ajkain, csak szeme tapadt kérdően, feszülten Fulvióra.

Az inas gyorsan kicserélte a törött tányért, mialatt Ossimó nyugtalanul tekintett nejére, összeránczolt szemöldöke mutatá, mennyire kellemetlen neki e jelenet.

Peruggia grófné nem kevésbé volt meglepetve Olympiánál.

— Hova tetted őt? — kérdé csodálkozva fivérétől. — Veled ment ma reggel a tengerre.

— Elment és nem tért vissza, — válaszolt hideg tartózkodással a herczeg.

Hanglejtése mutatá, hogy nem kívánja folytatni e tárgyat.

Pár perczig csak az evőeszközök csendes nesze hallatszott a teremben, s a szolgálattevő inasok ide s tova suhanó léptei. Senki sem tudta, miről kezdjen beszélni.

Azután erőltetett, unalmas társalgás kezdődött, mit majdnem egyedül Selika és Kabaldas marquis vittek, a társaság két legifjabb és legelfogulatlanabb tagja, kiket legkevesebbet érdekelt a történet.

Kevéssel tíz óra előtt visszatértek a nagy társalgó terembe, hol Olympia Peruggia grófnéval külön ült a többiektől és halk társalgást folytattott. Fulvió meg volt győződve, hogy Ithaka holétét találgatják.

Alig volt éjfél s a hölgyek fáradtaknak mondván magukat, szobáikba vonultak. A férfiak lemenve a földszinten lévő dohányzóba, billiárdoztak, Selika pedig lakosztályába érve, nyitott ablakoknál zongorához ült s édes szavú, bájos zengésű olasz dalokat énekelt, melyek olvadékonyan hangzottak szét az illatos esti légben s a tárt ajtajú billiard-szobába is behallatszottak.

— Selika neked való feleség lenne, — mondá Ossimó Fulviónak.

— Ha várna reám még vagy hat évig, — válaszolt a herczeg nevetve.

— Ha biztos volna, hogy nőül veszed, bizonynyal megtenné.

— Aztán dispenczió is kellene a pápától s ez sok alkalmatlansággal jár.

— Én kieszközölném számodra, — mondá élénken a gróf.

Fulvió meglepetve tekintett reá.

— Mily nagy érdeklődéssel beszélsz házasságomról, — jegyzé meg Fulvió csodálkozva.

— Szeretnék egy netaláni ballépéstől megmenteni.

— Légy nyugodt. Fragóni Fulvió sohasem tesz oly valamit, mi állása és rangjával ellenkezésbe jönne.

Ossimó gondolkozva vizsgálá arczát, azt a halvány bőrű átláthatatlan arczot, melynek napfényes mosolya, szemének tekintete, homlokának tiszta fénye minden asszonyt magával ragadott, de mely nem takart egyebet önző hideg szívnél, mit elkényeztetett gyermekség, a világ csodálata, arany fénye tett kérgessé, s az az elbűvölő mosoly, megnyerő báj, behizelgő kellem, nem volt egyéb külső máznál, s az olasz természet tulajdonságánál. Jaj volt annak a nőnek, ki mindezt igaznak vette.

Ossimó nem ismerte annyira Fulviót, hogy mindezt tudta volna, de felelete megnyugtató, s elhatározta, hogy vele többé nem fog Ithakáról beszélni, de annál többet akart kérdezni nejétől, kit soha sem látott annyira ügyetlenül viselni magát, mint ez este. E viseletnek okát akarta tudni.

HUSZADIK FEJEZET.

Olympia grófnő szobáiba érve, hosszasan járkált föl és alá alvó-termében s nem gondolt a lefekvésre.

Mély gondolatokba volt merülve, s koronkint a kandallón álló díszes, XIV. Lajos korabeli rococó-órára pillantva, nyugtalanul látszott várni az órák letűntét. Oly terve volt, a melyet csak akkor lehetett foganatosítani, midőn a kastélyban már mindenki lefeküdt.

De ez meglehetősen sokáig nem következett be, mert az urak úgy a billiárd-szobában, mint a cselédség a folyosókon késő éjjelig fönt maradtak. Olympia kitartó türelemmel, természetének macacsságával várakozott...

Komornáját elbocsátotta. Pompás esteli öltö-zékét csipkepongyolával váltotta fel, s egyedül maradt mindaddig, míg minden elcsendesült a várkastélyban.

Ekkor gyertyát vett kezébe és halk, nesztelen léptekkel az előszobán át a folyosóra ment, mely sötét volt; csak a hosszú sötét tér legvégén pislogott egy félig kioltott lámpa.

Siető léptekkel suhant tova a vastag szőnyegen, míg céljához érve, egy már jól ismert ajtó előtt állott meg s kilincsére tette kezét, remélvén, hogy az, mint előtte való este, nyitva lesz.

Nem csalódott.

Könnyedén felnyilt az ajtó s ő Ithaka szobájának előtermében volt, mely a háló-szobába nyílt, az oldalajtón pedig az öreg Mája lakásába lehetett jutni.

Nem habozott. Jól ismert a kastélyban minden zeget-zúgot, nem először járt e helyen, évek előtt ő lakott itt vendégként. Gyorsan oldalt fordulva megnyitá Mája ajtaját.

Teljes világosságot talált Mája szobájában. Az öreg nő még ágyon kívül volt s csomagolással tölté az éjet; három-négy darab málha volt körülötte elszállításra készen.

— Jézus Mária József! — kiáltott fel Mája a belépő zaját hallva. Midőn visszafordult, Olympiát látta maga előtt.

— Csendesesen, — mondá parancsolólag a grófné, eloltva a kezében tartott gyertyát, s letéve az éji szekrényre.

— Exellenza! — suttogá Mája, megismerve őt. — Ily késő éjjel nálam, szegény szolgálónál!

Ossimó grófné maga is olasz volt, ismerte az olasz természetben rejlő ravaszságot. Jól tudta, hogy e csodálkozás nem őszinte, s meg volt győződve, hogy az öreg asszony tegnapi ittlétéről is tudott s mai jövetelének okát az első perczen kitalálta.

Egy közel álló régi kopott székre ült s magához inté Máját.

— Mi célból készited e málhákat? — kérde.

— Ki fog elutazni?

— Én, — felelt habozva Mája.

— Ithakához mégy?

— Nem tudom.

Olympia grófnő türelmetlen mozdulatot tett.

— Mondj igazat... Nem fogod megbánni, ismered bőkezűségemet.

— Esküszöm...

— Ne terheld lelkedet hamis esküvel. Hoi van Ithaka?

— Nem tudom, Exellenza.

— Azt is tagadod, hogy készülsz valahová?

— Azt nem. Fulvió herczeg ma este egyedül lépett szobámba s én rémülten tudakozódtam Ithaka hollétéről. Azt hittem, baja történt.

— Mit felelt a herczeg?

— Szóról-szóra ezeket mondá: Ithaka jól van

ne aggódjál miatta. Ő nem jön vissza többé Jónára. Te hozzá fogsz menni holnap reggel. Készülj el az utazásra, vidd magaddal, a mire Ithakának szüksége lehet. Indulásod előtt meg fogod tudni, hová mégy s ma még készen légy a pakkolással, hogy bármely perczben indulhass.

Olympia figyelmesen ballgatta, hogy egyetlen szót se veszítsen el a mondottakból.

— Meg mersz esküdni, hogy többet nem tudsz?

— Minden szentekre, — felelt Mája, keresztet vetvén magára.

— Jó, — mondá határozottan a grófné s elhagyta helyét. Holnap a vár bástyájának kapuján kívül foglak várni s ott meg fogod nekem mondani, hová mégy. A herczegnek pedig egyetlen szót sem szólsz arról, a mit most beszéltünk, sem pedig arról, hogy ma este nálad voltam.

Mája némán intett fejével.

— Megigéred?

— A mint parancsolja, Exellenza, kivéve, ha...

— Nos, mit kivéve?

— Ha a herczeg megtiltaná, hogy szóljak.

— Ő ezt nem fogja tenni, mert eszébe sem jut, hogy valaki kérdezhetné. Őrizkedjél rólam szólni.

Az öreg Mája fürkésző szemekkel nézett reá.

— Mi önnek Ithaka, Exellenza, hogy oly nagyra érdeklődik iránta? Hisz ő csak egy szegény árva leány, kit az útszélen találtak, s annyi

értéke és jelentősége sincs, mint az arany fázánnak vagy a papagálynak, mely szobáját díszítheti.

Olympia büszkén hátra veté fejét.

— Ne tünődjél ezen, jó Mája. Hiába mondanám el neked, mi köt engem Ithakához. Tudni akarom hollétét, tartózkodási helyét s ezt *meg is fogom tudni* általad vagy nélküled, de jaj neked, ha meg találnál csalni.

E szavak után megfordult és elhagyta a szobát.

Midőn becsapódott utána az ajtó, Mája észrevette, hogy égő gyertyáját az éjjeli szekrényen feledte; felkapta hát és utána futott.

A grófné ekkor már a folyosón volt, hol oly nagy volt a homály, hogy nem ismerte meg azt a magas, fekete alakot, ki feléje közeledett.

Ekkor lépett ki az öreg Mája az égő gyertyával az előszobából.

— Gyertyáját nálam feledte, Exellenza, — mondá halkan, mert ő is látta a közeledő sötét árnyat s ijedtében keresztet vetett magára. Azt hitte, kísértet.

Férj és nő álltak egymással szemközt.

— Róbert! — kiáltá Olympia észrevehető nyugtalan hangon.

Ossimó gróf némán vette ki Mája kezéből a gyertyatartót, ki sietett eltűnni a házastársak közeléből.

— Megengedi, hogy lakosztályába kísérem ?
— kérde gúnyos udvariassággal a gróf.

— A mint akarja, — válaszolt elfojtott hangon a grófné.

Szó nélkül indultak meg egymás mellett s haladtak végig a hosszú, sötét folyosón, mely néma volt, mint a temető.

A hold rézsutosan önté be halvány világát a folyosó végén levő keskeny góth ablakon s kísérteties fényt árasztott az egymás mellett haladó grófi párra.

A terembe érve, Ossimó eloltá a gyertyát.

A lakásban még minden fényesen ki volt világítva, mintha minden perczben társaságot vártak volna.

— Lesz szíves nekem felvilágosítást adni, Olympia, e késő időben tett kirándulásáról ? — kérde a gróf egy székre vetve magát, mi mutatá, hogy nem egyhamar szándékozik távozni.

Olympia ajkába harapott, észrevehetően ideges volt. Sérté őt e kérdés, de még inkább a hang, melyen az hozzá intézve volt.

— Tartozom számolni önnek azzal, ha egyik szobából a másikba megyek ? — kérde éles gúnyval, erőltetett mosolylyal.

— Mit keresett Ithaka szobáiban, ki nincs a kastélyban s mit kívánt az öreg Májától ?

Dolgom volt vele. Nappal távol lévén, nem

volt időm elvégezni s tudja, hogy két-három óráig sohasem tudok elaludni.

— Ez nem felelet, a valót akarom tudni, különben Májához megyek s tőle kérdem meg beszédük titkát és ez, beláthatja, különös színben tünteti föl a *cseléd* előtt házaseletünket.

Olympia semmi esetre sem óhajtá e fenyegetés végrehajtását.

— Ha éppen kívánja tudni, Róbert... A mit igen különösnek talállok. Ithaka hollétéről tudakozódtam nála.

— Mit érdeklí önt oly nagyon ez a leány?

-- Különös kérdés! — felelt Olympia s szép gömbölyű vállát könnyedén felvonta. Hogyan magyarázzuk meg, miért érdekel ez vagy az a dolog bennünket. Mert érdekesnek, különösnek, szokatlannak találjuk s azt hiszem, ez a leány önben is keltett érdeket.

— Az egészen más. Férfi és nő e tekintetben nem hasonlíthatja össze magát. Én párszor megnéztem Ithakát s beszéltem róla, mert szép; és szokatlan módon jutott e vidékre, van rajta, létezésén valami titokszerű: ennyi volt az egész érdek. De ön, a büszke Olympia, ki alig méltatja egyetlen pillantásra is a legszebb, legelőkelőbb hölgyeket, futkos éjnek idején egy alatt álló leány után, elejti kését, midőn róla beszélnek, halálsápadt lesz, megtudva, hogy eltávolíták köze-

léből... Mind ez oly csodálatos, hogy engem, ki ismerem önt, méltán bámulatba ejt s természetes, ha magyarázatát kérem e különös viseletnek.

— Ha Ithaka férfi volna, bizonyynyal féltékeny lenne Róbert, legalább annak vehetném e vallatást.

A gróf heves mozdulatot tett helyén.

— Féltékeny vagyok arra, a mi sajátom s ez nőm és nevem becsülete.

— Mi jut eszébe?

— A legkézenfekvőbb dolog.

— És ez? — kérdezé elfojtott lélekzettel Olympia.

— Kettő lehetséges, a mi önt mind e különösségekre vezeti: az egyik, hogy Fulvióba szerelmes, a másik...

— Nos, a másik?

— Ossimó habozott. Gyűlöletes volt neki a föltevés, mit neje szemébe akart dobni, de keserősége, s talán a kihívó, büszke pillantás okozta, hogy dühvel felkiáltott:

— Ithaka az ön leánya!...

Olympia megrázkódott.

— Milyen gondolat! — nevetett föl Olympia, de árca kékes-halvány, ajkai ijesztő fehérek lettek.

Ossimó Róbert sötét kifejezéssel tekintett reá. Nejének ijedtsége, halványsága nem kerülték el figyelmét.

— Az igazat megvallva, — kezdé Róbert komor, elfojtott hangon, — már az első perczben, midőn az Ithaka nevet hallám s a leány különös körülményeit beszélték előttem, egy csodálatos érzés támadt bennem iránta. Mi volt az? Nem tudom. Ösztönszerű eszme, mely összeköttetésbe hozta e leány származását és nevét Ithaka szigetén való tartózkodásunkkal, az ön hosszú ottlétével, kiszámítván az időt, úgy találtam, hogy tizenhét éve annak, s nem tudtam menekedni egy gyűlöletes eszmétől...

— Ön valóban őrültséget beszél.

— Nem oly őrültség ez, mint ön elhitetni szeretné. Nem mondom, hogy így van és Istennemre, ne is legyen így! De most hozzájárult az ön csodálatos érdeklődése, viselete, újra erősebb gyanú kelt bennem a multat illetőleg, mit már nem egyszer fojtottam el magamban, de most újabb erővel rohant meg.

— Nem hittem volna önt ily képzelődőnek, Róbert.

— Ne keressen kitéréseket... Mondja el őszintén a valót.

— Nos, hát elmondom. Ithaka érdekelt, nagyon szépnek találtam s tegnap óta azzal az eszmével foglalatoskodom, hogy elvesztvén egyetlen gyermekünket, őt leányommá fogadom.

— Valóban? — kérdé meglepetve Ossimó. —

Ön akarna egy ilyen leányt felfogadni, ki már bebarangolta a világot s Fragóni Fulvió födele alatt élt az ő pártfogása alatt?

— Miért ne? Ez a leány még ártatlan és mindent lehetne belőle alkotni.

— De hát miért nem mondta ezt meg Fulvió-nak? Miért nem kérdezte, hajlandó-e a leányt önnek átengedni?

— Azt hiszi, hajlanék ő kérésemre? — felelt élénken Olympia, látva, hogy férje kezd hitelt adni szavainak. A herczegnek valószínűleg céljai vannak vele s azokról semmi áron sem akar lemondani.

— De hát akkor miféle célból tudakozza a leány hollétét, s mit szándékozik vele tenni?

Olympia halkán suttogá:

— El akarom őt rabolni!

Ossimó visszahökkent, s mintha kigyó csipté volna meg, úgy húzódott vissza nejétől.

— Hülyének tart engem, hogy ily mesebeszédeknek akar elhitetni velem? — kérdé sértődve.

— Esküszöm, hogy ez a szándékom.

Ossimó a legnagyobb haraggal ugrott fel helyéről.

— Ön vagy az örülség szélén áll, vagy a legnagyobb tettető, — mondá megvetéssel.

— Róbert!

— Hallgasson meg és figyeljen jól arra, a mit mondani fogok. Megtiltom, hogy Ithaka hol-létét fürkészsze. Hogy e dologban csak egyetlen lépést is tegyen tovább. Hogy bárkivel érintkezésbe és összeköttetésbe tegye magát Ithaka miatt. Felejtse el és ne törődjék vele, ha nem akarja iszonyú gyanúmat táplálni, s ha ezt meg-teszi, én is ígérem, hogy nem gondolok többé a multra. Ellenkező esetben a legközelebbi napokban Ithaka szigetére utazom s addig kutatok ott, míg megtudom, a mit tudni akarok. Megigéri ezt?

Olympia lesütött fővel gondolkozott.

— Megigérem, — mondá aztán. — Nagy örömtől fosztott meg, Róbert, de ha kívánja, le-mondok Ithakát illető tervemről.

Ossimó lecsendesedett, de nem volt egészen megnyugodva.

— Jó éjt, — mondá szokatlan hidegen s el-hagyta a szobát.

— Jó éjt! — kiáltá gúnyosan Olympia utána. Az ajtóhoz sietett, bezárta férje után s a követ-kező perczben csengetett.

Komornája lépett a mellékajtón a terembe.

— Még nem feküdt le, Barba? — kérdé, kellemesen lepetve meg gyors megjelenése által a grófné.

— Nem, Exellenza, — felelt zavarral a ko-morna. — Vendégem van s azzal theáztunk.

— Oly csendesek a folyosók, — mondá egy székbe ereszkedve a grófné. — Azt hittem, mindenki alszik a házban.

— Mindenki, rajtunk kívül.

Olympia nem kérdezte őt tovább vendégéről.

— Maga későn szokott felkelni Barba, nemde?

— Exellenzának nincs reám szüksége.

— Rendesen nincs, de holnap korán kell elhagyni ágyát.

— A hogy parancsolja, Exellenza.

— Tudom, hogy maga nemcsak hű, hanem ügyes leány is, Barba, s egy igen kényes dolgot akarok reá bizni.

A komorna kérdőleg nézett asszonyára.

— Az öreg Mája holnap hajnalban elutazik...

— Az öreg Mája! Senki sem tud erről a kastélyban semmit.

— Ugy látszik titokban akarják ő és a herczeg tartani... Nos hát én okvetetlen tudni akarom, hová megy, s ezt kell magának nekem hírül hozni, Barba.

— Ez nem könnyű feladat.

— Tudom, de a jutalom sem lesz csekély.

A leány habozott.

— Szabad egy ajánlatot tennem, grófné? — kérde båtortalanul.

— Beszéljen!

— Előbb vendégemről beszéltem, ki az estét

nálam tölti. Plinius az, a herczeg vadásza, vőlegényem és halálosan szerelmes belém. Szabad reá biznom Exellenza kívánságát?

— Megbízható egyén?

— Mint én magam, s a mellett férfi, ügyes, a házhoz tartozik, Májával jól van, s előtte könnyebben nyilik meg az öreg asszony bizalma.

— Ebben igaza van, Barba, de bizhatunk e hallgatásában, mert erről a dologtól senkinek sem szabad tudni.

— Ügyes, ravasz és hallgatag, mint a sír. Eddig ura volt előtte az istenség, kit imádott... most én vagyok.

Olympia elmosolyodott.

— Ezt kevés nő mondhatja kedveséről... Nem csalódik-e benne, Barba?

— Jót állok róla.

— De ha megtudja, hogy ura titkát kell nekem elárulnia? Hajlandó lesz-e arra?

— Mindenre, a mit én kívánok tőle.

— Jó! Bizza meg őt a teendőikkel. Ha ügyesen végez s hallgatag lesz, a tőlem nyert jutalommal mindketten meg lesznek elégedve.

— Köszönöm, grófné. Parancsol még valamit velem?

— Ma nem. Holnap reggel elvárom a tudósítással.

— Meg fogja kapni Exellenza, — szólt a kormorna s elhagyta a szobát.

Olympia helyén maradt még egy ideig s le-
hajtott fővel gondolkozott.

Azután felugrott. Nagy izgatottság látszott
rajta.

— Dobsiádónak adott ígéretemet meg kell
tartanom, különben el vagyok veszve! — kiáltá
hálósobájába sietve. Azután elbátortalanodva sut-
togta: Mégis van nemezis e földön!

Lefeküdt, de a hajnal még ébren találta. Nyi-
tott szemekkel töltötte az éjszakát...

A multak emlékei, s a jövő félelme gyötör-
ték lelkét és nem hagyták pihenni.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET.

A következő napot Ossimó grófné a legnagyobb nyugtalanságban tölté.

Délfelé arról tudósította komornája, hogy Plinius eltűnt a kastélyból és senki sem tudja, hová lett. Merton komornyik többször kérdezősködött hollétéről, de senki sem látta őt tegnap este óta.

— És maga mit gondol, Barba, ez eltűnés felől? — kérde heves izgatottsággal a grófné.

— Én nyugodt vagyok. Plinius nagyon ügyes ember. Bizonyynyal az után jár, a mit reá bízunk, s ha megjön, biztos hirt hoz. Addig nem nyugszik, míg végére nem jár a titoknak.

— Meg van erről győződve, Barba?

— Mint az örök életről!

Ez a biztatás némileg megnyugtatta Olympiát, ki bizott a komornában. Ezentúl csak attól félt,

vajjon nem lesz-e feltűnő a vadász eltűnése s nem vonják-e kérdőre holléte miatt.

Fulvió herczeg egész nap vendégeivel volt. Nem hagyta el a kastélyt s rendkívül jó kedve volt. Már régen nem látták őt ily szellemesnek. Peruggia grófné azt mondá Olympiának, hogy itt időzése óta, ma először ismer fivérére. Eddig mintha ki lett volna cserélve.

Ossimó gróf is derültnek látszott, bár Olympia jól tudta, hogy nem mind valóság, a mit mutat, valamint azt is észrevette, hogy az ő lépteit s hollétét figyelemmel kíséri. s hogy éppen úgy tudja, mint ő maga, hogy az öreg Mája elhagyta hajnalban a kastélyt.

Az egész nap kellemesen telt el. Új vendégek érkeztek a vidékről, kik alkonyatkor ismét eltávoztak. Midőn a hölgyek estefelé szobáikba vonultak az ebédhez öltözködni, Olympia már öltöző szobájában találta komornáját, ki örömtelt arczczal várt reá.

— Jó hírt mondhatok Exellenza.

— Nos, nos, beszéljen!

— Plinius egy óra előtt visszajött a kastélyba. Mindent megtudott, a mit reá biztam tegnap este s itt várakozik, hogy asszonyomhoz vezessem.

— Jöjjön minél előbb.

Barba kisietett s pár pillanat mulva Pliniussal jött vissza.

— Hol és merre járt ma egész nap Plinius?
 — kérdé a grófné, ki régen ismeré Fulvió vadászát, s gyakran csodálkozott magában, hogy e ravasz-képű ficzkót, hogy tarthatja maga mellett a herczeg. Kancsal szeme és vörös haja visszataszító külsőt adtak neki. Meglátva őt, Barba izlésén elmosolyodott.

— Exellenza azt kívánta tudni, hová utazik az öreg Mája? — kérdé alázatos tartással, hizelgő hanglegtéssel a vadász, szemeit nem merve Olympia arczára emelni a tisztelettől.

— Megtudta? — kérdé élénken Ossimóné.

— Alig virradt, a bástya hidjára mentem, melyen Májának gyalog vagy kocsin keresztül kellett menni és nemsokára láttam a fogatot közeledni, melyen az öreg dajka ült.

— Tovább, tovább...

— A kocsinhoz léptem s megszólítám őt. Kérdezém, van-e mellette hely a kocsiban, vagy a bakra üljek, mert a herczeg azt rendelte, hogy én is vele menjek.

— Ez nagy vakmerőség volt, — kiáltott fel a grófné.

— Más módon lehetetlen volt valamit megtudnom. Mája, ha megölik, sem beszél egy szót sem arról, a mi neki el van tiltva.

— Mit felelt ő e kérdésére?

— Kissé csodálkozni látszott, de nem gyana-

kodni, s azt felelte, hogy üljek a kocsis mellé, mit én azonnal meg is tettem.

— Hova mentek?

— A tengerre vezető útról jobbra fordultunk a Hekata barlang felé, melyen túl rengetegebb a vidék s ős erdőbe jut az ember, hol én herczegemmel gyakran megfordultam, s már a kezdet irányából eltaláltam, hová visz utunk.

— És csakugyan úgy volt?

— A hegység keleti részén fekszik a legszebb vadász-terület, hol nemes vadakra szoktunk vadászni és ugyanott emelkedik egy kis vadászkastély. Homlokzatára e szó van írva: «La Vestale». Itt szoktuk tölteni az éjet, ha szürkületkor már az erdőben akartunk lenni, vagy ha késő estig maradtunk.

— Lakik ott rendesen valaki?

— Egy öreg vadász a feleségével. Nyugdíjazott cselédek Ezek szokták a herczeget ott időzésében kiszolgálni.

— E kastélyba ment Mája ma reggel?

— Oda, mert mint a vadász beszélte, a herczeg tegnap este egy gyönyörű leányt vitt oda gondjaikra bízva. Mindjárt tudtam, hogy az a «hegység tündére», ki egy ideig itt Jónán lakott. Ezért kellett Májának ma odamenni s azt hiszem, nem is térnek többé ide vissza, sem Ithaka, sem Mája.

Olympia grófné ragyogott az örömtől.

— Ime, — mondá, szekrényéből egy csomó aranyat véve elő. Ez legyen jutalma Plinius, a hozott tudósításért. A napokban el fog engem ama helyre vezetni és akkor még kétszer ennyit kap, s ugyanennyit Barba is.

Mindketten hálálkodni kezdtek.

— Holnap vagy holnapután egy fogatot rendel nekem az istállókban, kint a bástyán fogok felülni reá, maga velem jön, s megmutatja ama vadászkastély hollétét.

— A herczeg tudtávai?

— Lehetetlen volna a nélkül?

— Sőt igen könnyen megtörténhetik. Midőn a herczeg még alszik vagy a tengeren tesz kirándulást. A távolság kocsin egy óra, én gyalog is megtenném ennyi idő alatt.

— Gyalog jött vissza onnét?

— Azon a kocsin, mely Máját vitte.

— Láttá Ithakát?

— Nem. A vadászpár azt mondta, az erdőben barangol, s a herczeg azt rendelte, hogy semmiben sem kell őt korlátozni.

— Jól van, mehet Plinius. A többi tudtára fogja adni Barba.

A szolga mély hajlongások között távozott. A komorna ki kísérte.

Most Dobsiadót kell tudósítanom, — gondolá

Ossimó grófné, s az asztalhoz ülve néhány futó sort vetett egy levélpapírosra, melyet borítékba tett s a «Dobsiádó» nevet írta reá.

Ismét álmatlanul tölté az éjet.

Érezte, hogy sokat koczkáztat, de bizott hártátalan szerencsájében, mely életének változatos és zajos éveiben sohasem hagyta el. Másnap a levelet Barba adta postára, ki Jerichóba ment e végből, mert a levélhordóra nem merték rábizni.

Olympia kevés időt töltött e napon a társaságban, azt mondá, rosszul érzi magát. Csakis a második reggelinél jelent meg; az esteli ebédet szobáiba vitette.

Későn este Plinius által megtudta, hogy reggelre a herczeg vadászatot rendelt, tehát nem szándékozik Ithakát meglátogatni, s ez a tudat gyors elhatározásra bírta őt. Barbával tudatta, hogy korán reggel legyen készen, s a herczeg és a férfi társaság távozása után fogasson be számára; kirándulást fognak tenni a hegységbe.

Minden úgy történt, a hogy előre kiszámíták. Alig hangzott el a vadászatra jelt adó trombitaharsogás, alig hagyta el a vadásztársaság a kastélyt, előállott a fogat s Ossimó grófné és Barba a kocsira ültek és a La Vestale nevű vadászsházhoz hajtottak.

Egy gondolat nyugtalaníthatta volna csak Olympiát: hogy a vadásztársaság talán a kis

vadászházat választja déli pihenő és reggeliző helynek. De tudva, hogy Fulvió titokban akarja tartani Ithaka tartózkodási helyét, Olympia biztosra vette, hogy a herceg nem vezeti oda vendégeit. E föltevés tehát minden nyugtalankodást kizárt. Olympia mély gondolatokba merülve ült hátra dőlve a nyitott kocsiban, míg komornája érdekekkel nézte a magas sziklákat, mik két felől az út mellett jelentékeny magasságban nyúltak fel mellettök. Alig egy órai ügetés után, a fogat a vadászház udvarára kanyarodott, melynek fekvése meglepően regényes volt, a szikláktól óva, repkénynyel befutva háttérét cziprus és myrtus képezé; olajfák árnyékában zöld oázhoz hasonlított. Valóságos szerelmi idyllnek való hely volt.

A kocsizörgésre a ház tulajdonosa, Turnus vadász sietett ki a házból.

Ősz hajú, barna bőrű, eleven szemű olasz volt. Mozdulatain, udvariasságán, meglátszott, hogy hosszú ideig nagy urak szolgálatában állt.

Az érkezők kívánságát, jövetelőknek okát kérdezé.

— Ithakával szeretnék beszélni, — mondá Olympia.

— Ott bent van nőmmel a szobában, — felelt Turnus, s megnyitá a grófné előtt a ház ajtaját, ki sem jobbra, sem balra nem tekintve, a kis négyszögű előszobán át, az ezt követő szobába

sietett, hol Ithaka nyitott ablaknál egy bőr karszékben ült; vele szemben Turnusné ült, kapcsos bibliából olvasván fel neki. Mindketten megriadva ugrottak fel helyökről, midőn a grófnét megpillantották.

Olympia a vadász nejéhez fordult.

— A kastélyból jövök és Ithakával akarok beszélni, hagyjon magunkra.

Turnusné láthatólag habozott, de a grófné parancsoló tekintete, büszke tartásának nem állhatva ellent, letette könyvét s lassan elhagyta a szobát.

Olympia elhagyott helyére ült.

Ithaka észrevehető kellemetlen érzéssel, sőt nyugtalansággal tekintett reá.

— Miért hagytad el Jónát? — kérde tőle Olympia.

— Mert nem akarlak látni téged, — felelt rá minden tartózkodás nélkül a leány.

— Félsz tőlem?

— Gyűlöllek!

— Miért?

— Nem tudom. Az apró szárnyasok is kerülnek a sast és az ölyvet. Én is kerüllek téged.

— Te akartál ide jönni vagy a herczeg hozott ide? — kérde feszülten Olympia.

— Megmondtam neki, hogy addig nem akarok ott lenni, míg te ott vagy, s ő ide hozott.

A grófné észrevehetően megzavarodott e feleletre. Soha az életben így még nem beszéltek vele.

— Félsz tőlem? — ismétlé előbbi kérdését, Ithakára szögezvén szemeit.

— Nem tudom, mit tesz az félni, mert még sohasem félttem. Nem értem, mit kérdesz tőlem, — mondá elfordulva a leány.

A grófné reá szögezte szemeit, s arcza különös változáson ment keresztül. Ithakát látva, egy *más* arcz tűnt föl előtte. Forrón szeretett vonások, mik ma már enyészetbe mentek. Az ég büntetése volt ez; szíve összeszorult fájdalomában s habozás szállta meg. Oly eszme fogamzott meg agyában, mire eddig sohasem gondolt.

Hozzá járult ennek élesztéséhez Ithaka nagyszerű szépsége, melyet sohasem látott még ily ragyogónak.

A leány fölmagasodva állt előtte, félre fordított fejjel, úgy, hogy csak nemes klasszikus profilját láthatá. A legrégibb, tiszta olasz stílusú képekhez hasonlított, Angelico vagy Fillipino rajzaiból, s az angyali tisztaságú homlok, az eszményi kifejezésű szem és a vérpiros ajkak komoly mosolya egy egész jövő és jelen titkát sejteté.

A máskor mosolygó ajkakon most öntudatlan megvetés ült, s az az édes vonás, mely őt Carló Dalec képeihez hasonlítja, teljesen eltűnt onnét

Hosszan leomló vöröses, bronz színű haja gyűrűkben vette körül arcát, mint a szentek feje fölött lévő fénykarikák, s ragyogó simaságú tiszta bőren az üde erdei lég és a tengeri szellő lehellete látszott.

— Hát ha bevallanám az igazat, — gondolá habozva; de ismerve férje szigorú elveit, a következő perczben visszariadt e gondolattól. — Vagy örökbe fogadnám, s megmenteném őt a veszélytől, mely Fulvió közelében környezi. Visszavonnam a szemtelen Dobsiádónak tett ígéretemet, ki elég vakmerő volt kételkedni szavamban s elég bátorsága volt ezt nekem meg is mondani, nekem, Ossimó Olympiának!...

Egy pillanatra minden büszkesége föllázadt, Dobsiádó kételyeire emlékezve vissza, de a másik perczben keserű érzés vett rajta erőt. — Hisz egész élete egy nagy hazugság volt, minden tette egy folytatott csalás. Egyik tettével a másikat kellett takarnia, s talán a ravasz Dobsiádó ezt olvasta le arczáról és ezért merte ama szavakat szemébe mondani.

Gyorsan letett a perczig felvillanó szándékról.

— Nem, — suttogá szomorúan. Nem — mondhatom meg a valót, mert akkor bizonyos leleplezéseket is kellene tennem; ez teljesen *lehetetlen*, ez rám nézve ki van zárva örökre.

— Ithaka! — mondá halkan, majdnem elfo-

gultan, a mi nem volt szokása. Megvettem neked a Leticzia házát s oda kell visszamenned lakni, ha az öreg Leticziát szeretted.

A leány gyorsan visszafordult.

— Megvetted a kedves öreg kunyhót, s azt visszaadod nekem? — kérde örömmel.

— Azért jöttem, hogy magammal vigyelek oda, hogy ezentul ott maradhass és szabad légy.

— Menjünk, — mondá örvendő hangon Ithaka, de a következő pillanatban arcza ismét elborult.

— Tudja ezt a herczeg? — kérde elfogultan.

— Ő megegyezett ebben s engem küldött, hogy tudtadra adjam.

— Menjünk! — ismétlé Ithaka s kifelé sietett. Olympia utána ment.

A fogat a ház ajtaja előtt állt, Barba mellette várakozott.

Ithaka felugrott a kocsira, Olympia mellé ült, Barba a kocsis mellett foglalt helyet, s midőn Turnus és neje elősiettek a kocsi zörgésére, az már gyors ügetésben messze volt a vadászháztól.

— Hova megyünk? — kérde Barbától a kocsis.

— Jerichóba, — sugá az halkan, kinek a kocsiba ülésakor asszonya mondá fülébe azt a szót, nehogy Ithaka meghallja.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.

A következő napon Fulvió herczeg tudatta vendégeivel, hogy halaszthatlan dologban a dél-előttöt távol kell töltenie, s kéri a társaságot, hogy mentsek ki jelen nem létét a reggelinél.

Ezt a parancsot este adta ki a komornyiknak, s megrendelte, hogy hajnalban álljon elő ponnyfogata a groommal, mert kirándulást akar tenni a hegységbe. De már éjszaka erős fájdalomra ébredt fel, mit hetek előtt megsérült és megerőltetett lábában érzett, melyet hajnal felé nem is birt megmozdítani. Felkelésről tehát szó sem lehetett.

Alig hogy a nap első sugarai megaranyozták a hegyek csúcsait, csengetett, hogy visszavegye a befogásra kiadott rendeletet.

Jerdán lépett a szobába.

— Minden rendben van, mondá, a ponny-

fogat öt percz alatt előáll. Kegyelmes úr, — folytatá a komornyik, — most jövök az istállóktól, hol egy különös esemény foglalkoztatja a cselédséget.

— Mi az? — kérdé élénken Fulvió.

— Bippó, a szürke fogat kocsisa, tegnap este eltávozott s azóta nem tért vissza.

— A fogattal együtt?

— Egyedül. Tegnap este visszatért a fogattal. Mindent rendbe hozva, egy szíjat, ostort, vagy szeget sem vitt magával, sőt ruháit is mind itt hagyta. Társai öngyilkosságtól félnek.

— Bement Sansovinóba s leitta magát, — mondá a herczeg.

— Nem szokása. Még sohasem tette.

— Minden megtörténik egyszer, talán szeretője van a faluban, s ahhoz ment.

— Talán! Én is mondtam ezt, de nem hiszik az istállókban.

Fulvió kijelenté, hogy tervezett kirándulása elmarad lába miatt, s hogy ágyban kell töltenie a napot. Hideg borogatást tétetett lábára s Jerdán által tudatta vendégeivel, hogy beteg.

Délig olvasott, rossz kedvű volt, bosszantotta, hogy otthon kellett maradnia. Ithakát akarta meglátogatni, kit negyvennyolcz óra óta nem látott, s kinek láthatása már azelőtt való napi vadászaton is legfőbb vágya volt.

Nővére, Peruggia grófnő, hallván Fulvió meg-

újult lábfájását, sietett őt felkeresni, ki ugyan nem volt elbájolva e látogatás által, de midőn a komornyik bejelenté, nem mondhatott ellent jövetelének.

— Noked orvost kellene hivatnod, Fulvió, — mondá belépve a grófné. — Az ilyen bajt nem jó elhanyagolni, különösen a te korodban, midőn az embernek nincstürelme pihenni, hanem napról-napra fárasztó kirándulásokkal késlelteti a javulást.

— Nemsokára hosszabb időre Rómába megyek s ott tanácskozni fogok valamelyik orvossal.

— Az udvar most ott időz, a jövő hónapban egymást fogják érni az ünnepélyek és akkor ismét nem lesz nyugalmad.

— De hát mit tegyek? — kérdé észrevehető türelmetlenséggel Fulvió.

— Nősülj meg, akkor pár évig legalább nyugalomban élhetsz.

— Ugy látszik, Julia, hogy te a házasságot kriptaszerű csöndnek és nyugalomnak tartod, — szólt nevetve a herczeg.

— Az első években legalább nálunk nem szoktak a fiatal házasok semmiben sem részt venni.

— Szerinted hát azért nősüljek, hogy lábam meggyógyuljon. Ez kissé drága ár volna az orvoslásért!

— Azért, hogy véget vess majdnem botrányos életmódodnak.

Fulvió figyelni kezdett.

— Miféle botrányról beszélsz? — kérde meglepetve.

— Hogy ilyen leányokat tartasz magadnál, mint ez az Ithaka, nővéred, húgod és növendégeid szemeláttára.

— Ismét Ithaka! — tört ki a herczeg.

— Nincs-e igazam?

— Ithaka már nincs a kastélyban.

— De itt van a közelben, alig egy órányira, s mindenki tudja, hogy...

— Az nem igaz, a mit mondani akarsz, de ha úgy volna is, kinek van köze hozzá?

— Ez az életmód illetlen s nem méltó hozzád.

— Ki mondja ezt?

— Én, Olympia, sőt meg vagyok győződve, a férfiak is, s mondaná az egész világ, ha tudná.

— Miért nem hagyja el Olympia a kastélyt, ha nem helyesli életmódomat?

— Ez tehát vonatkozik minden vendégedre és így reánk is?

— Nem tűröm, hogy házamban oktatást adjanak arról, mit kell tennem.

Peruggia grófné látta, hogy ezen a hangon nem éri el célját. — Meg kellett változtatnia az irányt.

— Nem illik hozzád így beszélni nővéreddel, ki nálad tizenöt évvel idősebb, — mondá érzékenyen.

— Nem akartalak sérteni, te nem vagy vendég Jónán, maradhatsz, a meddig mulattat.

— Nem mulatságért jöttünk, hanem mert hallottuk, hogy beteg vagy, s én ápolni, Selika pedig szórakoztatni akart.

— Köszönöm, de Selika, úgy látszik, Cabaldos marquis társaságában jobb és hozzá illőbb szórakozást talált.

— Csak nem hiszed, hogy a marquis tetszenék neki?

— Miért ne? Ez hozzá illő kérő lenne.

— Sem az egyik, sem a másik nem gondol erre.

— Van valaki más, a kit Selikának óhajtanál férjül?

— Van.

— Ah! És ki az? Cabaldos igen csinos ember és elég gazdag.

— De Selika mást szeret.

— Szabad tudnom kit? — kérde Fulvió kíváncsian.

— Téged!

A herczeg nevetésbe tört ki.

— Engem, a botrányos életű embert? Vajjon, mi reménye lehetne egy ily férjjel a jövőben?

— Már évek óta szerelmes beléd.

— Hisz alig húsz éves. Korán kezdte... De hagyjuk ezt, Julia. Ha reám számítottatok, akkor

kénytelen vagyok megmondani, hogy csalódtatok, mert én nem szándékozom nősülni.

Peruggia grófné elhalványodott.

— Te, az utolsó Fragóni herczeg! Tudod-e, hogy neved, vagyond ez esetben haláloed után egy mellékágra száll?

— Mit törődöm azzal, mi történik halálom után.

— Így a te rangoddal, neveddel és állásoddal csak romlott erkölcsű ember felelhet.

— Én pedig nem vagyok az, s hogy te sem tartasz annak, mutatja, hogy leányodat nőül akarod hozzám adni.

A grófné érezte, hogy meg van fogva.

— A Selikával való házasság még segíthetne rajtad.

— Add őt férjhez Cabaldoshoz, s ne gondoldj többé reám.

— Kétségbe ejtesz... Hová vezet az az út, a melyen haladsz?

— Valószínűleg sehová! Rajta maradok, a míg élek... Nem tűztem ki célát magam elé.

E perczen Jerdán lépett a szobába.

— Mája van itt, kegyelmes úr. Rögtöni bocsáttatást kér.

— Mája? — kérdé meglepetve Fulvió s önkéntelen nővérére pillantott, ki alkalmatlan volt neki e perczen.

— Megyek, — mondá ez megértve fivére pilantását és azonnal elhagyta a szobát.

A másik perczben Mája lépett be.

— Ithakát keresem, kegyelmes úr! — mondá az öreg asszony látható izgatottsággal.

— Gondjaidra bízam. Hová lett? — kérde megrémülve, haragtelt hangon Fulvió.

— Tegnap délelőtt eltűnt s azóta nem tért vissza.

— Hová ment? A hegyek közé, vagy a tengerre.

— Egy hölgy jött érte kocsin, ki magával vitte. Én nem láttam e nőt, de Turnusék leírásából Ossimó grófnéra ismerék.

— Olympia! — kiáltá a herczeg. De hová vitte volna? O maga itt van a kastélyban... Nem ő lehetett az a hölgy. Tévedsz, Mája. Talán csak saját gondatlanságod mentségére találta ki ezt a regét.

— Ezt könnyen megtudhatjuk, — mondá Mája majdnem dadogva a félelemtől. — Beppó, a szürke fogat kocsisa, hozta a vadászházba azt a hölgyet. Ot kell kikérdezni a hölgy kilétéről, az ő kocsiján vitték el Ithakát.

— Beppó! — kiáltott fel meglepetve a herczeg. — Jerdán, nem Beppóról mondta, hogy eltűnt az istállókból?

— Tegnap este nem látták őt, kegyelmes úr.

Fulvió percz alatt kiugrott ágyából, mint már oly gyakran, nem törődve lábával s Jerdánnak megparancsolta, hogy hozza el ruháit. A komornyik sietett felöltöztetni gazdáját.

— Mondd el, hogy történt Ithaka távozása — kiáltott hevesen, haraggal Májára, ki reszkető hangon kezdé beszélni a részleteket.

— Tegnap délelőtt, — dadogá, — Ithaka Turnusnéval a kert felőli szobában volt s hallgatá a vadász nejének felolvasását, ki a bibliából olvasott neki.

— Tovább, tovább...

— Én a ház túlsó felén voltam elfoglalva, s nem hallék semmi kocsizörgést, csak akkor tudtam meg Ithaka távozását, midőn a vadászpár hozzám futva, elbeszélte a történeteket, hogy Ithakát egy előkelő, magas, rendkívüli szépségű úri hölgy vitte magával a herczeg rendeletére. Beppó hajtotta a lovakat, s komorna kísérte az úri hölgyet.

Fulvió szitokba tört ki. Jerdánt majdnem félre lökte haragjában, midőn az botját kezébe adta.

— Várj reám szobádban, Mája! — kiáltá neki és botjára támaszkodva kisietett, elfelejtván fájdalmát, mely reggel még nem hagyta őt ágyából kikelni.

A nagy társalgóterembe ment.

A társaság még nem gyűlt oda, senki sem volt ott, de a nyitott ajtón Fulvió fehér csipke-pongyola uszályát pillantotta meg és sejté, hogy éppen az időzik ott, a kit keres.

Ossimó grófné ült az erkélyen és olvasott. Megpillantva a kastély urát, mosolyogva üdvözlé, mialatt félre tette könyvét. A legnagyobb nyugodtság látszott arcán és mozdulatain. Hangja nyájas, enyeltő volt, midőn Fulvió hogylétét tudakolá.

— Hová tette Ithakát? — kérde a herczeg elfojtott dühvel.

— Tartozom önnek e kérdésére felelni?

— Feleljen, grófnő, kitérés nélkül. Látja, mily kedélyállapotban vagyok.

— Nos, hát nem fogja megtudni Ithaka hol-létét, kinek legjobb helye van ott, a hol jelenleg van...

— Ön vitte el a vadász-házból?

— Én!

— Hová lett Beppó, a kocsis?

— Azt nem tudom.

— De azt nem tagadja, hogy Itha önnel tá-vozt a vadászházból?

— Nem! Én vittem el.

— Mi jögon?

— Arra nem tartozom felelni.

— Mi a szándéka e leánynyal?

— Önt elválasztani tőle, mert önnek közéléte veszélyes volt reá nézve.

— Mit törődik ön Ithakával, mit érdekli ez a szerencsétlen, elhagyatott árva leány, kit már eléggé sujtott a sors azzal, hogy szülői vadállathoz hasonlóak lehettek.

— Megmentem őt attól a jövőtől, a mely az ön házában várna reá.

— Mióta lett erkölcsbiróvá, grófné? Még nem elég idős erre a szerepre!

— Sértegethet, a mennyit akar, Ithaka holletét nem fogja megtudni.

— Úgy majd máshoz megyek, ki nekem ha választ nem is, de elégtételt fog adni, — mondá Fulvió s az ajtó felé sietett.

— Hová megy?

— Róberthez. Az ön tetteiért ő is felelős. — Majd elmondom neki és akkor tudni fogja, hogy mire kell felelni.

— Megálljon, Fulvió! Gondolja meg, mit akar tenni. Ön sokkal lovagiasabb, mint hogy férjemet akarhassa felharagítani. Jőjjön vissza, üljön ide velem szembe és mondja el kívánságát.

— Az három szóban rejlik s már megmondtam önnek: Hol van Ithaka?

— Én pedig egy kérdést intézek ezzel szemben önhöz: Mi célja vele?

Fulvió megfordult s menni akart. Lázas érzés,

őrületes félelem lepte meg, hogy Ithakát elvesztette, s az a tudat, hogy minden mulasztott percz távolabb viheti azt tőle, a legmagasabb fokig felizgatta idegrendszerét. Majdnem önkivületi állapotban volt.

— Nem felel? — kiáltá utána Olympia. — Megálljon... Tisztában van-e azzal, a mit elkövetni akar?

— Fulvió még egyszer visszafordult és gyors léptekkel közeledett Olympiához.

— Az Istenre kérem, mondja meg, miért akar megfosztani Ithakától?

— Szeretem önt s féltékeny vagyok *reá*.

A herczeg megdöbbenve tekintett *reá*. Nem a szavak lepték meg őt, azoknak nem adott hitelt, de egy vonás, a tekintet e szép szemekből, a gyorsan felmagasló termet, a királynői tartás, a hang komor, elfojtott mély tompasága hatott *reá*. Egy pillanat alatt gondolatban mást, egy ismert, csodált, bálványozott alakot látott maga előtt, mely hajszála hasonlított az előtte állóhoz, s majdnem felsikoltott izgatottsága, ijedtsége és bámulatában.

— Ithaka az ön leánya! — kiáltá fékét vesztve minden önuralkodásnak.

— Mi jut eszébe?

— Esküszöm, hogy az, ezt nem vitathatja el tőlem senki. Az ön leánya ő. Ithaka szigetén született... De ki az atyja?

Mély csend követte e felkiáltást.

Kínos, baljóslatú csend.

Másodszor mondták ezt rövid pár nap alatt Olympia szemébe és most oly erélylyel és meggyőződéssel, hogy majdnem elvesztette bátorságát a tagadásra.

— Menjen és mondja meg ezt Róbertnek! — sziszegé komoran, keserűen.

Fulvió habozva, megzavarodva állt előtte.

— De hát ön volt az a hiénaszívű anya, ki így bánhatott gyermekével, ezzel a csoda szépségű leánynyal, kire bármely ország, bármely koronás fő büszke lehetett volna! — kiáltott ki törve, föllázadva, megvetéssel pillantva végig Olympián.

— Igaza van, — mondá az megtörve, bármely *koronás fő* büszke lehetett volna reá. Nos, tehát, tudjon meg annyit e mélyen eltemetett titokból, hogy most oda küldtem őt, a hol igazi és méltó helye van, a korona árnyékába. Ott keresse, ha fel akarja találni...

E szavak után felugrott helyéről és elfojtott zokogással hagyta el a szobát.

Fulvió bámulva nézett utána. Nem érté tisztán, a mit mondott, de elhatározta, hogy Ossimó Róbertnek nem fog e dologról szólni.

Visszasietett szobáiba, hol a komornyiknak megparancsolá, hogy útra készen legyen, mert

nem tudja, melyik órában hagyják el Jónát, még pedig hosszabb időre.

Máját akarta fölkeresni, midőn a lépcsőház előtt elhaladva, kocsizörgést hallott. Új vendég érkezett, ki már elhagyva kocsiját, melyen jött, gyorsan futott föl a lépcsőkön.

Peruggia gróf volt, ki Rómából érkezett Jónára, nejét, mostoha leányát és sógorát fölkeresni, valószínűleg üres zsebekkel, mint mindig.

Csak ilyenkor jutott eszébe, hogy nős ember, kinek gazdag felesége s még sokkal gazdagabb sógora van.

Zajos üdvözléssel ölelte meg Fulviót, ki őt hidegen fogadta.

Haragudott reá a testvérével való bánásmódja miatt.

— Te érkezel, én pedig elutazom, — mondta a herceg, rögtön felvilágosítani akarva sógorát a helyzetről.

— De Julia itt van, nemde? — kérde Peruggia.

— Ő is utazni készül, talán ma még, vagy legkésőbb holnap.

— A vadásztársaság azonban még itt marad, nemde? Mert én vadászni jöttem.

Fulvió az egyik közelükben álló inashoz fordult.

— Vezesd a grófot a délen fekvő lakások egyikébe s jelentsd Julia grófnőnek megérkeztét.

— Már korán reggel itt lettem volna, —

mondá Peruggia, ha egy különös kaland meg nem zavarja s nem késlelteti utamat.

Fulvió menni készült, nem érdekelte sógora kalandja.

De Peruggia gróf igen vidám, bőbeszédű ember volt s nem hatott reá sógorának sem hideg fogadása, sem egykedvűsége s folytatá:

— Tegnap este láttam életemben a legszebb leányt.

E szavakra Fulvió élénken kapta fel fejét.

— Hol? — kérde feszülten. — Ki volt az?

— De fájdalom, a mily remek volt külseje, éppen oly mély részvétet keltett bennem egyénisége. A leány örült volt. Erőszakkal kellett a vasúti kocsiba tenni. Bátyja volt vele s alig birtak a tomboló leánynyal, ki semmiképpen sem akart a kupéba ülni, melyet számára kibéreltek, hogy a milanói híres «La Farneze» tébolydába szállítsák.

— Hol történt ez? — kérde lélegzetét visszafojtva a herczeg.

A jerichói állomáson, hol azért késtem tovább mint rendesen, mert nem birtam megválni a gyönyörű leány látásától, s míg a vonat el nem indult, nem távoztam a perronról.

— Nem tudtad meg a leány nevét?

— Nem, senki sem ismerte őt a körülálló összecsődült tömegben, de bátyját Dobsiádónak hívják; mint mondják, czirkusz-igazgató, ki hó-

napokon át Jerichóban élvezteté mutatványait, s kinek társasága két hét előtt utazott el Párisba.

A herczeg most már tisztában volt a leány kilétéről. A Dobsiádó név mindent megmagyarázott neki, s oly lázas izgatottságba hozta, különben is halvány arcza oly halálsápadt lett, hogy Peruggia gróf bámulva tekintett reá.

— Mi bajod? — kérde tőle. — Rosszúl vagy, szobádba vezetlek, jer! — mondá aggodalommal.

— Nem, nem. Menj lakosztályodba. Nekem sietnem kell, mert lekésem a vonatról, Isten veled.

E szavak után oly gyorsan, a mint sérült lába birta, sietett Mája szobája felé.

Oda érve egy székre rogyott.

Mája rémülten futott hozzá; látta, hogy a herczeg oly kedélyállapotban van s oly kimerült a nagy izgatottságtól, hogy igen közel volt az ájuláshoz.

— Rosszul van, herczeg? — kérde tőle, mint pár percz előtt Peruggia gróf tette.

— Iszonyú fájdalmaim vannak lábamban, de mind a mellett el kell utaznom, ha nem akarom Ithakát örökre elveszíteni.

Az utolsó szavakat csak nehezen, majdnem önkivületben ejté ki s élettelenül hanyatlott vissza székébe, szemei lecsukodtak.

Mája rémületében kiabálni kezdett s futott a csengetyűhöz, hogy segítséget hívjon urának...

HUSZONHARMADIK FEJEZET.

Ezt az ájulást hosszú és veszélyes betegség követte.

Orvost hozattak; a vendégek egymás után hagyták el a kastélyt, mely fölé, úgy látszott, a sötét halál terjeszté ki fekete szárnyait. A fényes nap égető sugarai megvilágíták a vidéket; a kastély ablakainak a függönyei majdnem mind leeresztve, a termek némák, ridegek és szomorúak voltak... Nem maradt más Jónán, mint a Peruggia-család, melynek két női tagja egymást felváltva s az öreg Mája által támogatva, őrködtek a beteg felett.

Hetek múltak, míg a vészes betegséget legyőzték. Hónapok, míg Fulvió ereje lassanként visszatért. Peruggia gróf kétszer is távozott azóta Jónáról és ismét visszatért, mint rendesen szokta tenni, ha pénze elfogyott, de miután látta,

hogy ott folyton egyforma unalom és egyhangúság uralkodik, nem sokáig bírta kiállni. Sógorát koronként fölkereste a betegszobában, a mi igen unalmas és csendes volt neki s végre hosszú időre búcsút vett tőle, mondván, hogy a keleten akar évekig tartó utazást tenni.

Midőn Fulvió ezt hallá, szavakba önté azt, a mivel jobbanléte óta folytonosan tépelődött.

— Emlékezel még — kérdé sógorától — ama csodaszép leányra, kiről nekem a mult évben beszéltél?

— Hogyne, kit a jerichói pályaudvarban láttam s valami...

— Dobsiádó kíséretében vittek Milanóba.

— Igen, Dobsiádó! A nevét már elfelejtém; hallottál róla valamit?

— Fájdalom, semmit! — sóhajtá Fulvió.

— Miért hozod őt elő? Miért gondolsz reá? — kérdé Peruggia élénken, kinek most eszébe jutott a herczeg nagy izgatottsága, midőn ő a perronon látottakat neki előadá.

— Szeretnék erről a leányról valamit tudni.

— Kivánod, hogy Milanóba menjek miatta?

— Kérlek arra. Én még sokáig nem mozdulhatok innét, de a vágy nem hagy nyugodni, hallani ama leány felől kit Ithakának hívnak s kit halálosan szeretek.

— Te? — kérdé bámulva a gróf. — Hát ismered?

— Itt volt nálam, de elrabolták tőlem, mit tőled tudtam meg akkor; erőszakkal vitték el, örültnek állítva őt. Fel kell találnom, különben agyonlövöm magam.

Peruggia gróf ámulva, bámulva nézett reá.

— De hát nem Selikát, mostoha leányomat szereted? — kérdé mintegy a felhőkből esve alá.

— Mi vitt e gondolatra? — kérdé meglepetve Fulvió.

— Nőmnek és leányomnak hosszú itt időzése és azon körülmény, hogy Kabaldas marquishoz kosarat adtak, ki pár hét előtt kérte meg Selika kezét, s ki igen jó parthie lett volna.

— Betegségem előtt beszéltem erről Juliával, — mondá a herczeg. — Én is ezt mondtam Kabaldasról nővéremnek és nagyon csudálom, hogy kosarat adtak neki. Reám nem gondolhattak, soha egy perczig sem voltam hajlandó a házasságra.

— Kivánod, hogy tudakozódjam ama leány holléte iránt?

— Kérlek arra. Igen nagy szíveséget teendesz nekem azzal, ha megtudod, hogy csakugyan a milánói tébolydába zárták-e őt, kit megszábadítani onnét legfőbb törekvésem leend, mihelyt megerősödöm.

— Szívesen, — viszonzá Peruggia, — azonban...

— Tudom, hogy pénzre van szükséged. Ime egy utalvány tizezer lirára, váltsd be Milánó, Flórencz vagy Rómában, a hol szükséged lesz reá.

Peruggia meghatottan nyujtott sógorának kezét. Mindig meg volt hatva, ha nem várt pénzt kapott.

— Köszönöm. Még ma elutazom s hirt hozok, vagy küldök ama leányról, kinél szebbet és elragadóbbat soha sem láttam.

Ez ígéret után rövid idő múlva távozott Peruggia, s a következő nap elhagyta Jonát.

Fulvió várva várta tudósítását, mely Milánóból pár nap múlva meg is érkezett. A levél így hangzott:

Kedves Fulvió!

Ide érkezésem után azonnal a La Farnere tébolydába hajtatték, hol Dobsiádónak soha nevét sem hallák. Fiatal leányt évek óta nem vettek fel ápolásra, s így nem tudtam, hol keressem a nyomát annak, kinek hollétét tudni óhajtod. Add ezt mielőbb tudtára szerető sógorod

Peruggiónak.

Fulviónak újabb levertséget okozott ez a tudósítás. Két sorban felelt sógorának, csak annyit, hogy: ne keresse tovább Ithakát, kit ő, mihelyt Jonáról elutazhatik, fel fog keresni és fel fog találni.

De fájdalom, gyengélkedése hosszabban tartott, mint hitte; fél évet vett az még igénybe. Végre elhatározhatta elutazását és kitűzte a napot az indulásra.

Éppen a farsang kezdete volt, s ő tudva, hogy a királyi udvar Rómában van, legelőször oda szándékozott menni.

Nem mulatási vágyból, hanem mert hagyományos szokása volt a fragóni hercegeknek, hogy az udvarnál legalább egyszer évenként megjelenjenek. Neki jelenleg semmi más célja nem volt, mint Ithaka föltalálása, kit nem tudott feledni.

Mindegy volt tehát, bárhol kezdi meg útját, s miután nővére, Peruggia grófné, időközben elhatározta magát, hogy Selikát Kabaldas marquisnak adja és szintén Rómába utazott, hogy a mátkapárt a királynak bemutatassa, Fulvió legjobbnak tartá velök menni és így egyszerre hagyták el Jonát.

Rómába érkezve, megtette látogatásait, s részt vett az első udvari bálon, hol a patricius családok színe-java megjelent. Ez ünnepély az érdekes történetek hőjét, a szép Fragóni Fulviót nagyon megváltozva találta.

És valóban úgy is volt. Testben, lélekben megváltozott. Hosszú betegségének nyomai még láthatók voltak arcán, szemei tekintetében pedig

gond és bú voltak kifejezve, és bánat az után, a kit elveszített, a kit alig remélt valaha megtalálni, s ha igen, mily körülmények között?

Az olasz társaság Fragóni herceget bálványozta, de hiú és önzőnek tartották, mert a mily gyorsan ragadta őt valami bámulatra, vagy gyújtotta fel szenvedélyét, épp oly hamar lett az semmivé. És ha semmivé lett az érzés, nem sokat törődött többé annak tárgyával. Ez volt bűne a világ előtt, de ez nem egy asszonynál, leánynál tette őt érdekessé.

Hosszas falun időzéséről különböző hírek szárnyaltak. Azt beszélték, nővére leányát, Peruggia Selikát jegyezte el, s most annál nagyobb fel-tűnést keltett, hogy az mint másnak a meny-asszonya jelent meg a Quirinálban, Fulvió herczeg pedig halványan, bánatos külsővel érkezett be faluról, s egészen másként viselte magát, mint azelőtt.

Nem közeledett a hölgyekhez, kiknek mindig leghűbb kísérlője volt, s midőn a király egy cercle alatt megszólította őt, azt kérde tőle, hogy egészen meggyógyult-e betegségéből, oly halkán, elfogulva és szomorú hangon felelé: «Még nem, felség», hogy a körülállók meglepetve pillantottak reá. Vonásain és hangján őszinte fájdalom volt kifejezve.

Találgatni kezdték az okát.

Más nem lehetett, mint szerelmi bánat.

De hát ki miatt?

Az olaszok minden titokszerűben szerelmet keresnek, s Fulvió viselete semmi kétséget sem hagyott az iránt, hogy szerencsétlen szerelmes...

Az 186*-ili Carneval különös vig volt Rómában, egymást érték a bálók, estélyek; az udvarnál három bál volt kitűzve, s a második különös ünnepélynek tekintetett. Mint mondák: a királynak egy keresztleánya és pártfogoltja, sőt rokona lesz ez este a társaságnak bemutatva.

Szépségéről mesés hírek keringtek.

Csak igen kevesen látták őt eddig, de azok el voltak ragadtatva, megbűvölve általa, nem győzték szépségét magasztalni.

Mars és Rhea Sylvia ivadéka lehet csak, mondák, Romulus ivadéka, az elűzött Numiror király sarja. Tartása, arczkifejezése fejedelmi, a szemében ülő fel-felvillanó komor dacz Numitor, Albalonga elűzött király haragjának maradványa.

Az olaszok képzelődő tehetsége semmivel összenem hasonlítható s ha valami megragadja azt, a rajongással párosul és a tellengzésig emelkedik.

Igy volt ez a még nem látott nagy szépségű leánynyal is, kiről csak annyit tudtak, hogy Egeria grófnőnek hívják, a király rokona és a főudvarmester neje, Marcassi grófné felügyelete alatt áll.

A második udvari bálra Ossimó Róbert gróf

és neje is megérkeztek Rómába. Megnyitották fényes palotájukat a társaságnak, ünnepélyeket adtak, de sokaknak feltűnt, hogy Fragóni Fulvió herczeg, ki mindenhova járt, sohasem jelent meg az Ossimó-palotában.

Hajlandók voltak ezt a herczeg szomorúságával hozni összeköttetésbe.

Olympia grófnő még mindig igen szép aszszony volt, s azok közé tartozott, kiknek múltó ifjúságát s talán tünedezni kezdő szépségét szellemi tehetsége kárpótolta. Nemcsak kellemes társalgása, de meglepő ötletei, nagy műveltsége és multjának nimbusza is lekötötték a vele érintkezők figyelmét s mindenki természetesen találta, hogy a hosszasan Jónán időző Ossimó grófnő Fulvió herczeg szívét elrabolta.

Sokan figyelemmel kísérték Olympia és Fragóni egymás iránti viseletét, ha azok valamely társaságban összejöttek s nem egynek tűnt fel, hogy a fiatal herczeg sohasem közeledett Ossimó grófnéhoz, sőt — a mit szinte észrevettek a patriczius társaságban — Olympia még egyszer sem jelent meg az udvari ünnepélyeken, holott a király egy magánkihallgatáson fogadta őt, s ha visszaemlékeztek a mult időkre, nem birták maguknak ezt megmagyarázni, mert egykor sokat suttoztak Olympia kitüntetéséről, az udvarnál, melylyel szemben ez a hideg magatartás most

kétszeresen feltűnő volt. Ily megjegyzések és beszédek között érkezett! el a második udvari bálra kitűzött nap.

Mindenki kíváncsi volt, megjelenik-e azon Ossimó grófné?

Ugyanezen évben a farsang szokatlan hosszú volt, s az olasz éghajlat már teljes tavaszt mutatott a természetben. Enyhe, harmatos levegő árasztá el az udvari bál estéjén Róma városát; a tündéri fénynyel megvilágított királyi palota ablakai tárva voltak, bő látványt nyújtva a lent ácsorgóknak, kik egymás után látták a pompás fogatokat a Quirinál elé robogni.

Főnt a bálteremben, melynek kupoláját egykor Rafael örökíté meg ecsetjével, tündöklött az örök városnak fényes társasága. Pont tíz órakor hangzott föl a jel az udvar megjelenésére, és az élénk csevegés, mely addig a nagy terem minden részét betölté, hirtelen elnémult.

Megnyiltak a királyi lakosztály szárnyas ajtói s elől a főudvarmester jött hagyományos botjával, utána a király, kit az udvari személyzet követett, fényes egyenruhákban, és mindjárt a kíséret után Marcassi grófné egy csodaszép leánnyal az oldalán.

E két hölgy nem tartozott közvetlen a kísérethez, de a király belső lakosztályából lépve ki, mindenki tudta, hogy ki az az ifjú hölgy, a

még soha nem látott fejedelmi tartású alak : Egéria Itha grófnő, a fejedelem rokona.

Mély csend fogadta a király megjelenését, ki mindjárt a vendégsor kezdeténél megállt, s majd az egyik, majd a másik jelenlévőt tüntette ki megszólításával, mialatt Marcassi grófné oldalt előre menve, az együtt álló hölgyeknek mutatta be védenczét, Egéria grófnőt.

Daczára a király jelenlétének, majdnem mindenkinek szeme az ismeretlen fiatal leányra volt szögezve. Különösen a férfiak bámuló tekintete tapadt reá őszinte csodálattal. Beléptekor azonban a csodálkozás halk morája közé egy különös felkiáltás is vegyült, mely öröm, ijedtség, meglepetés és bámulat vegyüléke volt és Fragóni Fulvió ajkairól hangzott fel.

Azok a hölgyek, kiknek Egéria grófnő be lett mutatva, pár kérdést intéztek hozzá, melyekre ő korához alig illő komolysággal felelt. Sem zavar, sem elfogultság nem látszott rajta ; tartása és modora olyan volt, mintha leereszkednék feleleteivel azokhoz, kik őt megszólítják.

A király ezalatt folytatta sétáját a hosszú sorban s itt-ott megállva, beszélgetett. Ossimó grófot is megszólítá, míg Olympia grófnő előtt elhaladva, észre sem látszott őt venni.

A kik a közelben álltak, látták, hogy elhalványodott és ajkait szenvedélyesen harapdálta.

Ugyanígy tett Marcassi grófné is, ki Ossimó grófnénak nem mutatta be ifjú védenczét.

Végre megkezdődött a táncz. Ekkor közeledtek az ifjak Egéria grófnőhöz; a főudvarmester mint tánczosát vezette hozzá Fragóni herczeget az első négyesre és bemutatta őt neki. A herczeg némán, de elragadtatva hajtá meg magát Itha előtt.

Itha végig pillantott rajta, s bár arcza mozdulatlan, komoly volt, szemében egy felvillanó sugár melegebb kifejezést adott vonásainak.

Az adott jelre a párok kiálltak a terem közepére, a király többektől környezve, félrevonult, s a zene megszólalt.

Minden szem Fragóni herczegre és Ithára volt szögezve, mindenki őket nézte. Soha szebb párt nem látott a Quirinál s mindenki észrevette, hogy a király pillantása is gyakran és hosszasan fordult feléjük s mindannyiszor enyhe, meleg kifejezés ült arczára.

De hát ki volt ez a titokzatos leány, a kiről soha senki sem hallott s most egy ismeretlen grófi név, grófi korona czímével mutatják be a római előkelő társaságban a főudvarmester neje védnöksége alatt?

Az udvari bál egész közönsége ezen a megoldhatatlan kérdésen törte fejét.

Ossimó grófnét határozottan kegyvesztettnek tartották s nemcsak őt sujtotta le, hanem ha-

ragra lobbantotta férjét is, ki nem tudta magának megmagyarázni a király magaviseletét.

Ha lehetséges lett volna, idejekorán elhagyják a bált, de az ajtók be lévén zárva, az ünnepély vége előtt senki sem távozhatott.

Fulvió herczeg az első alkalmat felhasználva, az izgatottságtól majdnem remegő hangon szólítja meg tánczosnáját.

— Emlékezik-e reám, grófnő, emlékezik-e a Hekata-hegységben töltött időre? — kérdé áradózó hévvel.

Ithaka egy perczig némán tekintett reá, mintha habozna a felelettel.

— Reám ismert? kérdé halk, elfojtott hangon.

— Lehet-e önt feledni?

— Előbbi kérdésére e feleletben rejlik a válasz, — viszonzá Ithaka oly hangon, oly modorban, hogy Fulvió megnémult a csodálkozástól.

A külső ugyanaz volt, a mibe örülten beleszeretett, de a hang, a modor, az ismeretlen volt előtte. Ez az Ithakáé az, kit alig másfél éve, hogy nem látott, ugyanaz-e valóban, kit tőle Dobsiádó elrabolt s ki ma e fényes gyülekezet legfénylőbb csillaga, valóságos királynője, ki oly modorban beszél vele, a minő díszére válnék a szellem, ész és műveltség bármely kiváltságosának?

Mindegy! Bárki legyen is... gondolá még inkább elbűvölve általa. — Itt van mellet-

tem, megtaláltam s boldog vagyok már láthatására is.

— Tehát nem felejté Jónát, a tengert és a bárkát, a miket szeretett? Gondol-e néha a hegység aranyos csúcsaira, melynek ön tündére volt?

— Lehetséges volna mindazt nekem elfeledni? — kérde meghatva, hálás pillantással. Azután erőt vett magán, elkomolyodott s majdnem hidegen mondá: Rajtunk a sor, herczeg, ne zavarjuk a tánczosokat.

Átmentek a másik oldalra, felváltva vis-a-vis-jukat. Fulvió mint álomlátó állt a leány mellett.

— Hogy van Mája? — kérde halk, elfojtott hangon Ithaka.

— Még mindig kedvenczét siratja.

— Ki őt sohasem fogja látni! — mondá mély szomorúsággal a leány, s most teljesen a régi Itha volt. Az erdők búsongó madara, komor, mély zengésű hangjával, elborult szemével.

Fulvió szeretett volna térdre esni előtte.

— Oly biztosan, oly minden lehetőséget kizáró határozottsággal mondja ezt? — kérde leveretve.

— Sorsom ide köt örökre.

— Szabad egy kérdést kockáztatnom?

— Ha lehetséges, felelek.

— Ki ön valósággal, miféle rejtély fedi születését?

Itha vállat vont, szomorú mosoly ült ajkaira.

— Egész életemben ezt kérdezték tőlem s én sohasem tudtam reá felelni.

— És ma sem?

— Ma talán kevésbé, mint bármikor, mert sorsom egy meseszerű talány, minek csodálatos esélyeit csak most tudom megítélni, miután hosszú szellemi alvás után életre, öntudatra ébredék.

Fulvió mindnagyobb bámulattal nézett reá. Alig hihetett füleinek.

Mi történt e leánynyal ily rövid idő alatt? Hogyan, mi módon vették el eredetiségét, ki tanította meg ily válogatottan beszélni? Gyönyörű volt a hang, ékesek, szellemdúsak a szavak, tökéletes a modor. de nélkülözötte azon varázshatású illatot, mely azelőtt a természet e csodagyermekén előmlött; nem volt rajta többé az erdő friss fuvallata, mely mámorító hatást gyakorolt Fulvióra, ki már megútálta az üvegház zárt levegőjében felnőtt halvány növényeket s lelkesült a természet remek virágáért.

De Itha szépsége még megvolt. Azt nem vehették el. Kissé halványabb, mint azelőtt, de szeme tündöklött, bronzszínű haja hullámozott, termete telt és deli volt, ajkai kicsattanni látszottak s ragyogó bőrén a halványságon áttört a meleg vér, melyet minden csekély fölindulás hullámozásba hozott.

— Jó! — mondá gondolkozva a herczeg. —

Nem ismétlem többé e kérdést, ha úgy sem nyerhetek arra feleletet, de mondja legalább azt, hol és mikor láthatom viszont, mert e remény nélkül nem is élhetek.

Itha szomorúan pillantott rajta végig.

— Nem tudom!

— Meg akar ölni e két szóval?

— Forduljon kérdésével Marcassi grófnéhez, én rab vagyok, mint a kalitkába zárt madár.

Fulvió mereven reá szögezett tekintettel hallgatá szavait s meglepetve látta, hogy e felelet alatt Ithaka tekintete gyorsan elborult, arcza megváltozott, a békés, enyhe, szelid kifejezést komoly, vészjósló vonás váltotta fel, fejét magasra emelte s szemei villámokat szórtak.

Fulvió önkéntelen körültekintett, megtudandó, mi idézhette nála elő e csodálatos változást.

Ossimó grófné haladt el mellettök s fürkészve, vizsgálódva tekintett reájuk.

— Olympia grófnő! — suttogá önkéntelenül.

— Ő! — viszonzá az izgatottságtól reszketve Itha. — Ő vette el tőlem az erdőt, a tengert, szabadságomat és az — életet!

E perczen vége volt a négyesnek s vége volt az ifjú pár együttlétének is, mert Itha a következő tánczokban más tánczosokat kapott és nem beszélhetett többé Fulvióval.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.

Fragóni herczeg mint az álomlátó tölté a következő napokat. Nem tudta mire határozza magát, csak azzal volt tisztában, hogy Ithakát látnia kell, földeríteni annak titokszerű kilétét és azután ...

A többivel még nem volt tisztában. Nyílt lap volt előtte a jövő, melyre mindenfélét lehetett írni.

Mindenek előtt Marcassi grófnét akarta felkeresni, ki saját palotájában lakott, a Piazza Monte Cavallón, valószínűnek tartván, hogy Ithakánál, vagy legalább közelében van.

Három nappal az udvari bál után, bejelentette magát s a grófné elfogadta.

Marcassi Viktoria idős, ősz hajú hölgy volt. Feszes, merev, kiszámított modora éppen nem keltett bizalmat.

Fragóni herceget régóta ismeré, anyjának egykor jó barátnője volt és őt, kire még mint gyermekre emlékezett, mindig rokonszenvében részesíté.

Belépve hozzá, a grófné, nővéréről Peruggia Juliáról tudakozódott. Megemlíté, hogy várta, hogy az új mátkapár már a mult bálban belesz mutatva a királynak, s kérdezte, mért halasztották el a bemutatást.

Fulvió megmondta az okot és azt, hogy a jövő bálban jelenik meg nővére Selikával és Kabaldos marquis, leendő nejével, de beszéd közben oly szórakozott volt, hogy ez a grófnénak feltűnt.

— Önt bizonyynyal fontos ok vezette hozzám, kedves Fulvió, — mondá végre kissé tartózkodóbb modorban a grófné.

— Igaza van, grófné, egy rám nézve igen fontos ok vezérelt ma ide, bár alig remélhetem, hogy jövetélem célhoz vezet; de mindegy, elhatároztam megkísérteni...

— Szóljon, kíváncsivá tesz.

— Az utolsó udvari bálon egy ifjú hölgy lett bemutatva a társaságnak...

— Ah! Egeria Itha! — szólta a grófné hidegen, — róla akar tudakozódni? Igaza van, herczeg, fáradsága hasztalan.

— Csak annyit grófné, — mondá kezeit kérően összetéve Fulvió, — hogyan jutott ő ide?

— Nem tudom. Nekem közel egy éve, hogy átadatott nevelés, gondozás végett. Azóta felügyeletem alatt áll. Többet nem mondhatok.

— Kihez kell fordulnom, ha ön elutasít?

— Mily czélból akarja tudni azt, a mit kérdez?

— Abból az egyszerű és természetes okból, mert mielőtt idejött, nálam volt Jónán, hol nővérem és Ossimó grófné is időztek akkor és...

— Ossimó Olympia? — kérde meglepetve Marcassiné, félbe szakítva Fulviót, ki alig hallgatott reá nagy izgatottságának hevében.

— És tőlem elrabolták, — folytatá hévvel. — Azóta itt van s akarom tudni, miért, mily czímen? Ki hozta ide, miért van elzárva s mily szándéka van vele a királynak?

A grófné gúnyos mosolylyal nézett reá s oly hideg tartással ült helyén, mintha percz alatt megfagyott volna.

— Kedves Fulvió, — mondá lassan, vontatva s minden szavára súlyt fektetve, — ön nagy hevébe elfelejti, hol van, kivel beszél és mindenek fölött, a mi a legfontosabb: *kit* akar kérdőre vonni.

— Bocsánatot, grófné.

— Egéria Itha *grófnő* ma az udvarhoz tartozik. Ő felsége a király pártfogása alatt áll, s hogy ki volt, hol tölté idejövetele előtt idejét, mi van róla határozva a jövőben, mind azt nem tudom, de nem is tartozik reám, s ha ezt tudni

akarja, herczeg, úgy csak *egyetlen* ember van a földön, ki arra felelhet.

Fulvió kalapját vette.

— Úgy hozzá fogok fordulni, — mondá határozottan, s hidegen meghajtva magát, elhagyta a termet és pár pillanat múlva a Marcassi-palotát s nagy felindulásában nem tudva mit tenni, lassan gondolkodva ment végig a Piazza Monte Cavallón, hol szemben a palotával a Quirinál impozáns épülete emelkedett, melynek ablakaira önkéntelen felpillantott, a multkori ünnepélyre gondolva és Ithát látva képzeletében.

Révedező szemekkel haladt végig a téren, egy pillantásra sem méltatva a piacz közepén álló híres obeliszket. Azon törte a fejét, mi módon kérhetne felvilágosítást és kitől azon az *egyen* kívül, kit a főudvarmester neje értett.

Különös, csodálatos gyanú szállta meg lelkét a Marcassi-palotában folytatott társalgás után...

Önkéntelen eszébe jutottak bizonyos régen elhangzott hírek, mik húsz év előtt keringtek a társaságban, sőt az országban, miket ő már csak utólagosan hallott mint nagyon fiatal ember, midőn azok már csak a mult történetéhez tartoztak és senkit sem érdekeltek többé.

A Piazza Monte Cavallónál a Pincióra jutott, hol föl s alá hullámozott a sétálók serege s a nap utolsó sugarai világíták meg Rómát.

Fátyolos hölgyek suhantak el mellette, fekete szemekkel, kihívó mosollyal. Ő nem látott semmit. Egymást érték a czímeres fogatok, végig robogva a korzón, s ő egyikben megismeré Ossimó Olympiát, ki hátra dőlve pompás fogatában, feltünő halvány volt és komor tekintettel bámult maga elé, nem véve észre a kocsija mellett elhaladó ismerősöket.

Ossimó grófné!

Éppen vele foglalkozott gondolataiban. Kitől tudhatná meg e nőnek a múltját, kiről annyit suttogott a világ, de soha bizonyost nem tudtak róla? Vagy nem merték kimondani, a mit gondoltak? Miért?

Fontos ok lehetett erre a mende-mondát vadászó társaságban.

Egy különös eszméje támadt. Nővére, Julia, tudhat valamit, ki majdnem egy idős volt Olympiával. Jó barátnők voltak leánykorukban, ő bizonynyal tud valamit mondani nála. Igen, ez jó gondolat volt... Elhatározta meglátogatni nővérét s a Piazza Pantheon felé fordult, hol a Peruggia-palota emelkedett.

Otthon találva rokonait, egyenesen nővéréhez ment s vele hosszú beszélgetést folytatott. Náluk maradt ebédre, melyen részt vett Peruggia gróf is, ki éppen Rómában időzött és Cabaldas marquis, mint félig már a családhoz tartozó tag.

Peruggia gróf mentegette magát sógora előtt, hogy megbizásának és ígéretének Itha feltalálását illetőleg még mindig nem birt eleget tenni.

— Most már ne fáradj tovább, — mondá Fulvió, — én megtaláltam, de örökre el is veszítém.

A gróf bámulva nézett reá.

— A czirkusz tagjai közé tartozik? — kérdé feszülten.

— Az utolsó udvari bálban láttam mint Egéria grófnőt. Marcassi Viktória vezette és mutatta be.

— Lehetetlen, csalódol!

— Biztosíthatlak. Beszéltem vele, kérdezősködött Jonáról s az öreg Májáról.

— De hisz akkor...

— Csitt! — mondá Julia grófnő, ki férjét képesnek tartá a legmeggondolatlanabb szavak kiejtésére. — Ne beszéljünk e tárgyról.

— Kivánod, hogy tudakozódjam ez átváltozásról? — kérdé sógorától Peruggia.

— Egyetlen lépést se tégy, egy szót se ejts ki ez irányban, — szólt majdnem ijedten Fulvió, ki ismerte sógora szelességét és meggondolatlan-ságát.

— A mint kívánod. De a jövő udvari bálon ott leszek és látni fogom Ithakát, most Egéria grófnőt, kinek ez álneve és czime lehet.

— A királytól függött neki nevet és címet adni, — mondá Julia grófnő hidegen.

— Igaz! De hát ki volt ő azelőtt?

— Erre gondolni, ezen tünődni *ma* már nem dolgunk. Ily magas pártfogás mellett mindent úgy kell vennünk, a mint van.

És nem beszéltek többé róla.

Lassan múltak a napok Fulvióra nézve, ki csak azért ment társaságokba, azért kereste fel a bálokat és ünnepélyeket, hogy találkozassék Ithakával.

De hasztalan volt minden fáradsága.

Ithakát nem találta sehol. Így mult el tizen-négyszáz nap lázas várakozás, remény és csalódás között, míg végre elérkezett az udvari bál napja.

A bál fényes és majdnem túltömött volt. Az arisztokrácia, irodalom, művészet és katonaság egyaránt képviselve volt. Megjelent Peruggia grófné is leánya és Cabaldos marquis-val, kiket bemutattak a királynak mint új mátkapárt s közcsodálkozásra Ossimó gróf is eljött nejével, kit általánosan kegyvesztettnek tekintettek s ki feltűnően komor és halvány volt.

Marcassi grófné már az udvar megjelenése előtt megérkezett Ithakával, ki ez este halvány rózsaszínű ruhát viselt, bronzszínű haja négyszeres fonatban vette körül fejét, koronát képezve kissé meghalványult arcza fölött, melyen egy-kedvűség s szomorúság tükröződék.

Némán állt Marcassi grófné mellett, nem kö-

zeledett senkihez, s majdnem megdőbbenve kapta fel fejét merengéséből, midőn Ossimó gróf megszólította őt.

— Emlékezik még rám, grófnő? — kérde Róbert, ki úgy első ízben, mint most, alig hitt szeminek, itt látva őt ez átváltozásban.

— Emlékezem.

— Hogy tetszik önnek Róma?

— Keveset láttam belőle.

— Nem szokott kikocsizni?

— A templomba, s onnét a Marcassi-palotába, és némelykor ide . . . — tevé igen halkán előbbi szavaihoz.

Ossimó meglepetve vizsgálá arczát, mely ésbontóan szép volt, s melyről hiányzott bár az erdők friss fuvalatának színe, de csak azért, hogy helyet adjon annak a rózsahalvány átlátszó pírnak, mi eszményivé tette.

— Ide a Quirinálba? — kérde csodálkozva.

— Ide, — felelt Itha, megvetően pillantva végig a kérdezősködőn, s elfordult.

A gróf nem tudta levenni róla szemeit.

Fulvió messziről kísérté tekintetével a társalgás alatti mozdulatok és mindkettőjük arczjátékát. Midőn látta, hogy Ithaka elfordult társától, hozzá sietett s midőn köszönté őt, elragadtatva vette észre Itha arczán a félreismerhetetlen örömet.

— Egész örökkévalóság, hogy nem láttam,
— mondá bensőségteljes hangon Fulvió.

— Gondolt reám? — kérdé egyszerűen, régi természetességével, de kissé elfogultan, Itha.

— Élhetünk-e napsugár nélkül, nélkülözhetjük-e a levegőt?... Nekem több az ön láthatása mindkettőnél.

A leány nem felelt, mélyen hosszan fürkészve nézett reá.

— Találjon ki valamit, hogy innét elmehe-
sek, — sugá halkán pár percnyi szünet után.

Fulvió megdöbbszent e szavakra.

— Innét? — kérdé habozva, leverten, — az lehetetlen.

— Itt meg kell halnom!

— Miért, boldogtalannak érzi magát?

— Nem érzem a friss fuvallatot, nem szív-
hatom a nap melegét. Az erdők madarait kalit-
kába zárva látom szobámban, s ha a tenger, ah,
az oly messze van, hogy még moráját sem hallom
soha... Meg fogok halni.

— Hová szeretne menni?

Ithaka arcán vágyó, reményteljes öröm vil-
lant át.

— A Hekata hegység bércei közé..

Fulvió gondolkozott.

— Egy mód volna, — mondá habozva.

— És az?

— Ha a királylyal beszélnék.

A leány arcza elhalványult.

Igy sohasem távozhatom innét, — mondá leverten.

Fulvió ijedten nézett reá.

— Szokta őt látni? — kérdé elfojtott lélekzettel.

— Olykor . . .

A herczeg megrendült. Nem volt bátorsága folytatni e társalgást.

Némán álltak egymás mellett.

Ekkor megnyíltak a belső termek szárnyas ajtai, megadatott a jel, s megjelent a király kíséretével

Végig ment a vendégek során. Mindenki észrevette, hogy sasszeme átszárnyalta a termet és egy pillanatig Ithán pihent meg, majd Fragóni herczegre pillantott, ki mellette állt. Csak ezután kezdte meg vendégeivel a társalgást, kik minden mozdulatát figyelemmel kísérték. Elhaladt Ossimó grófné előtt, s arczán komor, megrovó kifejezés ült. Pár percz mulva Ossimó grófhoz közeledett, ki mélyen hajtva meg magát előtte, várt a megbeszélésre.

— Nemsokára tavasz lesz, — mondá a király hangosabban a szokottnál, — meddig szándékozik még Ossimó gróf Romában tartózkodni?

Ossimó elhalványodott.

— Néhány nap múlva el... uta... zom, —
dadogá.

— Természetesen a *grófnéval* együtt.

— Igen felség, ő... is... velem... jön.

— Jó utat, — mondá a király s tovább ment.
Elfojtott suttogás követte lépteit.

Minden fej Olympia grófné felé fordult, mindenki gúnyos mosolylyal tekintett a letűnt csillag felé, s ő nem hallva bár a király szavait, az arczokból eltalálta azok értelmét.

Semmivé volt téve.

A király végig haladt az egész hosszú soron, azután Fragóni herczeghez lépett és kitüntető nyájassággal beszélt vele, mialatt szeme több izben Ithaka szép arczán pihent, ki lesütött fővel állt előtte.

— Mily eredménye volt a mult őszen a vadászatnak, Jónán? — kérdé Fulviótól.

— A legjobb felség. Hosszú és szép ősünk volt a hegyek között.

— Sok év óta nem láttam ama szép vidéket. a jövő őszzel fölkeresem a Hekata hegység nemes vadjait.

— Nagy ünnep lesz ez az idő vidékünkre, — felelt Fulvió, magát mélyen meghajtva, s a király tovább ment másokat tüntetve ki szavaival.

A következő napon Fragóni herczeg levelet kapott a főudvarmester nejétől.

«Beszélnem kell önnel, kedves Fulvió, keresse föl mielőbb, öreg barátnejét,

Marcassi Viktóriát.»

Fulviót majdnem kellemetlenül érinté ez a levél.

Nem tudott egy különös gondolattól, csodálatos gyanútól szabadulni, mely szívébe vette magát az utolsó udvari bál óta és ez a gyanú kétségbe ejté...

A levél vétele után befogatott s a korzóra ment kocsikázni.

Elmerülve ült fogatában, midőn egy pillanatra fölvetvén szemeit, Ossimó Olympia fogata robogott el mellette; csodálkozva látta, hogy az még Rómában van, a királyi kegyvesztés után.

«Mire vár, mit akar?» kérdé magában Fulvió, de a másik perczben egy más kérdés merült föl lelkében. Miért bántak így e még *ma* is szép asszony nyúl a Quirinálban, még férjét sem kimélve, ki egyike volt Olaszország leggazdagabb, legbecsültebb főurainak?

Erre lehetetlen volt megfelelni, ezt csak maga Olympia mondhatná meg, deríthetné föl ezt a titkot.

— A Marcassi-palotába! — kiáltá a kocsisnak nagy izgatottságban, s ez ki is volt fejezve halvány arczán, égő szemeiben, midőn a grófnéhoz belépett.

— Köszönöm, hogy ily gyorsan eljött, — mondá a belépőnek Marcassiné, egészen más mozdulattal nyujtva neki kezét, mint midőn utóljára elváltak.

— Levelét parancsnak vettem.

— Csak kérelem volt.

Fulvió némán hajtá meg magát.

— Kértem arra, hogy hozzám jöjjön, — folytatá a grófné, szemeit az átelleni, napsugaraktól tündöklő ablakra függesztve; — de az, a mit önnek mondani akarok *magas*, sőt a *legmagasabb* óhajtas. Hallgassa meg és feleljen reá.

A herczeg majdnem tiltakozó mozdulatot tett, de erőt vett magán, mereven ült helyén.

— Ön a multkor ugyan ezen a helyen Ithakáról beszélt velem, — folytatá önkéntelen halkabban, mint beszéde kezdetén a grófné, s kissé megzavarodva vendége merev tartása és némasága fölött, mi megfoghatatlan volt neki.

— Kérdést intézett hozzám minap, — kezdé Marcassi grófnő, melyre én nem felelhettem, sőt ma is csak egy kérdéssel válaszolhatok és ez: akarja-e nőül venni Ithakát?

Fulvió a meglepetéstől fölugrott.

Mily boldog lett volna csak pár nap előtt is e kérdésre felelhetni. *Ma* nem tudott arra válaszolni. Ajkai zárva voltak.

Marcassiné meglepetve szemlélte.

— Nos? — kérde türelmetlenül, megrovó hangon.

— A nem várt kérdés annyira meglepő... dadogá a herczeg, — hogy...

— Nem tud, vagy nem akar arra e perczen felelni, — vágott szavába Marcassi grófné. — Jó, Negyvennyolcz óráig gondolkozzék, azután hozza el a választ, mely csak *egyféléképen* hangozhatik.

— Szabad egy kérdést kockáztatnom, mielőtt elhagyom a termet? — kérde Fulvió kalapját véve.

— Kérdezzen, a felelet tőlem függ.

— Miféle összeköttetésben áll Ithaka a királylyal.

Marcassiné felállt, fejével némán intett búcsúts a herczeg gyors léptekkel hagyta el a szobát.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.

A következő nap alkonya már Jónán, a hegy-ségben találta Fulviót. Sietve hagyta el Rómát, mintha veszély környezné ott. Nem bizott saját erejében.

Legjobbnek tartotta távozni és Ithakát sohasem látni többé.

De ezt könnyebb volt föltenni magában, mint kivinni. Leirhatatlanul szenvedett. Még rokonának sem szólt elutazásáról, csupán egy levelet hagyott hátra nővérének, egy másikat Marcassi grófnénak küldött, melyben kimentetni kéri gyors elutazását. Feleletül előtte való napi kérdésére pedig azt hozza fel, hogy ő fogadalmat tett, miként sohasem nősül, s ezt a fogadalmat meg is tartja.

Levert kedélylyel, fájó szívvel érkezett Jonára. Behúnyta szemeit, midőn a hegyszoros tor-

kolatához ért, hol Leticzia kunyhója állt, s az egész hosszú sziklaúton nem tekintett sehova; mégis mindenütt Ithakát látta, fehér gyapot öltözetében, leomló bronzszínű hajával, szoborszerű lábaival.

Az udvari bálban talált hölgyet szintén Ithának hívták — eszébe sem jutott. Azt megvetette. Más kedvesének tartá, kit vele akartak elvetetni. Vele! Olaszország egyik legelőkelőbb főnemesével. Ehhez nem adta oda magát.

Igy érkezett az ősi kastélyba, hol kétségbeejtő némaság fogadta.

Az első napot úgy tölté, mint ki egy nehéz hosszú öntudatlan betegségből jön magához. Azon törte a fejét, nem volna-e legjobb agyon lőni magát?

Ezt azonban gyávaságnak tartá. Nem tette, de nem volt bátorsága arra gondolni, mit fog tenni a legközelebb jövőben.

Nagy útra határozta magát. Afrikába készült menni, évekig távol maradni; azt remélte, hogy messze távol Jonától elfelejti Ithát és csalódásait..

A következő napon idegen érkezett a kastélyba. Fulvió ablakából látta a meredek úton felkúszó kocsit. Bár ismerős alak volt az idegen, ki a kocsi belsejét elfoglalta, nem emlékezett annak kilétére.

Nem sokára signor Dobsiádót jelenték be nála

A herczeg meglepetve fordult a belépő felé, kit mielőbb bevezetni parancsolt.

A sima képű, ravasz szemű olasz mély hajlongásokkal közeledett a herczeg felé.

— Mi hozá Jonára, signor Dobsiádó? kérdé hideg kimértséggel a herczeg.

— Igen fontos ügy, kegyelmes úr, — felette fontos.

— Beszéljen gyorsan. Miféle ügy?

— Kegyelmes úr most Rómából jött Jonára?

— kérdé Dobsiádó, vizsgálódó szemeit Fulvióra szegezve

— Tegnapelőtt alkonyatkor érkeztem.

— Az udvari bálokban is részt vett?

— Kétségkívül.

— Láta Egéria Itha grófnőt?

— Beszéltem vele, — viszonzá szívének lázas dobogását elfojtani igyekezve Fulvió.

— Elmondta ő herczegségednek, hogy jutott Rómába, a Quirinálba, a *király közelébe*?

— Az már oly régen volt, hogy nem is beszéltünk róla.

— Igaz. Régen volt, de mindig érdekes és csodálatos marad. Elmondjam herczegségednek?

— Honnét tudná ön azt, signor Dobsiádó?

— Én vittem Ithakát Rómába.

— Ön? Ugyan ne beszéljen ilyen badarságokat.

— De hát hogy jutott volna ő innét oda?

— Ossimó grófné segítségével.

— Igaz, ő hozta le a tengerpartra Ithát, hol bárkába ültettük, melyen ő nem gyanítva semmit, vidáman evezett, csak akkor riadt meg, midőn minden ismerős helytől távol a partra szálltunk, kocsira ültünk s a vasúti állomáshoz hajtatánk.

— Ki adott önnek erre engedélyt? — kiáltott dühvel Fulvió, ki nem tartóztathatta tovább szenvedélyes haragját.

— Ossimó grófné.

— Mi köze volt neki a leányhoz?

— Azt nem tudom. Nem kérdeztem és ő nem mondta. Tény az, hogy ő nekem azzal a megbízással adta át Ithát, hogy én őt feleségül vegyem.

Fulvió az olaszhoz ugrott s megragadta torkát.

— És ön, mit tett ön? — kiáltá dühvel.

— Sem feleségül nem vettem, sem soha egy hajsztalát sem érintém, hanem elvittem a királyhoz, ki akkor Monte di Capón időzött udvarával, — viszonzá az fuldokolva.

A herczeg elereszté martalékát.

— Mily czélból vitte őt a királyhoz? — kérde komor, mogorva hangon.

— Nem rossz czélból. Erre esküszöm!

— Tovább, beszéljen, esküjének nem hiszek.

— Ez sértés, herczeg, én becsületes ember vagyok.

— Tovább, tovább...

— Mindjárt a vasúti állomásnál egy idős nőt rendeltem Ithakához, ki egy külön szakaszban utazott vele. Őszintén megvallom, Párisba akartam őt vinni a Hippodrom számára.

— Nyomorult!

— Mi rossz van ebben? Egy elhagyatott, árva, majdnem kóborló leányt nagy összegek árán kiképeztetni s művésznővé tenni?

— Ellopni, elrabolni... férfihoz, becsületes emberhez illő tett volt ez? Pfuj, Dobsiádó, így csak rabló cselekedhetik!

— De kinek a tulajdona volt Ithaka? Ossimó grófné rendelkezett fölötte s ő nekem adta.

Fulvió majdnem tajtékozott dühében ez okoskodásra.

— Szerencsésen Párisba értünk. Én az egész úton alig láttam Ithakát, s nem hittem a mellette levő olasz nőnek, midőn a fogadóba meg szállva, Ithakáról kezdett beszélni, még pedig hihetetlen dolgokat.

— Miféle dolgokat?

— Azt állítá, hogy a leány gyönyörű szoborszerű karján egy királyi korona van tötövírozva s alatta ez a szó Ithaka, úgyszintén év, hó és nap mind csodálatos épen s olvashatóan s

valószínűleg oly régóta, mióta Itha a világra jöhetett.

Fulvió bámulva hallgatá a beszélőt.

— Ez nem igaz, — mondá végre határozottan és csengetett.

A komornyik lépett be a csengetésre.

— Küldje ide Máját, — mondá neki izgatottan Fulvió. — De gyorsan, egy perczet se mulasztson.

Dobsiádó csodálkozva nézett reá.

— Ki az a Mája? — kérdé rosszat sejtve.

— Öreg dajka, ki Ithaka mellett volt, midőn az Jonán időzött, sőt a vadászházba is vele ment. Ha igaz, a mit beszél Dobsiádó, úgy Májának is kell arról tudni.

Pár pillanat múlva az öreg Mája futott a terembe.

— Hol van Itha, az én kedvenczem? — kérdé berohanva. — Hol van, hol van! — kiáltá könnyes szemekkel.

— Csendesülj, Mája, — mondá Fulvió, vállára téve kezét. — Itha nincs itt, de róla akarok veled beszélni. Szedd össze emlékező tehetőségedet.

— Kérdezzen, herczegem, — mondá, igyekezve erőt venni nagy felindultságán az öreg nő.

— Láttad valamikor Itha karjait? — kérdé a herczeg.

— Gyakran, ruha nélkül, fedetlenül. Olyanok, mint az alabástrom, vagy a...

— Jól van, Mája, nem azt akarom tudni, — folytatá Fulvió, kinek vér szállt halvány arczába a társalgás alatt. — Ez az úr azt állítja, hogy Ithakának egyik karja tätovirozva volt, úgy, mint némelyik pórleánynak a savoyai vidéken is szokott lenni, karján vagy nyakán. Vettél-e te ilyfélét észre rajta?

Mája élénken kapta föl fejét.

— Hogyne, herczegem! Ennek az urnak igaza van. Csak azt nem tudom, honnan láthatta ő, mert Itha szemérmes, mint a mimóza virág. Igaz, igaz! Jobb karján korona, név, évszám van bevésve. Gyönyörű egyformaságban, nem úgy, mint a savoyai leányoknak, hanem művészi kézzel, s oly piczi számok és betűk, hogy az én öreg szemem csak a koronát vehette ki rajta.

— Nem mondtam? — kiáltá diadalmas hangon Dobsiádó.

Fulvió nem hallgatott reá s folytatta kérdéseit Májánál.

— Beszéltél Ithakával e dologról?

— Kérdeztem: fájt e neki, midőn azt bevésték karjára, de ő nem emlékezett reá. Nagyon kicsiny lehetett még akkor.

— Jól van, Mája, elmehetsz, — mondá türelmetlenül a herczeg.

— Fogom még látni az én aranyos madaramat? — kérde Mája könybe lábadt szemekkel.

— Azt nem tudom. Menj, menj, Mája, hagyj ez úrral magunkra.

Az öreg nő szomorúan hagyta el a termet.

— Nos, herczeg úr, mit mond most ahhoz, a mit mondtam. Igaz, vagy koholmány volt-e állításom?

— Megfoghatatlan!

— Most megengedi, hogy tovább beszéljek?

— Folytassa, signor Dobsiádó.

— E különös tényből következtetéseket vontam le. A királyi korona szeget ütött fejembe; Ithakával nem mentem a Hippodrom műszaki vezetőjéhez, hanem ismét útra kelve, Nápolyba vittem, melynek közelében — mint már szerencsém volt mondani — időzött Monte di Capón a király.

Fulvió arcza majd halvány, majd piros lett ez elbeszélés alatt.

— Mi tartóztatta önt, hogy mindezeket tudva, nőül ne vegye Ithakát? — kérde társától.

— Borzadok a nősüléstől... Aztán az igazat megvallva, én jó családból származom. A Dobsiádók Piemontba valók, mind vagyonos, tisztességes emberek, s végre is ez az Ithaka ki volt akkor... Egy csatangoló, tudatlan pór leány, kiről azt sem tudta az ember, hogy...

A következő szavakat elnyelte s csak taglejtésekkel fejezte ki kételyeit és föltevéseit, mi Fulviót fellázítá.

— Ön nem akart messalliancet kötni? — mondá gúnyosan.

— Herczegséged mondja... Valóban így volt.

Fulvió szánakozva nézett rajta végig, azután elfordult.

— Végre is, mily czél hozta önt hozzám? — kérdé türelmetlenül.

— Mindjárt elmondom, herczeg, csak még egy kis rövidke türelmet kérek.

Fulvió kezével intett, hogy folytassa.

— Nápolyban elszállásoltam Ithakát kísérelével együtt az «Arany kereszt» fogadóba a tengerparton, én meg az nap kirándultam a király tartózkodási helyére, hol névjegyemre felirva ezt a szót: *Ithaka*, kihallgatásért esedeztem. Hosszú ide s tova való kérdezősködés után meg is kaptam azt, s végre a király előtt álltam, csak most rémülve meg attól, a mit mondani akartam. — Összeszedtem bátorságomat, s előadtam mindazt, a mit Ithakáról tudtam, a karjaira vésett királyi koronát, a különös körülményeket, melyekben az Sansovinóba jutott, hogyan került hozzám, hogyan adta el öt évek előtt az öreg Leticzia Orlandónak stb. A király mindezt a legnagyobb figyelemmel végig hallgatta s végre azt kérdezte

tőlem, miként jutott Ithaka birtokomba. Én této-
vázás nélkül megneveztem Ossimó Olympia gróf-
nét s e név kiejtésekor láttam először változást
a király nyugodt arczán. Fel volt az háborodva,
indulva, s lábával, talán örtudatlanul, de hara-
gosan dobbantott. Azután elbocsátott. Visszamen-
tem Nápolyba, hol másnap tudósítást kaptam,
hogy Ithakát kísérjem Monte di Capóra, a
mit meg is tettem s a hol Ithaka maradt,
én pedig egy szép összeg pénzzel végleg el-
bocsáttatám.

— És Ithaka mindezt szó nélkül tűrte, meg
sem kísérté ellenszegülni?

— Eleinte tombolt. Alig birtuk beültetni a
vasúti kocsiba. Nagy embercsődületet vonzott oda
a viaskodás, mert azt folytatni kellett vele. De
én őrülnék mondtam őt, magamat bátyjának
adva ki, s végre elutaztunk. Azontúl egykedvű,
néma, levert volt és soha sem próbált ellensze-
gülni.

— Alávalóság, — mondá dühvel Fulvió.

— Miért? Ithaka sohasem jutott volna oda,
a hol most van. Ez csak így s általam történhetett.

— Mit akar itt, miért jött Jónára? mondja el
gyorsan, azután távozzék!

— Azért esedezem, kegyelmes úr, hogy szól-
jon mellettem néhány szót Ossimó grófnénak, ki
haragudni látszik reám, hogy Ithakát nőül nem

vettem, s nem válaszol leveleimre, melyben irántam való kötelezettségére emlékeztetem. Sem pedig maga elé nem bocsát.

— Pénzben alkudtak meg? — kérdé undorral a herczeg.

— Ő nagy hozományt ígért leendő nőmnek.

— De ön nem vette nőül Ithakát.

— A mit a grófné kívánt, megtettem, eltávolítám innét, s azt hiszem, reá nézve ez volt a fő dolog.

— Mit kíván tőle?

— Hogy az ígért hozománynak legalább egy részét, felét, adja meg, különben...

— Mit fog tenni?

— Nyilvánosságra hozom az egész dolgot. Beszélek és iratok róla... Ez majd reá kényszeríti arra, hogy adja, a mit kérek tőle, — még pedig jogosan.

— Tudja, signor Dobsiádó, mi fog akkor történni?

Az olasz kérdőleg nézett a herczegre.

— Egy szép napon meg fogja önt két férfi látogatni. Fölkérik, hogy kövesse őket. Udvariasan beültetik egy kocsiba és elviszik olyan helyre, honnét többé sohasem kerül napvilágra.

Dobsiádó elhalványodott.

— De ez a legnagyobb önkény és igazságtalanság lenne.

— Meglehet, de azt nem kérdik öntől. Azért vigyázzon! Ne tegyen semmit e dologban és mindenekfölött hallgasson. Mert saját élete biztonságá forog koczán.

— Majd gondolkozom még rajta, — mondá habozva Dobsiádó.

— Most pedig, miután elvégeztük együtt dolgunkat, — mondá a herczeg — s nincs több mondani valónk, arra kérem, vezettesse magát a kastély alsó éttermébe, adasson magának reggelit és azután hagyja el Jónát örökre. Sohase jusson eszébe ide visszatérni. Kerüljön engem, Ossimó grófnét, az udvar közellétét; szóval mindazt, a mi e gyalázatos tette emlékeztetne, mert.... Ez az egyedüli lehetőség, mely megmentheti önt attól, hogy mint mondtam, örökre elveszítse a napvilágot.

Dobsiádó gyorsan meghajtá magát és rohant ki. Alig pár percz múlva tova robogó kocsi zaja verte föl a kastély udvarának csöndjét. Dobsiádó még reggelit sem kért magának, alig várta, hogy kívül legyen a bástyákon. Fulvió pedig egy közei székbe omlott. Arczára tapasztá kezeit és azon gondolkozott, mi a valóság e sötét titokban. Miért van Ithaka az udvarnál s miért akarják őt neki feleségül adni?

Egyetlen lény volt, ki mind erre felelhetne neki: Ossimó Olympia!

De ez nem akar válaszolni. Ő pedig jobban gyűlöli őt, mint hogy képes volna könyörögni neki a való, az igazság földerítéséért.

Inkább szenved, boldogtalan lesz, talán főbe lövi magát, mint ennek az asszonynak a kegyeihez folyamodják.

Ezzel az elhatározással látta letűnni a Hekáta hegység bércei mögött a napot.

Országos Széchényi Könyvtár

HUSZONHATODIK FEJEZET.

Igy tölté Jónán létének első két napját és ehhez hasonlóan a többiekét... Levert volt, egykedvű minden iránt, nem érdekelte semmi. Egyedül emlékeinek élt. Meglátogatta a tengerpart mindazon helyeit, hol Ithakával együtt volt, beleveté magát a bárkába, melyet számára készített. Nézte a letűnő napot, melynek utolsó sugarai a tengerben haltak el, s nem egyszer történt, hogy szemeit nedvesnek érzé ez emlékekre, szíve dobogását elhalni vélte, ha a kietlen jövőre gondolt.

Sohasem jutott eszébe a mesterséges világitásnál látott Itha. Reá nézve csak az erdei virág volt, a természet remeke, a napfény és harmatban nevededett borostyán, a hegység tündére, kit elveszített s ki nélkül pusztá, kietlen, sivár volt reá nézve e gyönyörű vidék.

Igy teltek el a téli hónapok, melyek e vidéken csak névről ismeretesek, hol tulajdonképen örök tavasz van s hol a kikelet rögtön forró nyárba megy át. — A napok oly hosszúk lettek, hogy sohasem volt éjszaka s az est alkonyát kétes világítással váltá fel a reggel. Fa és fű telve volt éneklő madárral, a sziklák gerléi föl szálltak a levegőbe s a fecskék átutaztukban eláraszták a vidéket.

Egy reggelen sürgős levelet hoztak Fragóni Fulvió herczegnek Rómából, a király privát kabinetjéből. — Marcassi főudvarmester volt aláírva.

Hivatalos bevezetés után kérdés intéztetett hozzá, hogy nem tud-e Egéria Itha grófnő hol-létéről, mert ez csodálatos módon tűnt el nyolcz nap előtt a Marcassi-palotából s azóta nem sikerült őt feltalálni.

— Meghalt! — kiáltott fel szívből szakadó hangon Fulvió. — Meghalt, s én öltem meg, ki boldoggá tehettem volna.

Leborult a szék karjára, melyen ült és keserves könyök áztatták arczát. — De rögtön felelni kellett, mert a válaszra vártak. Összeszedve minden erejét, tudatta, hogy nem hallott Egéria Itháról semmit, de a következő napon ő maga is keresésére indul.

E választ lepecsételve, útnak indíttatá vissza Rómába Marcassi küldöttjét.

E nap hátralevő részét majdnem önkivületben tölté. Elhatározta, hogy másnap nyakába veszi a világot és felkutatja Ithakát, ha mindjárt a föld nyelte is el, vagy a felhők szárnyain repült el egy más világrészbe.

Mi célból? Azt maga sem tudta. Mert hisz az övé lehetett volna, csak egy szavába kerül akkor, midőn Rómából megfutott Marcassi grófnő ajánlata elől. Most... Most úgy érzé, nem élhet Ithaka nélkül. Talán mert azt hitte, most már igazán örökre elveszíté.

Gyönyörű meleg alkony volt s majdnem öntudatlanul, ösztönszerűleg vánszorgott le a tengerpartra és egy a habok közé benyúló sziklához támaszkodva, szemlélte a mozgásában soha nem szűnő tengert.

A kékes-ezüstös fényű, dagadó hullámokra szegzett tekintettel ült és gondolkodott.

Lassan leszállt az est, apródonkint besötétedett, a csillagok egymás után bukkantak elő és gyúltak fel a láthatáron. Fulvió mély tünődésbe merülve, nem hallotta a közeledő csolnak lubiczkolását, csak akkor riadt föl, midőn az majdnem egészen mellette volt.

Meglepetve tekintett felé. A csolnak elég nagy volt arra, hogy két-három ember elférjen rajta, de csak egyetlen lény ült annak közepében, két kezében evezőt tartva s hatalmas és mégis

nyugodt s rendszeres csapásokkal szelve kétfelől a vizet, mely oly csendes volt ez est alkonyán, mint egy nagy tó sima, mozdulatlan tükre.

Fulvió megismerte a csónakban ülőt, hangosan felsikoltott, felugrott és futott a közeledő elébe . . .

Ithaka volt.

Teljes szépségében, teljes erejében. Úgy ült a zöld fű és galyakkal megrakott járműben, mint egy vízi nympa. Hosszú, bronzszínű haja leomolva vállaira, arcza égett az evezés fáradtságától, szeme tündöklött az örömtől, midőn Fulviót megpillantá.

— Végre itt vagyok! — kiáltá már messziről búskomor, fuvolaszerű hangján s eleresztve az egyik evezőt, a másikkal a parthoz kanyarodott csónakjával.

— Végre, végre! . . . kiáltá még egyszer s odadobta Fulviónak a lánczot, melyet az megragadott és a parthoz erőlsített. Itha kiugrott a csónakból s pillanat alatt szemközt állott azzal, kiről hetek, hónapok óta álmodott, csak az ő emlékével foglalkozván.

A herceg még mindig nem hitt szemeinek.

— Hogy jöttél ide? — kérdé felé tárva elragadtatásában karjait és újra tegezve őt, mintha a Rómában történtek nem is léteztek volna. — Hogy jutottál ide, ki mutatta meg az utat, hogy merted otthagyni Rómát?

Ithaka mosolyogva, ragyogva, sugárzó arc-
czal állt előtte, mint egy viruló rózsatő. Tartása
büszke, öntudatos volt, mint mindig; szemeiben
bátorság, elhatározás tükröződött, mintha azt
akarta volna mondani:

— Hozzád akartam jönni és ime itt vagyok!

Pár pillanatig egymás szemébe nézett te-
kintetők.

— Megszöktem, — mondá aztán a leány, s
arca percz alatt halott sápadt lett a viszontag-
ságokra gondolva, miket kiállt. Sokszor, múlt le
azóta a nap és ugyanannyiszor jött fel, mióta
elhagytam Rómát, de soha egy pillanatra sem
bántam meg, a mit tettem. Itt fogok élni, vagy
itt halok meg.

— Elfognak és visszavisznek, mondá reszketve
Fulvió.

— El fogsz rejteni, mint a hogy elrejtettek
eddig mindenütt. Meg fogsz védeni, ha kell, s
megölni, ha el akarnak hunczolni téled.

— Ithaka!

— Megteszed? — kérdé remegés nélküli han-
gon Itha, míg szeme kérdően esdekelve nyugodott
rajta. — Vagy félsz a *nagyok* hatalmától?

— Nem. Istenemre mondom, nem leszek kisebb
és gyávább, mint te voltál. De el kell rejtőznöd,
senki se tudja, hogy itt vagy. El kell veszíteniök
nyomodat.

— Fönt a sziklák tetején fogok élni, — folytatá örvendő arczczal Itha. — Hol más nem jár, mint a napsugár és a bércek öze, madara és...

— Folytasd... kéré őt Fulvió esdekelve.

— Te! — kiáltá elragadtatva Itha. — Te, kiért elhagytam mindent, ki nélkül nem akartam élni s ezt meg akartam mondani neked, azután meghalni...

A herceget megremegettette ez a vallomás, ezek a mély érzéssel kiejtett szavak, de nem ragadták el annyira, mintha Itha ezt Rómában léte előtt mondta volna.

Megragadta kezét és mélyen tekintett szemébe.

Volt közöttük egy fekete árny, mely Ithaka fejről elűzé a fénykarikát, s ez Fulviót visszatartá, hogy szívére ölelje őt.

— Jer! — mondá a herceg s megfogta kezét. El kell vezetnem innét, még pedig olyan helyre, a hol lehetetlen megtalálniok. Mert keresni fognak, keresnek már elmeneteled óta mindig. Ma kaptam reggel a tudósítást, hogy eltűntél, kérdést intéztek hozzám, hogy nem jöttél-e ide.

Ithaka megdöbbenve hallá e nem várt tudósítást.

— Itt kerestek? — kérdé elfojtott hangon.

— Jónán. De már eltávoztak. Holnap én is keresésedre akartam indulni.

— Te? — kérdé csodálkozva Itha. — Hát nem sejtetted, hogy ide jövök?

— Miből gyaníthattam volna ezt?

A leány meglepetve, megdöbbenve szemlélte, mialatt arczát, nyakát égő láng önté el.

— Nem tudtad, hogy szeretlek? — kérdé oly hangon, oly gyöngéden, a mint csak az az ártatlanság beszélhet, mely megelőzi a legnagyobb szenvedélyt.

— Honnét tudhattam volna?

— Igaz. Nem tudtam beszélni, — mondá elszomorodva Itha. Csak éreztem és azt hittem, te kitaláltad.

— Menjünk, — mondá Fulvió a sziklaút felé vezetve őt. Nem válaszolt neki, mert attól félt, hogy lábaihoz fog borulni. — El kell rejtőzködnöd, még pedig a várkastély lakatlan részén, — mondá előbbi szavaira felelet helyett. — Sies-sünk, Jóna messze van s a bástyákon este örök állnak, alkonyat előtt kell ott lennünk.

Itha kirántá kezéből kezét.

— Nem megyek, — mondá szeliden, de határozottan.

— Miért nem?

— A sziklákra megyek, vagy a tengeren maradok, nem félek senkitől. Nálam van ez, — mondá kését elővonva ruhája ránczából. — Nem félek meghalni.

— Megnehezteltél reám?

— Nem parancsolhatsz szívednek?

— Mit kellene parancsolnom neki?

— Semmit, — mondá Itha s visszafordult az útról és a tenger felé sietett.

Fulvió utána futott.

— Megállj! — kiáltott utána esdekelve. — Beszöld el, miért hagytad el Rómát, miért nem mondtad ott, hogy szeretsz, miért mondod ma, a nélkül, hogy kérdeztelek?

Itha megállt, csodálkozva függeszté reá szemeit, nem érté, a mit Fulvió kívánt tőle. A féltékenységet és a tettetést nem ismeré.

— Mondtam, hogy ide akartam jönni.

— Miért most és miért nem régen tetted ezt?

— Nem volt alkalmam, hogy megszökhessem.

— Igaz ez?

Itha összerázkódott e kérdést hallva.

— Nem hiszed, a mit mondok? — kérdé szenvedélyes kitöréssel.

Fulvió lesütött fővel állt mellette.

— Isten veled, mondá szomorúan Itha, azután megindult s még egyszer susogta: Isten veled!

— Fulvió megragadta karját.

— Ki vagy te? — kérdé tőle remény és kétség között vergődve.

— Itha felrántá fekete ruhájának bő ujját s karján a jegyre mutatott. Nézd ezt és találd ki, miért voltam Rómában?

Fulvió lábaihoz borult.

— Szeretlek... mondá remegő hangon ajkaihoz értetve ruháját. — És hiszem, a mit mondasz.

Itha lehajolt hozzá és hajára tette kezét.

Ezalatt a nap végleg beburkolódzott a tenger felett úszó sötét felhőkbe és egyszerre sötét lett.

— Elkésünk, — mondá felugorva Fulvió. — Ha nem sietünk, meg fognak látni.

— Maradjunk itt a parton az éjjel, alig három óra hosszát tart a sötétség s harmatban érkezik meg a reggel.

— Nem, nem, — mondá Fulvió és magával vonva őt, sietve mentek fel a hegyi úton, mely még sötétebb volt a nyílt partnál, hol a lát-határt megvilágítja a végtelen síkság titokzatos fénye.

Gyorsan haladtak egymás mellett. — Talán mindkettőjüket ugyanaz az eszme foglalkoztatta, de nem beszéltek róla.

Mi lesz most? Mi fog történni? Mit rejt magában reájuk nézve a jövő?

Teljes sötétség vette őket körül, itt-ott az égen keresztül cikázott egy villám. Nem jelentett zivatart, csak az erős légnyomás okozta, de Fulvió mind a mellett aggódva tekintett a magasba.

Gyorsan sietve előre, végre a bástyákon voltak. A kapu még tárva, seholsem lehetett az öröket látni.

— Hála Istennek — suttogá a herczeg. — Gyorsan lépünk be. A kastély hátulsó felén megyünk be, mert a vestibulben lehetetlen volna nem találkozoznunk valakivel.

A park lombos útjain haladva megkerülték a kastélyt s egyik melléklépcsőn mentek fel. Fulvió a hosszú sötétes folyosón végig vezetve társnőjét, Mája szobája előtt állt meg s a kilincsre téve kezét, halkán mondá:

— Májától nincs mit félnünk. Ő inkább meghal, mint hogy eláruljon.

Itha szó nélkül intett fejével.

Beléptek.

Az öreg olasz nő homályos lámpavilágnál üldögélt, olvasót tartva kezében, de felriadt midőn a herczeget belépni látta, s utána a magas női alakot, mely ismeretlennek látszott előtte

— Mája! — mondá örvendő hangon Itha.

— Aranyos madaram! — kiáltott az öreg, azonnal megismerve hangját, s felé futott, de a herczeg csendre inté.

— Ithaka titokban van itt. Senkinek sem szabad tudni jöveteléről. Életünk forog koczán, az enyém és az övé, ha ittléte kitudódik. Vigyázz, Mája, hogy öreg fejed és nyelved ezt a veszélyes titkot megőrizze.

— Esküszöm a szűz anyára.

— Jól van! Tudom, hogy nem árulsz el.

Most itt hagyom neked kedvenczedet. Ha minden csendes lesz a kastélyban, eljövök.

Ithaka egy mély és bensőségteljes tekintettel vett búcsút tőle, midőn elhagyta a szobát.

Végig menve a hosszú folyosón saját lakosztályába lépett be, s Jerdánt ott találva lerendelé a pakolást.

— Hagyja abba, — mondá a csodálkozó komornyiknak, ki urát sohasem tapasztalta szeszélyesnek eddig. — Nem utazom. Időváltozás lesz, a tengerparton a Bórát éreztem emelkedni, s a mult őszone megsérült lábam fáj. Nem megyek útra ily fájdalommal.

Azután tovább ment. Ebédhez ült, de majdnem minden ételt érintetlenül hagyott, alig várta, hogy vége legyen az estének. Tizenegy órakor már minden gyertya el volt oltva. Jerdánnak tudtára adta, hogy nincs reá szüksége, szobájába megy és olvasni fog, s majd levetkőzik maga. Ő mehet aludni.

Mind e rendeletek kiadásánál a legnagyobb erőre volt szüksége, hogy belső izgatottságát el ne árulja. Úgy volt, mint az ittas, ki annyira még öntudatnál van, hogy titkolni akarja állapotát, de minden perczben attól kell félnie, hogy észreveszik azt rajta. Nyugodt csendes modorban beszélt öreg komornyikjával, s midőn azt távozni látta és léptei elhangzottak a folyosó

távoli visszhangjában, már nem volt ereje tovább időzni. Elfújta hálósobájában a gyertyákat, ki-
osont az ajtón és saját házában, mint tolvaj lo-
pódzott a sötét folyosón Mája szobája ajtajához,
s ott a legcsendesebb módon lépte át a küszöböt.
A legvonzóbb látvány fogadta, midőn oda belépett.

Ithaka megváltoztatta iszaptól, víztől, sár-
tól összemocskolt ruháját s Mája ráadta volt
régí fehér gyapot öltözkének egyikét, miben ő
oly költőien szép volt. Hosszú haja lebontva, vé-
gig dülve feküdt a pamlagon, karját a vánkosra
s fejét kezére támasztva hallgatta Máját ki lá-
bainál ült és regélt neki azon hosszú más fél év
eseményeiről, napjairól, mialatt óráról-órára várta
őt, s mialatt soha egy perczig sem tudta feledni.

Ithaka mosolygva hallgatá.

Szemei az átelleni ajtóra voltak szögezve,
melyen Fulviónak kellett jönni, s mely végre
megnyilt és ő belépett.

Az öreg nő elhagyta helyét, hogy átadja azt
urának, s a mellékszobába vonult.

Fulvió megállt pár lépésnyire Ithától, hogy
jól megnézhesse. Sem a tengerparton, sem útkok
alatt nem volt arra elég ideje.

Meg volt lepetve a változáson, mely rajta
végebe ment, mióta utólszor látta.

Mély pillantású szemei a nap égő sugarait
foglalták magukban. Ajkain öntudatos mosoly

ült. Homlokán az ész és fejlettség jele tündöklött s termete erőteljes deliségében a görög mondákban szereplő fiatal istennőkre emlékeztetett.

Fulvió meg volt bűvölve így látva őt, elszédülve omlott le a pamlag mellé és kezét kezébe vette.

— Beszélj! — mondá neki gyengéden, szenvedélyel, forró lázban reszketve. Beszélj soká, mindig, örökre, hogy én ... hogy én hallgathassalak.

Itha mosolyogva nézett reá.

— Elmondom, a mit tudni akarsz, — kezdé hal-
kan, komoly hangján, mely a műveltség és tanul-
mány által édes zengzetűvé vált. — Éltemet és sor-
samat az udvarnál s azt, a miért Rómát elhagytam.

Fulvió arczára felhő szállt. Még mindig nem volt megnyugtatta, de Ithaka látása elszédíté, lecsillapítá kételyeit. Most, hogy arról kezdett beszélni, újabb, kellemetlenebb érzés szállt lelkébe, mint valaha.

— Dobsiádó vitt az udvarhoz, kinek Ossimó grófné adott át, — kezdé pillanatig felvillanó szemekkel.

Azután elhallgatott. Kezét ökölbe szorítá, mintha valakit le akarna ütni.

Ez a valaki Olympia grófnő volt.

— Nem tudom, mit beszélt Dobsiádó a király-
lyal, de annak következtében Monte di Capóra
vittek, onnét vissza Nápolyba, azután Rómába, hol
Marcassi grófné palotájában laktam s hol jól bántak

velem. Tanultam mindenfélét, nyelveket, zenét és tudományt s kivéve, hogy elvették tőlem szabadságomat, Jónát és téged: eléggé boldog voltam.

Nemsokára egy nagy pecsétetes pergamenre írt levelet adtak át s azontúl mindenki grófnőnek hitt és Egéria Ithakának kellett magamat neveznem.

— A királytól nyerte, gyermekem, ezt a kedvezményt, — mondá Marcassi grófné, — ha Rómába jön, meg kell neki köszönni.

Pár hét múlva a Quirinálba mentem s a királyhoz vezettek, ki nagyon kegyes volt irántam. Hosszasan beszélgetett velem, kikérdezett múltam eseményei felől, azután elbocsátott és visszavezettek a Marcassi-kastélyba.

— Nem szorította meg kezedet, vagy nem csókolta meg homlokod? — kérdé Fulvió.

— Nem. Midőn először vezettek hozzá Monte di Capón, — folytatta pirulva Itha, — fel kellett húznom ruhám ujját karomon s a király rápillantott az ott lévő jelekre és komoly pillantással, szeretettel simítá meg hajamat.

— Gyakran láttad őt? — kérdé lázas érdekel Fulvió.

— Nagyon ritkán, — viszonzá Itha csodálkozva pillantva rá. — De tudtam, hogy tudakozódik rólam, s hogy az ő kegye az, a miért oly jól bántak mindenütt velem.

— Ki beszélt veled ez összeköttetésről?

— Maga a grófnő is és a hozzám járó mesterek, mesternők, kiktől tanultam. Azt mondák, közel rokona vagyok a királynak.

— És te boldog voltál sorsod e változásán.

— Eleinte megnyugodtam abban, azután megszállt a vágy elvesztett szabadságom visszaszerzése után. Tudtam, hogy nem távozhatom s ez bússá, levertté, beteggé tett, csak akkor kezdtem újra élni, midőn veled az udvari bálban összejöttem. Szívem azt kiáltá: Itt van a szabadság!

— Szegény Itha. Örültél látásomnak s mégis hideg, tartózkodó voltál irántam.

— Vigyáznom kellett. Minden tettemre, szavamra, mozdulatomra ügyeltek.

— Sohasem mentél ki Róma utcáira?

— Zárt kocsiban, nagyon ritkán. A misét mindig a palota kápolnájában halgattuk.

— Szomorú életed volt? — kérde kezét ajkaihoz szorítva Fulvió.

— Ha csak szomorú lett volna! De szökésem előtt már kiálhatatlan volt.

Egy napon Marcassi grófnő azt mondta. a király kívánja, hogy férjhez menjek s kiválasztotta számomra a férjet.

— Valóban?! — kiáltá meglepetve Fulvió.

— Ki volt az... megmondták nevét?

— A grófné szalónjában találkoztam vele, de egyetlen szót sem szóltam hozzá.

-- Hogy hívják?

— Hallottam nevét, de elfelejtém. Elhatároztam, hogy meghalok, de neje nem leszek.

— Most már tudod, mi a halál?

— Megsemmisülés, — mondá komoran Itha.

— Nem létezni, eltemettetni mint Leticzia és porrá lenni mint a tenger fövénye.

— És lelkünk... mi lesz lelkünkől a halál után?

— Feltámadunk, kik jók voltunk, mint a vallás mondja. A bűnösök lelke elég a gyehennában.

— Ki tanított minderre?

— Páter Lorenzo, a ki gyóntatott.

A herczeg elragadtatva hallgatá. Alig hitt szemeinek, füleinek. e változást látva Ithán.

— Pár nap múlva ismét találkoznom kellett, ekkor már vőlegényemmel. Megdermedve mentem vissza szobámba s elhatároztam hogy megszököm.

— Ezt rosszul tetted. Mindkettőnket elveszíteél e tetteddel.

— Te nem vagy oka annak, a mi történt, — mondá karjaival átfonva az ifjú nyakát Itha.

— Miért ne tenném ügyedet a magamévá? Szeretlek és együtt halunk.

— Nem, nem, te élni fogsz, én pedig örömmel halok meg, mert hallottam ajkaidról hogy szeretsz.

— Folytasd, — kéré Fulvió.

HUSZONHETEDIK FEJEZET.

Szobámba érve e találkozás után, szökési tervemmel foglalkoztam.

Ablakaim a kertre nyíltak. Az emelet alacsony volt. A falak vastag indájú zöld borostyánnal befutva, valóságos lajtorját képeztek, és én, ki fákon és sziklákon növekedtem, tudtam, hogy lekúszni ez indákon nekem könnyű játék. Elhatároztam, hogy ezen az úton távozom.

Bevártam, míg a palotában minden csendes lett. A grófné színházba, onnét társaságba ment. A cselédség szintén eltávozott vagy lefeküdt, s én sötétre csinálva szobámat, kimásztam az ablakon és biztos kézzel ragadva meg a borostyán indáit, fokról-fokra alább és alább ereszkedém, míg végre lábaim a kert puha pázsitján nyugodtak.

Semmi sem volt nálam, mint késem és néhány arany.

— Vakmerő bátorság!

— Mitől féltem volna?

— A büntetéstől, ha megtalálnak és visszavisznek.

— Nem is gondoltam arra! Nem szoktam félni semmitől, bár...

Elakadt és szomorúan függeszté szemét a herczegre.

— Miért akadsz el? — kérde Fulvió, — miről gondolkozol?

— Az az idő, mely alatt nélkülöztem a friss levegőt, a tenger szélét és a szabadságot, — mondá leverten, — nagyon rosszul hatott reám; majdnem félénkké tett; elvette önbizalmamat; gondolatban támaszt, védőt kerestem, mit sohasem tettem az előtt és ez a támasz — te voltál!

Fulvió gyönyörrel viszonzá kérdő pillantását.

— És nem csalódtál! Reám számitanod mindig lehet. Én nem hagylak el, de egyben biztos akarok lenni!

— Biztos, miben?

— Hogy szeretsz engem, s hogy e kezét soha nem szorítá meg senki, ez ajkat soha nem érinté még férfi-ajk.

Itha arczát ujólag bibor pir önté el.

— Mit értesz ez alatt? — hebegé zavarral, csodálkozással.

— Neked adom életemet, de úgy akarlak birni,

a mint a természet alkotott, — mondá szenvedélylyel, — úgy, a hogy Isten kezéből kikerült, tisztán, ártatlanul, egészen!

Itha meglepetve húzódott vissza tőle, ösztönszerűleg veszélyt gyanított.

— Nem értem, mit beszélsz, — mondá lehangoltan. — Csak annyit sejtek, hogy kételkedel bennem.

— Mióta érezed, hogy szeretsz? — kérde a herczeg.

— Mióta itt valék először, s Leticzia háza miatt könnyörögtem.

— Soha sem mutattad.

— Sohasem kérdezted és én alig tudtam beszélni.

— Igaz... folytatod elbeszéléседet, hogy jutottál Rómából idáig?

Itha hátra simítá haját, mely arczába hullott, s folytatá.

— A sötét kertben voltam. Gyorsan mentem a kapu felé. Tájékozni mindig jól tudtam magam, mint mindenki, ki a szabad ég alatt nevedik; ösztönszerűleg a legközelebbi irányt választám, s néhány percz alatt a kapunál voltam.

Az még szerencsére nyitva volt, de ha nem lett volna is, a vaskerítésen átmásztam volna.

A Piazza del Monte Cavallón voltam, szemben a Quirinállal, hol örök sétáltak föl és alá,

de nem törődve velök, átosontam a téren s befordultam a legközelebbi utczába, melyen majdnem végig futottam, hogy mielőbb távol lehessek onnét, hol reggel keresni fognak.

A Laterán templomhoz jutottam, hol késő esti mise volt s beléptem oda és imádkoztam.

Lassanként eltávozott a közönség és senki sem maradt, mint a templomszolga, ki oltogatni kezdé a gyertyákat és távozni készült.

Hozzá léptem és megszólítám.

— Faluról jöttem Rómába, — mondám. — A Tiber mentében lakom. Elkéstem és nincsenek Rómában ismerőseim. Nem adnál az éjszakára szállást?

Végig nézett rajtam. Talán jó hatást tett reá kérő hangom, mert késznek nyilatkozott óhajtasom teljesítésére, s midőn elvégzé dolgát, családjához vezetett, mely fiatal asszonyból s egy kis gyermekből állt.

Az asszony betegen feküdt s én egész éjjel ringatám a gyereket, hajnalban egy aranyat tettem a vánkosára, s megcsókoltam, mielőtt távozáim.

A templomszolga megmondá az irányt, melyben haladnom kell, ha a Tiber mentén ki akarok jutni Rómából s én útnak indultam és délre érkeztem a legközelebbi helységbe, hol ismét jó emberek hajlékában pihentem meg, kik eleinte

gyanúval fogadtak, de meggyógyítva egyetlen beteg tehenőket, gyorsan kegyeikbe jutottam.

— Nem is tudtam, Itha, hogy te orvosi tudományyal is bírsz, — mondá mosolyogva Fulvió.

— Ismerem a füveket és azok hatását; nem egy elalélt nyulat, zergét vagy kecskét gyógyítottam meg, midőn még köztük volt lakásom, s ezt nem felejtém el.

— Folytasd, folytasd, — mondá a herczeg. — Élvezet hallgatni beszédedet.

— Az egész napot e jó embereknél töltém. Öreg földművesek voltak. Szegények, de hálából adtak reám csinos paraszt ruhát, minőt Róma környékén hordanak a pór leányok. A férfi egyetlen lovát befogva, kocsin vitt a szőlőhegyeken és erdőn keresztül a legközelebbi helységig, hol pásztor embereknél, rokonainál szállásolt el, s hol ismét egy egész napot tölték.

Fulvió lélekzetét visszafojtva hallgatta.

Itha hátraveté magát fekvő helyzetében, a szoba kupolájára függeszté szemeit s útjának emlékeit, részleteit kutatta. Mindent híven, a legcsekélyebb apróságig kívánt előadni.

— Innét másnap gyalog indultam el és nagyon sokáig mentem, este érkeztem a tengerpartra, hol egy város kikötőjébe jutottam. Itt a hajók között elbújva vártam, míg egy üres csónakot

megpillantok, melyen a sík tengerre jutok. Ez volt reám nézve a szabadság.

Kissé fölemelkedett e szavak alatt s arcza még ma is sugárzott az akkor érzett reményre. Mint egy fiatal istennő, úgy tűnt föl Fulvió előtt bátorságában, reménységében. Arcza e perczen visszanyerte ragyogó színét, szeme felvillámlott, mint a sasé, mely keresztülszeli a levegőt.

— Lassú evező-csapásokat hallék s délről egy öreg halászt láttam közeledni. Bárkája hallal volt megrakva és a jármű orrában halvány mécs pislogott.

Szemügyre vettem. Nagyon jó, becsületes képe volt. Kibújtam a nagy hajók közül s hozzá léptem.

— Tudod-e, bátya, merre fekszik a Hekatahegység? — kértem tőle.

— Onnét jövök, Sansovinóban voltam.

Erre a névre rezgésbe jött szívem, minden rossz és jó a multból emlékembe tolult.

— Nem vinnél el engem oda? — kértem tőle.

— Mikor? — kérde ő, vizsgálódva függesztve reám szemeit.

— Most, mindjárt e perczen indulhatunk.

— Honnét jössz és kihez akarsz ott menni?

— Juliánóhoz, a ki nagybátyám, s a ki az öreg Leticzia házáat vette meg a hegy torkolatánál.

— Juliánóhoz? — kérde vizsgálódva. — Igaz

ő a Hekata aljában lakik. Tehát hozzá mégy, s nem vagy az, a kinek gondoltalak?

— Kinek gondoltál?

— Olvasd ezt, — mondá ő egy nagy iv papirost szétbontva, melyen vörös betűkkel a következők voltak írva:

«A római hatóság részéről mindenkinek tudtára adatik, hogy folyó hó 12-én este tíz órakor a Marcassi palotából csudálatos és megfoghatatlan módon tűnt el Egéria Ithaka grófnő, s azóta semmi nyoma sem mutatkozik. Felszólíttatik mindenki, a ki föntnevezettnek hollétéről vagy tartózkodási helyéről tud valamit, azt haladék nélkül tudassa a hatósággal, hol gazdag jutalomban fog részesülni.»

Alább a személyleírás következett.

Fulvió összecsapta kezeit.

— És az öreg halász nem ismert reád? — kérdé lélekzetet is alig véve a feszültség és felindulástól.

— Ez a nagy haj lehetett volna árulóm, — mondá búskomoly mosolylyal Itha, — de fekete csipkekendő fedte s az öreg ember nem képzelte Egéria grófnőt paraszt-öltözékben.

— És te nem rezzentél össze e kiáltvány olvasásakor?

— Nem! Összeszedtem minden bátorságomat s felkaczagtam.

— Azt hitted, én vagyok az eltűnt grófnő? —
kérdém tőle.

— Nagyon szép vagy... — mondá ő, reám
bámulva s én ekkor kezdtem nyugtalankodni.

— Nos, megyünk a bárkán? — kérdém félre
fordítva fejemet.

— Ma nem, holnap reggel, ha tetszik és ha
tudsz fizetni, mert ingyen nem megyek.

— Mit kívánsz?

Megmondta az összeget, mire már nem emlé-
kezem s én megigérttem neki.

— De itt kell hálnod, — mondá a halász. —
Maradj a bárkán, hogy pitymallatkor indulhas-
sunk. Én bemegyek a városba élelmiszerért, te
pedig vigyázz a bárkára. E halakat magammal
viszem s eladom.

— Mindent megigérttem és beugrottam a bár-
kába. Boldog voltam. Az volt egyedüli vágyam,
hogy ne kelljen a városba mennem vagy a par-
ton maradnom, hol a kiáltvány minden árboczon
ki lehetett ragasztva, s rettegnem kellett, hogy
rám ismernek.

Midőn a hajós távozott, térdemre hajtott kar-
ral s kezembe nyugtatott fejjel ültem a bárká-
ban és gondolkoztam. Véghetetlen vágy száll-
meg mielőbb a Hekáta hegységben lennem és
különösen itt. Félelem szállt meg. Ha elfognának
és vissza vinnének innen — gondolám — meg-

halok, mert elhatároztam, hogy megölöm magamat, mintsem a Marcassi-palotába visszatérjek, és ez a félelem vitt reá, hogy feloldjam a bárka lánczát, eltaszítsam azt a parttól s összeszedve régi erőmet, az evezéshez lássak és kiiramodjak a sík tengerre.

Fulvió ijedten nézett reá.

— Egyedül, irány, tájékozás és imeret nélkül indultál útnak? — kiáltá bámulva.

— Az irányt tudtam, mert láttam a halászt megérkezni, azután a jó sorsra bíztam magamat és mentem egyenesen előre.

Fulvió megcsóválta fejét.

— Ez este volt s én egész éjjel utaztam a holdvilág fénye mellett. Ezüstös sávok úsztak kétfelől mellettem, csendes szél emelkedett utánam, mi gyorsítá a menetelt és könnyíté az evezést, de hajnalban már halálosan kimerültem.

— Szegény Itha, szegény gyermekem.

— Oh. ne szánakozzál rajtam, — mondá megragadva Fulvió kezét a leány. Oly boldog voltam. Körülöttem víz, fölöttem a csillagos ég, távolban a Hekata-hegység kékes bércei, előttem a reménység, távol és közel a szabadság.

— De hisz nem a bárkán, hanem egy parányi lélekvesztőn érkeztél ide.

— Hallgass tovább... Még nem jött föl a nap, midőn éreztem, hogy a part felé kell tar-

tanom és valahol megpihennem, mert erőm elhagyni készült.

Kikötöttem. A Hekatát már ködös körrajzokban láttam. Szívem előre vitt volna, de karjaim nem bírták tovább vinni testemet. Oh, mily kín volt ez! Először sírtam életemben keservesen.

Fulvió felemelte hozzá karjait és magához akarta ölelni, de Itha szeliden eltolta magától s csak arcát hajta az ifjú tenyerébe, ki összerázkódott forró lehelletétől.

— A parton, — folytatá halkán, mintha tétovázna a további szavakkal, — egy hajós-gyereket pillanték meg, ki ama kis csónakban himbálódzott.

— Cseréld el lélekvesztődet bárkámmal, — mondtam a fekete szemű, boglyas hajú fiúnak.

Az hajlandó volt az előnyös cserére. Egymás mellé ültünk a hajnal sugaraitól megaranyozott kavicsos. A fiú megosztá velem reggelijét, én pedig egy aranyat nyomtam kezébe, melynek látára fölsikoltott örömében.

Délig kipihentem magamat. Beppó — így hívták kis barátomat — feldíszíté a kis csónakot, füvet, kagylót és vizi babot hintett le s én beszálltam. Isten hozzádot mondvá neki, útnak indultam, ő kendőt lobogtatott utánam s én a tenger védszentjének nevével ajkamon, megindultam a távolban kékellő bérczek irányában és szerencsésen megérkeztem...

— Isten vezérlett, — mondá elragadtatva Fulvió. — De mi lesz most? Mindenütt nyomot hagytál magad után. A lélekvesztőt mielőbb meg kell semmisíteni, korán hajnalban lemegyek és a víz alá szorítom.

Ekkor Mája lépett a szobába ezüst tálczával, melyen bor, hideg hús és sütemény volt. Ithakának hozta, de a herczeg ijedten kiáltott fel:

— Mit tettél Mája, tudattad, hogy a kastélyban idegen van...

— Azt mondtam, hogy a születésnapomat ünneplem ma este s a szakács ezt a kis vacsorát küldte számomra.

— Okosan tetted, Mája, köszönöm. — mondá örvendő arcczal Itha. — Valóban éhes vagyok, ma egész nap csak azt a pár falatot ettem, mit a halászfű, Beppó, adott, sült halat és fekete száraz kenyeret.

Mája egy kis asztalt húzott a chaise-longue közelébe, melyen Itha feküdt, reá helyezte a tálcát, azután ismét magukban hagyta őket.

Itha előbb egy pohárka bort ivott s utána valamit evett.

— Mennyi fáradságot, mennyi nélkülözést okozott neked az idejövetel, — mondá gyengéden Fulvió s gondolatban utána tette: Én ettől mind megmenthettelek volna.

— Nekem a nélkülözés és fáradság nem

új nem is szokatlan. Boldog vagyok, hogy itt lehetek.

— Utközben és Rómában léted alatt sokan láttak, — folytatá a herczeg. — Nem voltál kellemetlenségeknek kitéve?

— Miféle kellemetlenségeknek?

Fulvió zavarba jött. Oly őszinte, ártatlan és csodálkozó volt e kérdés, hogy elhalt ajkán minden oly szó, mi magyarázatot adhatott volna.

— Nem, nem, — gondolá bűnbánóan. — Ithához még a gyanú sem férhet s őrzöngő voltam, midőn eldobtam magamtól a boldogságot és ezerszeres büntetését érzem most kételyeimnek.

A leány csodálkozva szemlélte, meg nem foghatta mért nem felel kérdésére. Mind a mellett elhatározta teljesen meggyőződni.

— Soha sem akart senki megölelni vagy megcsókolni? — kérdé, gyorsan ejtvén ki a szavakat, hogy mielőbb túl essék rajtok.

Itha leejté kését, villáját tányérjára, s fejét büszkén hátra vetve mondá: Engem megölelni, megcsókolni... Minek?... Nincs nekem sem rokonom, sem atyám és anyám, a kik ezt tehetnék.

— Igaz, — mondá Fulvió, közelebb huzódva hozzá s megragadta karját. — Édes Ithám, kit szeretsz s ki szeretlek! Nekem sem engeded, hogy keblemre szorítsalak?

A leány fájdalmasan nézett reá.

— Nem, — mondá gondolkodva. — Neked sem! Szeretlek, de te sem vagy nekem semmim.

— Te pedig nekem mindenem vagy e földön, — szólt elragadtatva Fulvió.

Itha ölébe eresztett karokkal ült helyén. Hasonlított azokhoz a művészi szobrokhoz, melyekben a régi klasszikus görög nők maradtak megörökítve. Egész alakján végig omló haja vöröses barna fátyolba látszott őt betakarni, s csak egy kisé kellett volna mélyebben lehajolnia, hogy Fulviónak eszébe juttassa Márhát a feszület lábainál.

— És mégis el fogunk válni, — mondá hal-
kan, vontatva, gondolkodva Itha. — Ellenségeim
nem fognak nyugodni, míg el nem szakítanak
innét.

— Ellenségeid? kik azok?

— Ossimó grófné!

— Olympia! honnét tudod ezt?

Itha szeme felvillámlott e névre.

— Gyűlöltem, midőn még nem tudtam e gyű-
löletet szavakba önteni, gyűlölöm most, midőn el-
mondhatom, hogy ő volt az, a ki engem állattá
aljasított.

Fulvió megnémult a bámulattól.

— Olympia?... Hát emlékezel reá a mult-
ból? — kérdé egyidei hallgatás után.

— Mióta élek, mióta emlékezem.

— Miért nem mondtad ezt nekem azelőtt?

— Mondtam, hogy nem akarok vele egy föld alatt lakni. Pedig jobb lett volna itt maradnom, mint a vadászházba mennem, a honnét elcsalt, hogy Dobsiadónak adjon.

— Beszélj nekem a multról, Itha, — könnyörgött a herceg, ki világrajöttének első perczétől kezdve szerette volna őt ismerni.

— Emlékszem, de mindenre csak homályosan; egy virágos szigetre, nagy erdőségre, hegyekre és a tengerre, hol gyermekségemet töltém. Azután elvittek egy nagy pompás kastélyba, hol nagy kertben szaladgáltam. Lóra ültettek. Jól bántak velem. Jobb czipőt és ruhát adtak, mint azelőtt. Hajamat megfésülték, de beszélni nem tanítottak meg, alkalmasint hogy el ne tudjam mondani, ki vagyok.

— Szegény Itha! Verd ki fejedből a multat, szenvedéseidet és azt, hogy valaki-elvihetne innét. Az én házamban, az én védelmem alatt vagy s nincs erő és hatalom, mi elszakíthatna tőlem.

A leány hálásan viszonzta szerelemtől áradó pillantását. — És ha mégis kényszeríteni akarnának a távozásra, — mondá erélyes, szenvedélyes, majdnem a régi vadsággal, — megölöm magamat!

Fulvió megdöbbenve szemlélte. Tudta, hogy

a mit Itha e perczen mondott, az szóról-szóra úgy van.

Tétovázás, gondolkodás nélkül döfné saját szívébe a mindig magánál hordott kést, melylyel egykor Juliánót akarta megölni s melyet oly ügyesen tudott elrejtteni, hogy még Marcassi grófné házában sem vehették el tőle.

Mája e perczen betekintett a mellékajtón.

— Nagyon későre jár az idő, herczegem, — mondá alázatos, de figyelmeztető hangon. — Itha fáradt lehet, engedd őt lepihenni.

Fulvió kedvetlenül, vontatva hagyta el helyét.

— Májának igaza van, — mondá a leány kezeit csókjaival halmozva. — Jó éjszakát, Isten veled holnapig!

— Nem is tudod még, — mondá mosolyogva Itha, nem bocsátva el a herczeg kezét, — hogyan lettem grófnővé és hogyan kaptam az Egéria nevet?

— Igaz! Ezt még el kell ma mondanod.

Mája fejcsóválva húzódott vissza és megszámitá az órát, mely a toronyban e perczen egyet ütött éjfél után.

Fulvió visszaült helyére.

Itha vállára hajtá fejét.

— Tudom, hogy egyikünket sem különösen érdekel az, a mit elmondani akarok, — kezdé Ithaka. — De nem akartam még elválni tőled...

Valami különös belső szózat mondja nekem, hogy ez az utolsó együttlétünk.

— Itha, kedvesem!

— Nem félek a haláltól, nem is tudom mi az. Még mindig Leticziára gondolok, ha a megsemmisülés jut eszembe, ki néma, mozdulatlan lett. Nem tudott felelni kérdésekre, pedig szeretett élni és nem akart meghalni.

— Leticzia öreg volt, te az élet hajnalán vagy!

E felkiáltást felelet nélkül hagyta Itha, ajkán szomorú mosoly repült át. Neki nem volt tapasztalása, kevés ideje volt tanulni, de oly hatalmas ösztönnel birt, a mi mindent kárpótolt nála.

— Egy napon Marcassi grófné nagy papiros tekercset hozott szobámba, melyről sárga szalagon királyi pecsét függött. Fölbontván az iratot, felolvasá annak tartalmát, mely királyi kegyről szólt, s az Egéria nevet, grófi rangot és Toskánában nagy birtokot adományozott.

— Tehát gazdag vagy? — kérde enyelegve Fulvió.

— Nem tudom, mire való a pénz, a gazdagság, a név, s nem is törődöm velök. Rám nézve csak kétő bir értékkel: a szabadság és az élet, de ez utóbbi csak — veled.

Fulvió meg volt részegedve.

Felugrott helyéről. — Holnap Rómába utazom,

— mondá — és megkérem kezedet a királytól,
 — mondá lelkesülten.

— Elárulod ittlétemet? — kiáltá rémulten Itha.

— Nem lesz semmi bántódásod. Örömmel veszik ajánlatomat.

— Ne tedd! ne tedd! — kiáltá könyörögve Itha és kétségbeesésében Fulvió karjaiba veté magát.

Minden, a mi zsarnoki, makacs és vad volt természetében, ama nagy szenvedélybe olvadt fel, mit Fulvió iránt érzett. Ő érte akart élni, türni, elrejtőzködni, csak el nem szakadni tőle, s ő, ki sohasem kért az életben senkitől semmit, ki még a lehelettől is ösztönszerűen visszahuzódott, mely tiszta arcát érhetne volna, átkarolá könyörgésében Fulvió nyakát, oda engedé magát csókjainak, öleléseinek és könyes szemekkel esdekelt neki, hogy szándékáról lebeszélje.

— Jó, — mondá szakadozottan, mámoros érzéssel a herczeg. Jó, maradj itt titokban, a meddig valamely véletlen fel nem deríti itt létedet és akkor kérem meg kezedet s akkor fogunk az oltár elé lépni, addig — szeress, mert én imádlak.

— Igéred ezt, esküszöl reá? — kérdé mohó örömmel Itha.

-- Esküszöm a jövő boldogságára!

— Most menj és hagyj aludnom, — mondá a leány s félig behunyt szemmel hullott a chaise-longue puha párnái közé.

Nagyon ki volt merülve.

Fulvió habozott. Gyönyörtelten szemlélte őt, de e perczben Mája lépett be a mellékajtón, s ő sóhajtvá hagyta el a szobát.

Országos Széchényi Könyvtár

HUSZONNYOLCZADIK FEJEZET.

Alig hajnalodott, midőn Fulvió elhagyta ágyát és sietett le a tengerpartra, hogy elsülyeszze a csolnakot, melyen Itha előtte való este Jónára érkezett.

El kellett tüntetni a nyomot, hogy meg ne találják Ithakát s ő ezt nem bizhatta senkire. Gyors léptekkel sietett a part felé, alig várta, hogy ismét visszamehessen s Ithaka közelében legyen.

Nem remélte, hogy Itha Jónán léte sokáig titokban maradhasson, de oly boldog volt s anyyira átadta magát a szerelem varázsának, hogy rá sem gondolt, mi fog történni akkor, ha Ithát nála megtalálják.

Meg volt győződve, hogy az egyedüli helyes tett részéről az volna, ha tudósítást küldene Rómába, hogy Itha nála van s egyszersmind meg-

kérné kezét. De megígérte neki, hogy nem teszi így azt nem tehetné. Megmondani azt, hogy Marcassi grófné megkínálta őt a leány kezével s ő visszautasította, nem akarta. Az okot, a miért tette és gyanúját úgy sem közölhette volna vele. Jobbnak tartotta egészen hallgatni arról s rábizni a sorsra és véletlenre a jövőt. A mi legfőbb volt neki, hogy Itha közelében legyen, az megtörtént. A többivel nem törődött, az egész világ közönyös volt reá nézve.

A bércek tetején már tündöklött a fölkelő nap, de a völgyben még minden szunnyadt. Magas dagály volt. A tenger messze kidobta hullámain s vad morajjal csapkodta a habokat a sziklákhöz.

Fulvió nyitott ajkakkal szívta be az erős, üde tengeri levegőt, miközben megragadta a csónak lánczát, kihúzta, telerakta kavicssal, fenekén két nagy lyukat fúrt s hatalmas lökéssel dobta be a hullámok közé. Azután utána nézett.

Eleinte majd le, majd földobálták azt a hullámok. Lassankint megtelt vízzel, fölfordult és elmerült s Fulvió nem látta többé... Szerencsésen eltűnt a láthatárról. Elsülyedt, még nyoma sem látszott.

Megnyugtatra fordult vissza az úton és sietett fölfelé a sziklák között. Képzelete messze előre szárnyalt, megelőzte lépteit s gondolatban már

Ithánál volt, mielőtt a bástyák kapuját elérte volna.

Alig érkezett szobáiba, midőn Jerdán egy idegen lovas ember érkezését jelenté, ki már az éjszaka jött, de az őrök nem eresztették be a kapun s kívül tölté az éjet.

Fulvió megdöbbsent e hírre. Önkéntelen összeköttetésbe hozta azt Itha ittlétével, s alig birta nyugodt hangon kiejteni:

— Vezesse be hozzám az idegent.

A komornyik távozott s ő fel és alá járkálva tölté azt a rövid időt, mely Jerdán távozta s az idegen jövetele közé esett.

Komor aggodalommal tűnt e néhány percz. Fulvió élénken fordult vissza, midőn az ajtó fel tárult és az idegen belépett.

Soha nem látott alak állt előtte. Öreg marciális kinézésű ember volt. Idegenszerű öltönyben minőt a herczeg még sohasem látott, s mely olasz viselet bár, de igen messze vidékről való lehetett.

Jerdán bevezette őt s visszavonult.

— Bocsánat, kegyelmes úr, — kezdé mély hajlongással az idegen, süvegét kezében tartva s mellére szorítva, — bocsánat, hogy bátorságot vettem magamnak magas színe elé kerülni.

— Mit kíván és ki részéről jön? — kérdé feszült várakozással Fulvió. Nyugtalan volt, mert az öreg ember külseje és arcza nem tetszett neki.

— A magam ügyében, kegyelmes herczeg. Nevem Sanctis Péter, s messze innét Ithaka szigetén lakom.

Fulvió önkéntelenül megrázkódott.

— A Neián hegy tövében, a Kanakonpetra nevű szikla árnyékában, — folytatá Sanctis szomorú hangon és szomorú arczczal.

— De hát hogy jön oly messziről ide... és mi célból, hozzám... ki soha sem jártam arra?

— Nem először vagyok e vidéken, uram. Évek előtt a novemberi vásáron jártam Sansovinóban, akkor — évekkel ezelőtt egy ifjú leány is volt velem.

Fulvió feszült figyelemmel hallgatá, de nem felelt, félt elárulni nagy felindulását. Az idegen némán nézett a földre, süvegét görcsösen forgatta ujjai között, gondolkozni látszott, miként folytassa megkezdett beszédét.

— Nagy bűnös vagyok, — folytatá azután töredelmes hangon. — De megbántam, a mit tettem és esküszöm, ha feltalálhatnám azt a leányt, a kit ocsmányul elhagytam Sansovinóban, nyugodtan halnék meg, bocsánatot kérnék tőle s a mim van, pedig szép vagyonnal bírok, reá hagynám.

— Miért beszéli mindezt nekem, Sanctis Péter? Mit tehetek én ügyében?

— Hetek óta járok e vidéken valami nyomát találni Ithakának. Sok kérdezősködés után ide

utasítottak, mondván, hogy a leány egykor mintegy két év előtt, itt lakott.

— Leánya ő magának, Sanctis?

— Nem, uram, de nagy részben én neveltem.

— És miért dobta ki a világba?

— Ez egy irtóztató történet, — felelt arczát kezeibe temetve az öreg ember.

— Beszélje el nekem őszintén, mintha gyónatója előtt állna. A vallomás meg fogja könnyíteni lelkét.

— Nem tud herczegséged arról a leányról? — kérde siralmas hangon Sanctis.

— Addig nem felelek, míg nem mondja meg, miért keresi őt. Előbb tudnom kell, nincsen-e ismét rossz szándékkal iránta?

— Oh, uram, ha még egyszer láthatnám őt, boldog volnék. Nem tudja herczegséged, mi van nekem Ithaka feltalálásához fűzve.

— Alig bir lábain állni. Üljön le és beszéljen.

Sanctisnak valóban reszkettek lábai. Örömmel kapott az engedélyen, hogy leülhessen. Betegnek, kimerültnek látszott, s midőn helyet foglalt, egy perczeire lehúnyta szemeit, mintha elszédült volna.

— Epirusban születtem, a tengerparton, ott töltém ifjúságomat, — kezdé az öreg ember hal-
kan, gondolkozva, azután hirtelen elhallgatott, mintha félne folytatni beszédét.

— Miért hallgat el?... Nincs mit félnie. Sza-

vamat adom, hogy az, a mit előttem beszél, soha e négy fal közül ki nem hatol.

— Köszönöm, kegyelmes úr, most már nyugodtabban folytatom, mert bizom hercegi ígéretében. Nehéz szólni oly dologról, melyben az ember életével játszik.

— Életével? — kérdé csodálkozva a herceg.

— Alig voltam huszonkét éves, midőn a tengerpart legszebb leányába beleszerettem, egy halász gyermekébe, ki úgy mutatta, hogy viszonzza érzelmeimet, de ez csak csalfaság volt tőle; nemsokára meggyőződtem, hogy hazugság volt minden szava, ámitás minden ígérete. Arra használt fel, hogy egy másikkal való viszonyát takarja velem, s míg rólam nyilvánosan beszéltek mint vőlegényéről, addig éjszakánként mással találkozott, mást szeretett. Többen mondták ezt nekem, de nem akartam hinni, míg végre meglestem őt. Meggyőződtem csalfaságáról, nem mutattam neki, hogy tudok álnokságáról, de egy este kistestvérével, ki nála tizenöt évvel fiatalabb volt, lement a tengerpartra atyja bárkájáról hazavinni a halakat; utánuk mentem, beugrottam a bárkába, fülébe ordítám csalfaságát s betaszítám a tenger hullámai közé.

Itt elhallgatott Péter. Megtörülte homlokát, mintha az egykori verejték emlékét akarná arról letörölni.

— A gyermek, a kisebbik testvér, ki vele volt

a bárkán, látva, hogy nénjét elnyelik a habok, hangosan sírni kezdett. Torkon ragadtam, egy perczig őt is utána akartam hajítani. De valami emberi érzés támadt fel bennem, mi azt kiáltá: Ne bánts! És nem bántottam. De azt mondtam neki, ha valakinek el meri mondani, a mit látott, megölöm. Esküdött égre-földre, hogy sohasem szól senkinek s bár csak nyolcz éves volt, meg is tartá, sohasem árulta el a titkot és én már azt hittem, el is felejté.

Mindenki elfelejté a gyönyörű halászleányt Epirusban, csak én nem, ki gyilkosa voltam... Megöltem, de nem szüntem meg szeretni, gyászoltam egész életemben, gyászoltam azon tizenkét év alatt, miközben felnevekedett az a gyermek, ki jelen volt testvére halálánál s ki egy napon eljött hozzám, hogy viszontszolgálatot kérjen hallgatásáért és ez nem volt kisebb, mint hogy másodszor is gyilkos legyek.

Fulvió mind nagyobb érdekekkel hallgatá e különös történetet, meg nem foghatva, mi összefüggésben áll ez Ithakával.

— Igen, másodszor is! — folytatá borzadozva Sanctis. — Elmondá, hogy szeretője megcsalta, elhagyta s ő azt kívánja, hogy öljem meg, mint a hogy megöltem az ő testvérnénjét, ha nem teszem, elárulja titkomat.

Megigérttem neki. Mit tehettem volna? Ret-

tegyem a büntetéstől, de húztam-halasztottam a dolgot, míg egyszer azt hallottam, hogy Máriának gyermeke született s halálos betegen fekszik. E közben nagy urak érkeztek Ithaka szigetére. Ossimó gróf és grófné, kik a télnek egy részét akarták a tengerpartnak e gyönyörű helyén tölteni s villát béreltek ki és cselédeket fogadtak a sziget lakói közül, kiknek egyike én is valék. A grófné gondoláján, melyet Velenczéből hozatott, a tengeren kirándulásokat tett: én azon evezős voltam. Ily alkalmakkor én mindig közvetlen közelében voltam.

Gyakran beszélgetett velem. Nagyon szép volt s én csodáltam őt, boldog voltam, ha szavára méltatott... Ő pedig, azt kell hinnem, hogy felismerte homlokomon a Kain-jelt. mert különben nem mert volna velem arról beszélni, a mit pár hónapi szolgálatom után egy napon megpendített előttem. Ossimó gróf időközben elutazott, még pedig, mint a cselédség mondá, hosszú időre. Megnyílt a parlament s ő képviselő lévén, kötelessége elszólítá.

Egy napon a grófné gondolkodva ült a gondólán s én lopva vizsgáltam gyönyörű arczát. Nagyon szomorúnak látszott.

Egyszerre hozzám fordult.

— Nem tudsz a szigeten olyan asszonyt, Péter,
— kérdé, — kinek mostanában gyermeke született?

— De igen, excellenza. Alig pár hete, hogy egy jó ismerősöm lebetegedett, de halálos beteg s így tudom, hogy a gyermek meghalt.

— Tudakold meg: jobban van-e s nem volna-e hajlandó egy újszülött gyermeket jó pénzért, gazdag jutalomért ápolásba venni?

Megigértem, hogy megteszem s még aznap felresketem Máriát, ki jobban volt s lassan felépült bajából; gyermeke meghalt. Szemrehányásokkal fogadott, hogy nem tartottam meg ígéretemet. Előadtam neki Ossimógrófné megbizását.

— Itt a percz, Mária, hogy vagyont szerezhess. Mint gazdag leány jobb férjre tehetsz szert, mint hűtlen kedvesed volt. Sőt talán még ő is visszatér hozzád s ekkor az legyen bosszúd, hogy elutasítod őt és más férjet választasz magadnak, — mondám neki.

Hallgatott szavamra és én másnap azzal a hírrel érkeztem a grófnéhoz, hogy a mit kíván, teljesítve lesz; ennek ő nagyon örülni látszott és meg is jutalmazott pénzzel. Néhány nap mulva azt mondták cselédjei, hogy asszonyuk beteg, nem fog csónakázni, hanem azt üzeni nekem, hogy küldjem el hozzá azt az asszonyt, a kiről beszélt velém.

Futottam Máriához és a villába küldtem, honnét egy kis leánygyermekkel érkezett haza és annyi pénzzel, a mennyit sem ő, sem én nem láttunk életünkben.

Én a ház előtt vártam őt, s kérdeztem, kinek a gyermekét bízták reá, de ő nem tudta vagy nem akarta megmondani. Sem pedig azt, mit beszélt a grófnéval. Megköszönte, hogy őt ily jó segítséghez juttatom, s csak annyit közlött velem a rejtélyes dologból, hogy a gyermek hosszú ideig nála marad és sok pénzt fog érte kapni.

Hetek múltak. Ossimó grófné ismét megjelent a tengerparton és kirándulásokat tett, mint azelőtt a gondolán.

Egy napon másod magával érkezett a tengerpartra, ismeretlen férfi kísérte, hosszú fekete köpenyegbe burkolva. Alkony volt, sötétes árny borult a vidékre, s a grófné azt parancsolá nekem, hogy vigyem őket Mária házához, mely a tengerparton feküdt.

Teljesítém parancsát. Mária háza előtt kötöttem ki és ők mindketten bementek oda. Mintegy fél órai bent időzés után visszatértek s a gondolára ülve visszaeveztünk az Ossimó villa közelébe.

Több nem láttam a fekete köpenyeges urat. A Mária ápolására bizott gyermek mintegy nyolcz hetes lehetett, midőn különös dolgot vittek rajta véghez. Orvos, vagy mi volt, nem tudom, a grófné megbizásából, kisdud karjára, a sziget nevét, év- és nap-számot szurkált be ékes for-

mában, a mint a régi barbarok szokták, s Olaszországnak némely részében a parasztok között még ma is megtörténik.

Ossimó grófné azután elutazott és egy egész évig nem hallottunk róla semmit. Máriának anynyi pénzt adott, a mennyiből az nemcsak bőven élt, de földet vett és szép házat építtetett.

Sanctis itt elhallgatott. Megtörülte homlokát, mintha nehezére esnék azt elmondani, a mi most következik.

Fulvió herczeg türelmetlenül látta e megszakítást, tudva, hogy a gyermek, a kiről beszél, Ithaka volt.

— Mintegy másfél éves lehetett a gyermek, — folytatá azután, — midőn egy napon váratlanul megérkezett Ossimó grófné szigetünkre s engem magához hivatott.

— A gyermeket magammal viszem, — mondá — és te is velem jössz, Péter, szükségem van reád.

Oly különösen mondá ezt, hogy meghűlt ereimben a vér.

— A Kain-jegy homlokomon, — gondolám, — vajjon mit akarhat velem?

Másnap elutaztunk.

Csak annyit mondok, hogy olyan vidékre mentünk, a melyet én nem ismerék, sőt hírét sem hallám. Nem messze innét, nagy erdőségben laktam ezentúl a gyermekkel s mindazt, a mi tör-

tént, a grófné rendeletére tettem. Nem szabad volt őt beszélni tanitanom. Csupán azt az egy szót hallotta tőlem, a mit tudott, midőn Sansovinóban a vásáron hagytam: «Ithaka».

Ez volt születése helyének neve és az övé is. Így neveztem őt, mert hiszen valahogy csak kellett őt hívnom, ha eltévedt, vagy a fákra mászott. Ezt az egyetlen szót megtanulta.

Mintegy tíz éves lehetett, midőn a grófné pár hónapra elvitte tőlem. Ezt az időt valami nagy kastélyban tölté. Jelekkel megérteté velem, hogy lovagolt, fényesebb ruhákban járt, mint nálam stb., szóval nagyon bánkódott, midőn visszakerült hozzám. Sokáig sem enni, sem inni nem akart, már féltem, hogy meg fog halni.

Ossimó grófné olykor-olykor eljött hozzám, megnézni a gyermeket. Kérdeztem, hogy miért vette el Ithakát és miért hozta vissza, ki bánkódék elveszített sorsán.

— Megboszultam ez által valakit, — mondá a grófné szikrázó szemekkel, — ki nagyon rosszul bánt velem. Megmutattam neki gyermekét, azután eltüntetem örökre, mert Ithakának itt az erdőben kell élni és halni.

Megborzadtam e szóra.

— Ő nagyon erős, egészséges, grófné! — mondám. — Sokáig fog élni.

— Majd meglátjuk, — mondá ő gondolkozva, s

midőn másnap elutazott, elhatároztam, hogy Ithakát megmentem tőle és novemberben ott hagytam a sansovinói vásáron, s azt mondtam neki, hogy elszökött tőlem és alkalmasint elveszett a rengetegben. El is mondtam neki és e hírre nagy örömet láttam rajta. Gazdag jutalomban részesített, s visszatértem az epirusi partokra, ott élve csendesen hosszú évekig, míg most ismét felhomlott nyugalmam.

— Mi történt? — kérde feszülten a herczeg.

— Mintegy két hete, hogy e sorokat vettem Ossimó grófnétól, ime olvassa herczeg úr.

Fulvió átvette a nyujtott papirost.

«Jöjjön rögtön hozzám, különben fölfedezem azt, mit Máriától tudok. Oó grófné».

Az az álnok leány elmondta neki titkomat, s én lóhalálában futottam Róma közelébe, hol a grófné lakik.

— És miféle parancsot kapott tőle?

— Hogy Ithakát keressem meg s vigyem el hozzá élve vagy halva, különben a hóhér keze által végzem életem.

— És e miatt jött hozzám, Sanctis? — kérde gondolkodva a herczeg.

— Láthatja, kegyelmes úr, hogy nagy bűnös vagyok, de a hóhértől rettegek. Inkább saját kezemmel oltom ki életemet.

— Ithakát nem fogja megtalálni!

Sanctis összerázkódott.

— Úgy el vagyok veszve! — kiáltá.

— Menjen, adasson magának a bástyán egy szobát, pihenjen, a többiről majd később beszélünk. — Az öreg ember nem mondott ellent. Tán-torogva hagyta el a szobát.

Most már minden világos volt Fulvió előtt. Kételyei teljesen megszűntek. Meggyőződött, hogy gyanúja alaptalan volt, mert Sanctis Péter elbeszéléséből megtudta, kik voltak Ithaka szülői, valamint azt is, hogy a leány bosszúeszközüül szolgált anyja kezében atyja ellen, ki szokása szerint, rövid szerelmi mámor után meghidegült iránta, de ő ezt nem tudva neki megbocsátani, a gyermekén is bosszút akart állni.

De ez nem sikerül neki, gondolá Fulvió, s az öreg olasz távozása után asztalhoz ült és pár sort vetve egy darab papirosra, azt leküldte Sansovinóba a plébánoshoz...

HUSZONKILENCZEDIK FEJEZET.

Sanctis Péter történetének elmondása már fél órát vett igénybe s a nap már egész pompájában terjeszté ki sugarait a Hekata-hegység fölött, midőn Fulvió végre Mája szobái felé sietett.

Az ajtó be volt zárva, mint a hogy ő azt Májának előtte való este meghagyta, hogy csak bizonyos kopogtatási jelre nyissa ki. Ezt a jelt ő most halkán megadta. Az ajtó belülről gyorsan felnyílt s Ithaka, mint a májusi reggel, oly üdén, oly virulóan állt előtte.

— Régóta várlak, — mondá a belépőnek mosolyogva.

— Én pedig alig vártam e perczet, — felelt Fulvió. Bezárta maga után az ajtót s Itha kezét ajkaiboz szorítá.

A nyitott ablak mellett lévő kis asztalon friss tej, vaj és kenyér volt hófehér abroszra

felrakva és két pohár, de még minden érintetlenül állt.

— Vártalak a reggelivel, — mondá gyengéd, mély érzésű hangján Itha. — Nem akartam nélkülöd asztalhoz ülni.

— Ne is történjék ez soha többé, — szólt Fulvió, — és most meg kell mondanom, mi tartóztatott. Emlékezel Sanctis Péterre?

Leirhatatlan a hatás, mit e név előidézett. Itha percz alatt azzá lett, a mi volt, midőn az öreg parasztot torkon ragadta Leticzia háza előtt, az, kit Fulvió egykor nőtény oroszlánhoz hasonlított.

Sanctis Péter! — kiáltá magán kívül. — Ő, a ki engem állattá tett s ki a sansovinói vásáron hagyott, mert nem mert megölni. Hol van? Látni akarom és beszélni vele.

Fulvió megragadta karját.

— Nem láthatod őt, — mondá csendesítőleg. — Titokban vagy itt, senkinek sem szabad tudni ittlétedet, különben elragadnának tőlem.

— Nem, nem! — kiáltá lecsendesülve s megremülve Itha. — Inkább a halált, mint elhagyni Jónát, elhagyni téged...

— Üljünk reggelihez, — mondá a herczeg, karján vezetve az asztalhoz Ithakát, — és beszéljünk egy fontos ügyről.

Leültek.

Fulvió habozott azzal, a mit mondani akart.

— Tudod te, mi a házasság, a férjhez menetel? — kérde aztán gyorsan s megragadta társnője karját.

— Marcassi grófné azt mondá egyszer a házasságról, hogy az oly szövetség, melynek kölcsönös bizodalmon kell alapulni.

— És szerelmen, — folytató hévvel a herczeg. Ithaka hallgatott.

— Szerelem nélkül nincs házasság, vagy nem nevezhető annak. Két ember összeolvadását, egygyé létét csak a szerelem idézheti elő, csak ez képezi e szövetség valódiságát, szentségét, poétikus értelmét

Itha nyitott ajkakkal figyelt reá.

— Megértetted, a mit mondtam? — kérde Fulvió.

— Azt kérdezed tőlem, hogy szeretlek-e?

— Azt, és hogy kívánsz-e nőm lenni, hozzám csatolni magadat örökre?

— És te? Mit óhajtasz te, herczeg?

— A mellékszobában léptek és beszéd hallat-szottak.

Fulvió felállt, az ajtóhoz sietett s kitárta azt. A Sansovinóból hívott lelkész lépett be.

— Ime, — mondá a herczeg, Ithához fordulva.

— Ez a feleletem kérdésedre. A kastély kápol-nájának oltára feldiszitve vár... A pap meg-érkezett, hogy összeadjon. Tőled függ, Ithaka, akarsz-e enyém lenni?

Itha megdöbbenve állt helyén. Majd a papra, majd a herczegre nézett s a nagy felindulástól észrevehetőleg reszketett.

— Igen... suttogá azután halkan, de oly hangon ejtve ki e szót, a hogy csak a legmélyebb szerelem beszélhet.

Az öreg lelkész csodálkozva állt az ajtóban, mind abból nem értve semmit, a mit hallott és látott.

— Tisztelendő atya, — szólt Fulvió. — A körülmények kényszerítenek, hogy e fiatal hölgygyel gyorsan, titokban lépjek házasságra. Azért hívtam tisztelendőségedet, hogy most rögtön, haladék nélkül esküdtessen össze.

— Kegyelmes úr...

— Tudom, hogy ez egyház- és törvényellenes, de ígérem, hogy három hétig nem fog e dologról senki tudni. Addig megtörténnek a szükséges formaságok, ha pedig a házasság idő előtt kitudódnék, én magam fogom tudatni illetékes helyen, hogy mint a sansovinói helység és egyházának kegyura, reá kényszerítém, a mit tett s a mit elkövetni kénytelen volt.

— De tanúk, kegyelmes uram, tanúk csak lesznek.

— Kettő. Mint a hogy szükséges. Jerdán komornyikom és egy Sanctis Péter nevű ember.

Az öreg lelkész nem mert ellent mondani, le-

hajtva fejét, megadván magát, állt, várva a további parancsokat.

Fulvió herczeg Ithához sietett s megragadta kezét.

— Menjünk a kápolnához. Addig, míg az esküvő meg nem történt, nincs nyugtom. Nem tudlak biztosságban. Minden perczben elszakíthatnak tőlem.

Ithán remegés futott át e szavakra. Inkább bármit óhajtott, mint a Jónáról való távozást, mit, úgy érzi, hogy elviselni nem volna képes.

Fulvió herczeg kezébe tette a leány kezét, ki karjába ölté azt; kihaladtak a szobából, követve a lelkésztől s a nagy terembe mentek.

Jerdán bámulva nézte őket. Ithaka Jónán létéről fogalma sem volt.

A herczeg Sanctis Pétert hívatta.

E név kiejtését hallva, Ithaka arcza lángolni kezdett.

— O! — sziszegé égő szemekkel. — Ez az ember!

— Neki jelen kell lenni esküvőnkön, hogy megvigye hírét *Ossimó grófnénak*, — sűgá a herczeg.

Itha nem felelt, némán intett fejével, de midőn Sanctis belépett, Fulviónak meg kellett fogni karját, hogy rá ne rohanjon.

Sanctis, kalapját alázatosan kezében tartva, alig merte átlépni a küszöböt, s látva a hercze-

get és a mellette álló hölgyet, földig hajtogatta magát.

— Jőjjön, Sanctis, — mondá a herczeg, ki látta, hogy az nem ismerte meg Ithát, vagy jobban mondva, reá sem mert tekinteni. A templomba megyünk...

— A templomba? — kérdé csodálkozva Sanctis Péter.

A herczeg Ithával elől ment; utána a lelkész azután Sanctis, kit urának egy intésére Jerdán követett.

A kápolnába mentek.

Az oltár fenyőgallyak és üvegházi növényekkel volt díszítve, mert a herczeg már hajnalban kiadta arra a parancsot, bár elhatározva még nem volt, de szívének jól esett az a tudat, hogy az oltár díszben készen áll az esküvőre.

Jerdán és Sanctis álomlátókként foglalták el helyeiket a mátkapár háta mögött, hová a herczeg rendelte őket. Egyik sem tudta, mi történik vele.

A lelkész reszkető hangon mondta el az eskü formáját és szavait. Tíz percz alatt megtörtént a szertartás és a két tanú bejegyezte nevét az anyakönyvbe Fragóni herczeg és herczegnő aláírása után.

Ez volt az első két polgári hangzású név e tradícióval bíró anyakönyvben, mely lapjain eddig csak Olaszország legnagyobb családtagjai-

nak kézírását birta. Szerényen és alázatosan félrevonulva hagyták távozni a herceget és nejét, kik elhagyva a kápolnát, a három férfit magukra hagyták s Jerdán a lelkészhez sietett.

— Vezessen kocsimhoz, barátom, — mondá az, a komornyikra támaszkodva. — Ha ma estig meg nem üt a guta, úgy örökké fogok élni.

Sanctis némán, még mindig bámulva, kullógott utánuk s kísérte volna őket a kocsihoz, ha egy inas útját nem állja.

— A herceghez kell önt vezetnem, uram, — mondá neki s a nagy terembe mentek.

Itha egyik pamlagon ült, férje mellette állt, midőn Sanctis belépett.

— Nézze meg jól a hercegnét, Péter, — mondá neki a herceg.

Sanctis félve emelte reá szemeit s midőn tekintete találkozott amaz előtte ismeretes ragyogó szempárral, önkéntelen térdre esett.

— Kegyelem, — dadogá összetett kézzel.

— Kelj fel és távozzál. — mondá megvetéssel Itha. — Vagy nem, mondd meg előbb, ki volt az a fekete köpönyeges férfi, ki olykor meglátogatott nálad az erdőben s mindig kegyes és jó volt irántam, de kinek arczára nem emlékszem.

— Azt nem tudom, hercegné, — dadogá Sanctis. — Esküszöm.

— Jól van, — vágott közbe Fulvió. — Me-

hetsz. Elhagyhatod Jónát. Elmehetsz Ossimó grófnéhez, de ha huszonegy nap előtt elmondod azt, a mit itt láttál, úgy számíthatsz arra, hogy titkotat elárulom én.

— Néma leszek, mint a sír... És ha eltelt a huszonegy nap?

— Akkor megmondhatod, hogy azt az Ithakát, a kit a sansovinói vásárban hagytál, nem találtad sehol, de Jónán lakik egy Fragóni Itha herczegné, kit, ha beszélni kíván vele, bármikor felkereshet Ossimó grófné.

Sanctis távozott és sietve hagyta el a kastélyt, ügetve rohant le a bástyákról, mintha tüzet kiáltottak volna utána.

Fulvió herczeg tudta, hogy három hétig kerülni fogja Olympiát és azt, a mit Jónán látott, egyetlen szóval vagy pillantással sem árulja el.

HARMINCZADIK FEJEZET.

Fulvió herczeg az első nyolcz napot nejével tölté, azután egy napra Rómába utazott.

Magánkihallgatást kért a királynál, a ki el is fogadta. Majdnem két hosszú órán keresztül nála maradt. Hogy mi volt e párbeszéd tartalma, azt soha sem tudta meg senki, de midőn Fulvió keresztül ment az előtermeken, arcza sugárzó volt s midőn visszaérkezett Jónára, nem volt nála boldogabb ember a világon.

Napok teltek bele, míg a titkár szétküldözte a herczeg házasságának megtörténtét Marcassi Itha grófnéval és ismét napok, mialatt özönlött a számtalan szerencse- és üdvkivánat e frigyhez.

Senkisé sem beszélt arról nyilvánosan, de mindenki tudta Ithaka történetét és bizonyos okok miatt, mindenki sietett Fragóni herczegné kedvében járni...

Egy napon Ossimó Olympia grófné érkezett Jónára.

A hercegi pár a kastély nagy társalgó termében fogadta s mindketten feltűnő hidegen köszönték, midőn belépett. Olympia halálsápadt volt és annyira felindultnak látszott, minőnek, a ki ismerte rendes nyugalmát és önuralkodási tehetségét, sohasem hitte volna.

— Ön elveszített, semmivé tett engem, Fulvió, — mondá majdnem magánkivül.

— Mivel vádol, grófné, mit tettem ön ellen?

— Tudja ön, ki az, kit oltárhoz akar vezetni?

— Kétségkivül.

— És ezt elmondta Rómában is!

— Csupán *annak*, kinek azt tudnia kellett.

Olympia arczára szorítá kezeit.

— Ön nagy bűnösnek tart engem, nemde, Fulvió?

A herceg félre fordult felelet helyett.

Ossimó grófnén nagy küzdés, azután komor elhatározás látszott.

— Meg akartam halni e titokkal, de most látva önt és Ithakát, meg vagyok ingatva elhatározásomban. Kivánom, hogy megbocsássonak.

Mindketten hallgattak.

— Megértik azt, ha elmondom, hogy oly nagyon, oly szenvedélyesen és ész nélkül szerettem, a mi már meghaladja a józanság határát.

Itha és Fulvió egy meleg pillantást váltottak.

— Nos hát, igen. Úgy szerettem, a hogy csak emberi szív képes szeretni. Minden reményemet az örület e sajkájába dobtam . . . és ez a sajka elmerült. Csalódtam !

El lettem hagyva, úgy mint előttem és utánam annyian, de kiket talán a hiúság, érdek vagy más valami vezérelt Engem csak a szerelem, s a mily dúsgazdag voltam egy rövid ideig, oly szegény lettem, oly nyomorult, mindenemből kifosztva.

Csalódásomat nem tudtam boszú nélkül elviselni, megtorlás nélkül túrni. Azon, a ki semmivé tett, nem állhattam boszút, ő nagyon magasan állt fölöttem. Szívének tehát egy parányi részét öltem meg, egy kis gyermeket, kitől ő távol élt, alig látta néhányszor, de kihez csodálatos módon, habár csak képzeletben is, ragaszkodott.

Eltüntettem ezt a gyermeket. Azt mondtam, elrabolták. Aztán ismét megmutattam neki. Játsszani akartam szívével, kínozni szeretetében. — Megengedtem, hogy lássa, csak azért, hogy emlékében maradva a gyermek ragyogó szépsége, jobban fájlalja annak újból való eltűnését. Vissza akartam őt hódítani jóval, rosszal, örült voltam. Mit tudtam én, mit cselekszem? Végre, látva, hogy minden hiába, a gyermek ellen fordult boszúm és kilöktem őt a világba.

— Mindezt tudjuk, — mondá Fulvió szárazan, — és fölösleges volt elmondani.

Olympia nem hallgatott reá.

— E tett után irtózatos büntetés ért... Elvesztém egyetlen gyermekemet. Egyetlent a világ előtt, mert csak ő viselte a férjem nevét, övé lett volna a vagyon. Szép volt, majdnem oly szép, mint Itha, nagy boldogság várt reá az életben, mindennel birt, a mivel e világon birni lehet, hogy boldogok lehessünk, s egy napon, egy óra, egy percz alatt mindez semmivé lett.

Mély csend követte e szavakat, csak Olympia elfojtott zokogása hallatszott.

— Azt hittem, mindennek vége van rám nézve az életben, meg voltam törve, midőn Jónára jöttem, hol Ithát találtam.

Ekkor már nem a bosszú vezérelt arra, a mit tettem, hanem a félelem. Férjem gyanakodni kezdett, sőt szemembe mondá gyanúját s ő olyan ember, a ki megcsalattatását tudva, megölne és én féltem meghalni.

Dobsiádó útamba került. Azt hittem, ha ő nőül veszi Ithakát, örökre eltűnik közelünkből, míg itt maradva, minden percz veszélylyel fenyeget engem, sőt... az igazat megvallva, féltem, hogy ön, Fulvió, komoly szenvedélyében nőül veszi őt és ekkor...

— Az meg is történt, — mondá gúnyos diadal-

lal nézve reá a herczeg. — Ithát bemutatom önnek mint Fragóni herczegnőt.

Olympia megnémult a rémülettől és a bámulattól.

— Örültté akar tenni? — kérdé fuldokolva.

— Csak a valót kívántam tudatni.

Ossimó grófné megtántorodott és eszméletlenül hullt végig a szőnyegen.

Mindketten hozzá siettek.

Ithaka szeretettel vette ölébe fejét és fájdalmas szemekkel szemlélte a gyönyörű arcot, melynek lehúnyt szempillái annyi gyászos titkot rejtettek.

E perczen kocsirobaj verte fel alant az udvar csendjét s Fulvió az ablakhoz futva, Ossimó grófot látta megérkezni.

Valóságos ijedtség fogta el mindkettőjüket.

— Megöli őt! — kiáltá Itha — ha itt találja.

— Megtudott mindent, — tevé hozzá Fulvió, — s azért jön. Mit tegyünk, hová rejtjük el? Vagy átengedjük-e a megérdemlett büntetésnek?

— Bármit tett is, ő anyám, testemmel fogom megvédeni a gróf bosszúja ellen! — kiáltá reá borulva Itha.

Fulvió hozzá futott, fölemelte az élettelen testet s a mellékszobába futott vele, reá zárta az ajtót és zsebébe rejtve a kulcsot, várták a gróf jövetelét.

Ajtók csukódása, siető léptek hangzottak fel az előteremben s Jerdán kívülről feltárta az ajtó szárnyát és Ossimó Róbert lépett be rajta.

Arcza halálsápadtsága, szemének sötét tüze, baljóslatú kifejezése mutatá, hogy mindent tud.

— Hol van Olympia? — kérdé, megfélekezve minden illemről, minden köszöntésről vagy udvariasságról, körültekintve a teremben.

— Nincs itt, — felelt Itha, férjét megelőzve.

— Jerdán azt mondá, itt találom, — folytató emelt hangon Ossimó. — Hol van?

— Mit akarsz tenni? — kérdé Fulvió.

— Azt majd megmondom neki.

— Gondold meg. Ne hagyd elragadtatni magadat.

A gróf büszkén vetette hátra fejét.

— Olyan embernek tartasz, a ki becsületét pellengérre engedi állítani?

— Mit vetsz szemére, miért akarod büntetni?

— kérdé a legnagyobb izgatottságban a herceg, ki Ossimó fogalmait a becsületről nagyon is jól ismerte.

— Régen gyanítottam valamit s a Rómában történtek majdnem bizonyossá tették gyanúmat. Meg lettem szégyenítve ott az egész világ előtt. Kegyesztett én, ki az életben sohasem tettem semmi rosszat, vagy becsstelenséget... Elküldtettem az udvar közeléből. Miért? Erre csak Olympia adhatott okot.

— De nem oly mérvben, mint gondolod.

— Megtudtam, hogy ide jött. Utána jöttem. A sziklaúton Sanctis Péterrel találkozom, kit Ithaka szigetéről ismertem. Megfogtam és torkon ragadva, elmondattam vele mindent. Most már csak Olympia van hátra, hogy vele számolják. Megölöm!

Csendes nesz, fájdalmas nyöszörgés hallatszott a bezárt ajtó mögül, melynek kulcsa Fulvió zsebében volt rejtve. Mindhárman odanéztek.

Ossimó az ajtóhoz futott s be akart rohanni, de nem nyílt fel.

— Betöröm! — kiáltá magán kívül.

Fulvió az ajtóhoz közeledett.

— A kulcs nálam van, de míg le nem csendesülsz, nem nyitom ki.

— Ne ingerelj!

— Igérd meg, hogy nem bántod Olympiát.

— Nyisd ki az ajtót, Fulvió, — szólalt meg Itha. — Én megvédem *anyámat*!

Ossimó végig pillantott a remek szépségű alakon, ki az életben először mondta ki ezt a szót. De annyi érzéssel, annyi melegséggel s oly erős elhatározással és annyira bízva erejében, hogy Ossimó elfordult és arczára szorítá kezeit.

Fulvió, látva meghatottságát, fölnyitá az ajtót, melyen halott halványan, tántorogva lépett ki Ossimó grófné.

— Ne ölj meg, — dadogá, férjéhez támolyogva.
 — Már nincs arra szükség. Ime, e kis üveg tartalma véget vetett mindennek; megittam és érzem már hatását.

Egy közel álló székbe omlott.

Mindhárman megrendülve álltak körülötte.

Igy végezte életét ez a természet, sors és nagy világ elkényeztetett kedvencze, ki azt hitte, neki minden szabad, minden meg van engedve, de kinek volt egy hatalmas mentsége is, mint annyi asszonynak lehetne: a — szerelem.

Haldokolni kezdett.

Itha elébe térdelt. Most már tudta, mi a halál. Nem úgy, mint midőn Leticzia haldoklott. Örök válás, örök sötétség, megsemmisülés. Az örök élet és feltámadásról kevesebb fogalma volt. Nem talált vigaszt a reményben, keservet okozott neki a bűnhődés, mi örökre elválasztá őt anyjától, kinek vétkéről nem volt igaz fogalma.

Vad fájdalommal szorítá a haldoklót karjaiba és fülébe súgá: Megbocsátok!

Olympia hálás tekintettel pillantott reá, szenvedő arcán örömsugár villant át s ezzel a fényes sugárral hunyta le örökre szemeit.

Ossimó grófnak nem volt többé mit tennie. Fájdalma üzé őt tova. Kirohant a halott közéből és el a kastélyból, hol pár nap mulva nagy pompával temettetett el a megbűnhődött halott.

A világ nem érté a történeteket. Miért nyugszik Ossimó Olympia grófné a jónai sírbolt közelébe myrthus- és cyprus-bokrok alatt. Miért tartott Fragóni herczeg Marcassi Itha grófnővel még egy második esküvőt, melyen a király is jelen volt. Miért zárkózott el örökre mindentől Ossimó gróf és mondott le minden hivatalos állásáról, miért viselé a Fragóni herczegi pár elsőszülött leánya az Olympia nevet Itha herczegnő egyenes kivánatára stb....

Mindez örökös titok maradt a nagy világ előtt, mely a mások fájdalmán és szégyenén szokott mulatni.

De a kik sejtették az összefüggést, azok legalább egy érdekét nem tagadhatták meg a különös véget ért Ossimó Olympiának. Azt, hogy oly lényt hozott a világra, a minő Ithaka, ki testi bájai mellett oly kitűnőséggel volt megáldva, mit sem az elhanyagolt nevelés, sem a váratlan magasra emelkedés nem birt benne megölni. Nő volt a szó legmagasztosabb értelmében, s míg élt, sohasem szűnt meg az lenni, minek vadsága és tudatlanságában elnevezték: a hegység tündére...

(Vége.)

IX. LÉG és FÖLD, KITÖRÖLT ÉVEK. két elbeszélés, írta **Kazár Emil.** Finom érzésű, kiváló íróknak két elbeszélését mutatjuk be, melyeket gyönyörű nyelvezet, érdekfeszítő és bájos tartalom jellemez.

X. A TÁBORNOK ÚR FIA. A nevelő. Írta **Groller Bálduin,** ford. *Kaposi B.* Két igen kedves szellem és humorral írt elbeszélés, melyek az élet derült oldalait mutatják be, s felvidítólág hatnak kedélyünkre.

XI. és XII. AKARAT. Írta **Ohnet György.** Ford. *Tóth Béla.*

A kedvencz írónak e műve eredetiben 2 hét, alatt 150 kiadást ért. E még Franciaországban is hallatlan siker legékesebben szóló dicsérete Ohnet e legujabb regényének.

XIII. és XIV. A LEGSZEBB HERCZEGNŐ. Írta **P. Szathmáry Károly.** Történeti regény Mária Terézia korából. Nemcsak a rendkívül érdekes mese, de az

akkori kor hű, mesteri jellemzése miatt is mindenki élvezettel olvassa kitűnő írónk e legujabb művét.

XV. A FRESKOK. Írta **Ouida.** Egy vonzó kis regény, mely eredeti meséjével, egyszerű s szívhezszóló irányával — mesterművét képezi a legkedveltebb angol írónők.

XVI. BLAIZOT KISASZSZONY. Írta **Uchard Mario.** Egy lármás és csillogó tulajdonok nélküli kedves kis regény, híján minden terjengősségnek. Egyszerű és egységes, de annál érdekesebb és vonzóbb.

XVII. EMBEREK. Írta **Bródy Sándor.** Igazi embereket, megszólalásig hű alakokat az életből kikapva hoz eléink a szerző.

XVIII. FEHÉR ÉJSZAKÁK. Írta **Dosztojevszkij Tivadar.** Egy megragadóan szép s irodalmi becséssel bíró elbeszélés, az oroszok egyik legnagyobb írójától, a «Raskolnikov» szerzőjétől.

IV. évfolyam :

I. és II. AZ ELVÁLT ASZSZONY. Regény, írta **Csiky Gergely.**

Ez első könyvalakban megjelent regénye a kitűnő színműírónak s csak örömeinkre szolgál, hogy azzal t. előfizetőinknek kedveskedhetünk.

III. és IV. «Ő». Írta **Rider Haggard.** Angol-regény.

«Egy új világ tárul eléink, a legnagyobb képzelet e termékében, mely éppen merész fantáziájával ragadja magával az olvasót».

V. és VI. ALMANACH 1889-re. Tartalma 12 elbeszélés legkitű-

nőbb íróinktól, u. m.: Jókai, Beniczkyné, Tóth B., Vadnay K. Gyarmathyné, Berczik A., Sebők Zs., Rákosi V., Ágai A., Tolnai és Bársony.

VII. és VIII. ÁLOM. Regény, írta **Zola Emil.** Ford. *Fái J. Béla.*

«A legmagasztosabb költői ihlet lengi át Zola a nagy regényíró e művét, melylyel fényesen igazolja, hogy nemcsak a visszataszított s undorított tudja festeni. E regény tökéletesen izügies s kezébe adható a leányoknak is.»

IX., X. és XI. **Szent Mihály, Werner E.** regénye. (Három kötet.) Egyike a legérdekfeszítőbb regényeknek, megkapó és humoros részletekkel telve, pompás jellemzésekkel és élvezetes előadással. A jeles írónak határozottan legsikerültebb műve.

XII. **A PÉNZES MOLNÁR** románcza, írta **Abonyi Lajos**. Mint Abonyi-nak csaknem minden műve a «Pénzes molnár» románcza is a népeletből van merítve. Egy kisebb regénynek is beváló hosszabb elbeszélés, mely érdekes tartalmával méltó párját képezi a «Magduska öröksége»-nek. (Egyet. Regénytár II. 7., 8.)

XIII. és XIV. **RAMEAU ORVOS.** Regény, írta **Ohnet Gy.** Ford. *Fái J. Béla*. Hatodik műve ez Ohnet-nek, mely «Egyetemes Regénytár»-unkban jelenik meg. Ohnet művei oly közkedveltségűek, egy-egy újabb regényét oly érdeklődéssel várják még nálunk is, hogy annak megjelenése valószínű irodalmi esemény számba megy s ez a legjobb ajánlat Ohnet e legújabb regényére a «Rameau orvos»-ra.

XV. **A SZIVÁRVÁNY.** Írta **Kazár Emil**. Második kötete ez jeles írónknak, mely az «Egyet. Regénytár»-ban megjelent és bizonyára épp oly közkedveltségre fog szert tenni, mint az első. Érdekes meséje kitérő jellemzése és a minden ízében magyaros nyelvezet egyaránt magas színvonalra emelik e művet.

XVI. **A KIS LORD.** Írta **Burnett F. H.** Fordította *Kárpáti János*. Egyike az újabb regényirodalom legkiválóbb termékeink, mely minden művelt nyelvre áttétve, diadalmatban járta be Európát és Amerikát. Kicsiny hősenek viselt dolgaiból bizonyára nagy érdeklődéssel fogják olvasóink kísérni.

XVII. és XVIII. **Anjuta.** Írta **Letneff P.** Fordította *Sasvári Armin*. Fényes elbeszélő képesség, az életnek általában és különösen az orosz népeletnek alapos ismerete, a legkisebb részletekig hű jellemfestés és érdekes meseszöveg az, ami a kiváló orosz író e legjelesebb művében figyelmünket, érdeklődésünket az utolsó sorig lekötve tartja.

Az V. évfolyam

1. és 2. kötetét *Beniczky*né: **A hegység tündére** című regénye képezi, azután következnek még egyelőre meg nem állapított sorrendben:

Cherbuliez, Mikszáth, Heyse Pál, Feuillet, Conway

stb. művei — azonkívül az esetleg **pályanyertes** eredeti regény.

Az „Egyetemes Regénytár“-ban

eddig megjelent 72 kötet jegyzéke, szerzők szerint A B C rendben

	kötetszám.	frt. kr.
Abonyi. Magduska öröksége, regény (II. 7—8) ---	2	1.—
» «A pénzes molnár» románcza (IV. 12) ---	1	—50
Aidé. Az uri körökben » (I. 18.) ---	1	—50
„ Almanach “, lásd Mikszáth Kálmán		
Beniczkyné. Saját kezébe, regény (I. 16.) ---	1	—50
» «Ő az», » (III. 1—2) ---	2	1.—
» A hegyég tündére » (V. 1—2.) ---	2	1.—
Boisgobey. A kék fátyol, » (I. 7—8.) ---	2	1.—
Bródy. Emberek. Elbeszélések (III. 17) ---	1	—50
Burnett F. H. «A kis lord.» (IV. 16) ---	1	—50
Carmen Sylva. Tábori posta » (II. 17.—18.) ---	2	1.—
Cherbuliez. Holdenis Meta, » (III. 7—8) ---	2	1.—
Collins. «Nem!» » (I. 13—14.) ---	2	1.—
Conway. Beatrice házassága, » (I. 4—5.) ---	2	1.—
» Élő halott » (II. 3—4.) ---	2	1.—
Csiky Gergely. Az elvált asszony, regény (IV. 1—2.)	2	1.—
Delpit A. A marquisé, » (II. 13—14) ---	2	1.—
» E. A hitetlen, » (III. 3—4.) ---	2	1.—
Dosztojevszkij. Fehér éjszakák » (III. 18.) ---	1	—50
Eckstein. Violanta, » (I. 15.) ---	1	—50
Feuillet. A halott, » (I. 9.) ---	1	—50
» Az özvegy » (II. 6.) ---	1	—50
Gonzales. Egy csontváz elbeszélése (I. 17.) ---	1	—50
Groller. A tábornok ur fia, elbeszélés (III. 10.)	1	—50
Haggard Rider. «Ő», regény (IV. 3—4.) ---	2	1.—
Kazár. Lég és föld. Kitérült évek, két elbeszélés	1	—50
» «A szívárvány». Regény (IV. 15) ---	1	—50
Letneff. Anjuta. Orosz regény. (IV. 17—18.) ---	2	1.—
Lindau. Jung Helén, elbeszélés (II. 9.) ---	1	—50
Margitay. Megölt lelkek, regény (II. 5.) ---	1	—50
Mikszáth. A lohinai fő, elbeszélés (I. 3.) ---	1	—50
» A fészek regényei, elbeszélések (II. 16) ---	1	—50
» «Almanach 1888. 14 elbesz. (III. 5—6.) ---	2	1.—
» «Almanach 1889 re», 13 elbeszélés legkitünőbb magyar íróktól (IV. 5—6.) ---	2	1.—
Ohnet. A bánya, regény (I. 1—2.) ---	2	1.—
» Lise Fleuron » (I. 10—11.) ---	2	1.—
» A Croix-Mort grófnők, regény (II. 1—2.) ---	2	1.—
» Sarah grófnő, » (II. 10—11.) ---	2	1.—
» Akarat, » (III. 11—12.) ---	2	1.—
» Rameau orvos (IV. 13—14) ---	2	1.—
Ouida. A freskók » (III. 15.) ---	1	—50
Petelei. A fülemile, elbeszélés (I. 12.) ---	1	—50
P. Szathmáry. Balassa Bálint, tört. regény (II. 12.) ---	1	—50
» A legszebb herczegnő, regény (III. 13—14.)	2	1.—
Tolnai. A jubilánsok, regény (I. 6.) ---	1	—50
Turgenyev. Első szerelem. Kipp-Kopp, elbeszélés (II. 15.)	1	—50
Uchard. Blaisot kisasszony, regény (III. 16) ---	1	—50
Welten. Egy éjszakára bezárva. (I. 3.) ---	1	—50
Werner. Szent-Mihály. 3 kötet (IV. 9—10—11) ---	3	1.50
Zola Emile. Álom. Regény (IV. 7—8.) ---	2	1.—

Országos Széchényi Könyvtár